

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

นางสาวณฤดี เหล่าคนคำ
ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ

โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา อำเภอโคกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ

ชื่อเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ผู้วิจัย นางสาวณฤดี เหล่าคนคำ
ปีการศึกษา 2559

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus 4) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา จำนวน 29 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ 2) แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 40 ข้อ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test (Dependent Sample) ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 82.02/81.98 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80 มีดัชนีประสิทธิผล (E.I.) เท่ากับ .7052 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น หลังจากการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ร้อยละ 70.52 และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

Title The Development of Instructional Packages for English Reading Comprehension through KWL-Plus technique for Mathayomsuksa V.

Author Naruedee Laokhonkha

Academic Year 2016

ABSTRACT

The purposes of this research were: 1) to develop Instructional Packages for English Reading Comprehension through KWL-Plus technique for Mathayomsuksa V based on the effectiveness established criterion 80/80, 2) to study the effectiveness index of Instructional Packages for English Reading Comprehension through KWL- Plus technique for Mathayomsuksa V , 3) to compare the learning achievement in English Reading Comprehension of students before and after learning through Instructional Packages for English Reading Comprehension through KWL-Plus technique for Mathayomsuksa V , 4) to study the students' satisfaction toward learning through Instructional Packages for English Reading Comprehension through KWL-Plus technique. The sample of the study through the simple random sample consisted of 29 Mathayomsuksa V in Khokphochaisuksa School in the first semester of the 2016 academic year. The instruments used for this study consisted of 1) 7 Instructional Packages for English Reading Comprehension through KWL-Plus technique, 2) 7 lesson plans of Instructional Packages for English Reading Comprehension through KWL-Plus technique, 3) 40 Items of English Reading Comprehension Test and 4) 15 items of students' satisfaction questionnaire. The data were analyzed by means of percentage, arithmetic means, standard deviation and t-test (Dependent Sample)

The research found that Instructional Packages for English Reading Comprehension effectiveness (E_1/ E_2) was 82.02/81.98 which meets the criterion 80/80 , the effectiveness index (E.I.) of which was .7052 as the students had their progressiveness of knowledge at 70.52%. The students' learning achievement was significantly higher than before the treatment at the level of .01. and the students' satisfaction toward learning through the Instructional Packages for English Reading Comprehension through KWL-Plus technique at the highest level.

กิตติกรรมประกาศ

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีสอบแบบ KWL-Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รายวิชา อ32101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ฉบับนี้ จัดทำขึ้นจนสำเร็จได้ เนื่องจากความตั้งใจและความพยายามในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ข้อมูลต่างๆ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดฝึกทักษะการอ่าน และได้รับการสนับสนุนจากคณะบุคคลต่างๆ ได้แก่ คณะครูและผู้บริหารโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา นายพิทักษ์ เอ็นดู ผู้อำนวยการโรงเรียน รองผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครูอาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ได้กรุณาช่วยเหลือ และให้คำปรึกษา รวมถึงให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการจัดทำรายงานครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือด้านเนื้อหา ด้านวัดผลประเมินผล และด้านการจัดการเรียนรู้ในครั้งนี้ ซึ่งประกอบด้วย นางพรพิรุณ แจ่มใจ โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา นายธนาวุฒิ ชินฮาด โรงเรียนนนทรีวิทยา นางสาวราตรี ศรีนา โรงเรียนบ้านไผ่ นางนงลักษณ์ ศรีนาง โรงเรียนชนบทศึกษา และนางปณีสนันท์ กิติชัยเดชอนันต์ โรงเรียนมัธยมศึกษา ที่ได้ให้แนวทางและคำแนะนำในการทำวิจัย พร้อมทั้งให้กำลังใจมาโดยตลอด จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ณฤดี เหล่าคนคำ

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพประกอบ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
หลักสูตร.....	10
การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	26
1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้.....	26
2. ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้.....	27
3. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	29
3.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการฟัง.....	29
3.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูด.....	29
3.3 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่าน.....	33
3.4 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการเขียน.....	55
4. วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	56
4.1 วิธีการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์และแปล (The Grammar-Translation Method).....	57
4.2 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบตรง (The Direct Method).....	57
4.3 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบฟัง-พูด (The Audio – Lingual Method).....	57
4.4 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเงียบ (Silent Way).....	57
4.5 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบธรรมชาติ (The Natural Approach).....	57
4.6 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia).....	58

สารบัญ

	หน้า
4.7 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task - Based Learning).....	58
4.8 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน (Project- Based Learning).....	58
4.9 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning).....	58
1) เทคนิคแบบปริศนาความคิด (Jigsaw).....	59
2) เทคนิคแบบกลุ่มร่วมมือแข่งขัน (Teams – Games – Tournaments TGT).....	59
3) เทคนิคแบบกลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ (Teams Assited Individualizator TAT).....	59
4) เทคนิคแบบกลุ่มสืบค้น (Group Investigation :GI).....	60
5) เทคนิคแบบกลุ่มร่วมมือ (Co-op Co-op).....	60
6) เทคนิคแบบ KWL-Plus.....	60
7) เทคนิคแบบแผนที่ความคิด Mind Map.....	63
ชุดฝึกทักษะ.....	65
แผนการจัดการเรียนรู้.....	80
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	85
ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้.....	99
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	106
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	117
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	117
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	118
การสร้างเครื่องมือและการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ.....	118
วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	131
การวิเคราะห์ข้อมูล	135
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	136
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	139
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	139
ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	139
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	140
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	149
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	149
สมมติฐานของการวิจัย.....	149

สารบัญ

	หน้า
สรุปผลการวิจัย.....	150
อภิปรายผล	150
ข้อเสนอแนะ	156
บรรณานุกรม	158
ภาคผนวก.....	170
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	171
ภาคผนวก ข คุณภาพของเครื่องมือ	261
ภาคผนวก ค การหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ.....	272
ภาคผนวก ง รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	294
ภาคผนวก จ หนังสือราชการและเอกสารเผยแพร่	301
ประวัติย่อของผู้วิจัย	312

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด	19
2	เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียน	102
3	แบบแผนการศึกษา.....	129
4	กำหนดการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL-Plus.....	131
5	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL- Plus จำนวน 7 เล่ม และคะแนนหลังเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน.....	139
6	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน.....	141
7	คะแนนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน.....	143
8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อการเรียน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน	145
9	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความสอดคล้องของชุดฝึกทักษะการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน.....	271
10	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน.....	275
11	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อความสอดคล้องของข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน.....	277

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
12	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบสอบถาม ความพึงพอใจต่อการอ่านโดยใช้ชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน.....	277
13	ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL Plus ตามเกณฑ์ E_1/E_2 เท่ากับ 80 /80 จากการทดลองกลุ่มหนึ่งต่อหนึ่ง (3 คน).....	280
14	ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL Plus ตามเกณฑ์ E_1/E_2 เท่ากับ 80 /80 จากการทดลองกลุ่มหนึ่งต่อหนึ่ง (9 คน).....	281
15	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL- Plus จำนวน 7 เล่ม และคะแนนหลังเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 30 คน.....	282
16	คะแนนก่อนเรียน - หลังเรียน ที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL - Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการทดลองรายบุคคล (3 คน).....	284
17	คะแนนก่อนเรียน - หลังเรียน ที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL - Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากการทดลองรายบุคคล (9 คน).....	286
18	คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 30 คน.....	287
19	ค่าความยาก (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL - Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 30 คน.....	288
20	ค่าเฉลี่ย ความแปรปรวน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความเชื่อมั่นของ แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 30 คน.....	289
21	ผลการทดสอบสมมุติฐาน คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ก่อนเรียนและหลังเรียน (t-test).....	290

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบที่	หน้า
1 แบบจำลองการอ่านที่เน้นทักษะในระดับสูงไปสู่ทักษะในระดับพื้นฐาน.....	34
2 โครงสร้างเดิมและการกระตุ้นโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่าน	36
3 แบบจำลองการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์.....	37
4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ KWL – Plus	62
5 ขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL – Plus	122
6 ขั้นตอนในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL – Plus	126
7 ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ.....	128
8 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนรู้	131
9 ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง.....	134

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความจำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร เช่น โลกปัจจุบัน เพราะเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก การตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ รวมทั้งการเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษย่อมมีข้อได้เปรียบกว่าผู้ที่ขาดความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ อาทิ โอกาสในการทำงานที่จะส่งผลต่อค่าตอบแทนที่ได้รับ ที่จะช่วยส่งเสริมคุณภาพชีวิตในสังคมที่มีการแข่งขันสูงอย่างเช่นในปัจจุบันนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : 1) ความสำคัญของภาษาอังกฤษตามที่กล่าวมานี้ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศทุกระดับชั้น เพื่อเสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ สร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เป็นรากฐานและการเตรียมความพร้อมในการเรียนของเยาวชนรุ่นใหม่ให้สอดคล้องกับสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร ช่วยให้นักเรียนเป็นผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถพัฒนาความคิดและมองโลกกว้างขึ้น โดยมีความคาดหวังว่า เมื่อนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา นักเรียนจะมีความรู้ความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกและทัศนะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 2)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษประกอบไปด้วยทักษะหลายประการ ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษทักษะหนึ่งที่สำคัญต่อการเรียนรู้ การอ่านทำให้เกิดการพัฒนาด้านสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรมและค่านิยมต่างๆ รวมทั้งช่วยในการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิต พัฒนาไปสู่สิ่งดีที่สุดในชีวิต การอ่านภาษาอังกฤษนอกจากผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลินจากการอ่านแล้ว ก็ยังได้รับประโยชน์ที่สำคัญอื่นๆ คือ การเพิ่มพูนความรู้ การช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในภาษาอังกฤษที่เรียนมาและได้ความรู้เพิ่มเติมทั้งในด้านคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และการทำความเข้าใจและการคิดวิเคราะห์เมื่ออ่านบทอ่านหรือสิ่งตีพิมพ์ต่างๆ (เยาวรัตน์ การพานิช และคณะ, 2542 : 13) การอ่านจึงจำเป็นต้องฝึกให้เกิดความชำนาญ (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์, 2545 : 3) เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่ทำได้อ่านได้อย่างรวดเร็วถูกต้องและ

เพื่อช่วยพัฒนาความคิด กระบวนการคิด (Thinking Process) อันจะนำไปสู่การฟัง พูด และเขียน หลักภาษาได้ดี (Tinerney, Readence and Dishner, 1995: 3-4) ทักษะการอ่านจึงเปรียบเสมือน เครื่องมือเพิ่มเติมในการติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้ (สุมิตรา อังวัฒนากุล, 2540 : 57) ซึ่ง Finocchiaro and Sako (1983 : 149) สรุประดับความจำเป็นของทักษะการอ่านภาษาอังกฤษต่อการศึกษาระดับต่างๆ ดังนี้ ระดับประถมศึกษาการอ่านควรเป็นร้อยละ 15 การฟัง-การพูด ร้อยละ 80 การเขียน ร้อยละ 5 ระดับมัธยมศึกษา การอ่านควรเป็นร้อยละ 40 การฟัง-การพูด ร้อยละ 45 การเขียน ร้อยละ 15 และระดับอุดมศึกษา การอ่านควรเป็นร้อยละ 50 การฟัง-การพูดร้อยละ 30 การเขียน ร้อยละ 20 แสดงให้เห็นว่าเมื่อศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นทักษะการอ่านยังมีความจำเป็นมากขึ้น เนื่องจากนักเรียนต้องอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษ บทความทางวิชาการ งานวิจัย เพื่อการค้นคว้าเพิ่มเติม (สุคใจ จันทร์คง, 2550 : 1)

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้จัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านโดยการจัดการเรียนรู้แบบปกติ พบปัญหาในการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่าน คือนักเรียนไม่สามารถตอบคำถามหรือบอกรายละเอียดและจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ และนักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน สาเหตุส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ยังขาดเทคนิคในการจัดการเรียนรู้การอ่าน สื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ไม่น่าสนใจ จึงไม่สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจในบทอ่านภาษาอังกฤษ จากปัญหาดังกล่าว ผู้ศึกษามีความสนใจในการศึกษาหาวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนให้สูงขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาและนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD มาใช้ในการจัดการเรียนรู้การอ่าน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยปีการศึกษา 2558 ร้อยละ 59.32 ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด คือ ร้อยละ 70 ซึ่งเมื่อพิจารณาด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ พบว่า นักเรียนร้อยละ 67.57 ไม่ผ่านจุดประสงค์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ (วิชาการ, โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา, 2558 : 9) ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากนักเรียนไม่คุ้นเคยกับเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบ STAD นักเรียนมีความกังวลในการเรียนรู้ การสอบและการเรียงคะแนนในระบบกลุ่มสัมฤทธิ์ เนื่องจากการเรียนด้วยเทคนิค STAD จะมีการทดสอบความรู้ตลอดเวลา จะนำคะแนนทดสอบของนักเรียนทุกคน มาเรียงลำดับจากคะแนนมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดในการสอบทุกครั้ง นักเรียนความกังวลในการสอบ และคะแนนที่ได้เกิดการแบ่งแยกความสามารถของนักเรียนเก่ง ปานกลาง อ่อนอย่างชัดเจน อีกทั้งสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ไม่น่าสนใจ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ผู้วิจัยจึงศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้การอ่านด้วยเทคนิค KWL-Plus ที่เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้การอ่านที่พัฒนาต่อเนืองมาจากวิธีการจัดการเรียนรู้การอ่านด้วยเทคนิค KWL ที่ได้พัฒนาขึ้นโดยคาร์และโอเกิ้ล (Carr, EG and Ogle D. 1987: 262-263) ซึ่งกล่าวว่า วิธีการจัดการเรียนรู้การอ่านด้วยเทคนิค KWL-Plus เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในการแก้ปัญหาและพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนได้ เพราะเป็นเทคนิคการจัดการเรียนรู้การอ่านที่ช่วยกระตุ้นนักเรียนให้เป็นนักคิดในขณะที่อ่านประกอบด้วย 1) K หมายถึง Know เป็นขั้นตอนที่นักเรียนตรวจสอบหัวข้อเรื่องว่าตนเองมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องจะอ่านมากน้อยเพียงใด โดยนำความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมของนักเรียนมาใช้ในการเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่เป็นสำคัญก่อนที่จะเริ่มอ่านเรื่องที่กำหนด 2) W หมายถึง Want to Know เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะต้องถามตนเองว่าต้องการรู้อะไรในเนื้อเรื่องที่อ่าน ซึ่งคำถามที่นักเรียนสร้างขึ้นก่อนการอ่านนี้เป็นการตั้งเป้าหมายในการอ่านและเป็นการคาดหวังว่าจะพบอะไรในบทอ่าน 3) L หมายถึง Learned เป็นขั้นตอนที่นักเรียนสำรวจว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรจากบทอ่านนักเรียนจะหาคำตอบให้กับคำถามที่ตนเองตั้งไว้ในขั้นตอนที่ 2 แล้วจดบันทึกสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้ 4) Plus หมายถึง การเพิ่มกิจกรรมการทำแผนภูมิบทอ่านหรือผังสัมพันธ์ทางความหมาย (Mind Mapping) เพื่อใช้ในการสรุปความหลังการอ่าน ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านและสามารถถ่ายทอดการเรียนรู้ได้มากยิ่งขึ้น

ดังนั้น วิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus จึงน่าสนใจ และเหมาะสมในการนำมาทดลองใช้ในการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ประกอบกับผลการวิจัยนวัตกรรมการเรียนรู้ระดับมัธยมศึกษา พบว่า สื่อที่ทำให้นักเรียนมีทักษะหรือความสามารถด้านการอ่านและการเขียน คือ ชุดฝึกทักษะ เพราะชุดฝึกทักษะจะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนและทำซ้ำได้บ่อยๆ นอกจากนี้ ชุดฝึกทักษะยังทำให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนสูงกว่าวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้อื่น โดยชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและเกิดทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งการให้นักเรียนทำชุดฝึกทักษะจะช่วยพัฒนาทางการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นสามารถประเมินผลงานของตนเองได้ ฝึกให้นักเรียนได้ทำงานด้วยตนเอง ฝึกให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย อีกทั้งตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลและช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. 2545 : 90)

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าวสรุปได้ว่า เพื่อการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษให้บรรลุวัตถุประสงค์ และให้นักเรียนเกิดทักษะความชำนาญมีเทคนิคการอ่าน ผู้วิจัยซึ่งรับผิดชอบในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สามารถช่วยพัฒนาให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ฝึกฝนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจเพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง

ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา อำเภอกอกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ทราบแนวทางการพัฒนาชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus เพื่อเป็นแนวทางในการนำวิธีการ ดังกล่าวไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 ห้องเรียน ประกอบด้วย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 28 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 30 คน รวมทั้งสิ้น 77 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา อำเภอกอกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา อำเภอกอพนธ์ไชย จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 จำนวน 29 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling)

2. ตัวแปรที่วิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

2.2.2 ความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ บทอ่านที่คัดเลือกจากข่าวหนังสือพิมพ์ บทความวารสาร ซึ่งเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) โดยพิจารณาจากขนาดตามความยาวของข้อความ และความง่ายของคำศัพท์ ความเหมาะสมในระดับชั้น ซึ่งมีทั้งหมด 7 เรื่อง คือ Piranhas, Lycian Cruise, Grazing Food, Believe It or Not, First Aid, MI-The Theory และ Miles to Go Before I Sleep จัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ 7 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2558 ถึงเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2559

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาดังต่อไปนี้

1. การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หมายถึง การสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยมีขั้นตอนดังนี้ วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และศึกษารายละเอียดในหลักสูตรเพื่อวิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล เพื่อพิจารณาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการสร้างชุดฝึกทักษะและเลือกเนื้อหาการอ่านเพื่อความเข้าใจ ในส่วนที่จะสร้างชุดฝึกทักษะนั้น พร้อมทั้งดำเนินการ ออกแบบชุดฝึกทักษะตามทฤษฎี แนวทาง และหลักการการสร้างชุดฝึกทักษะแต่ละชุด พร้อมทั้งข้อทดสอบก่อนและหลังเรียน ให้สอดคล้องกับ

เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำร่างชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและไปทดลองใช้ แล้วบันทึกผลเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง ปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และนำไปใช้จริงและเผยแพร่

2. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแต่ละเล่มจะเริ่มจากเนื้อหาeasyไปหายาก เหมาะสมกับสภาพบริบทของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านด้วยตนเอง ซึ่งประกอบด้วย ปก คำนำ สารบัญ คำชี้แจง สารระสำคัญ และจุดประสงค์การเรียนรู้ คำแนะนำการใช้ชุดฝึกทักษะ แบบทดสอบก่อนเรียน เนื้อหาบทอ่าน ใบงาน แบบทดสอบ หลังเรียน บรรณานุกรมและภาคผนวก (เฉลยชุดฝึกทักษะ และแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน) มีทั้งหมด 7 เล่ม ดังนี้

- เล่มที่ 1 Piranhas
- เล่มที่ 2 Lycian Cruise
- เล่มที่ 3 Grazing Food
- เล่มที่ 4 Believe It or Not
- เล่มที่ 5 First Aid
- เล่มที่ 6 MI - The Theory
- เล่มที่ 7 Miles to Go Before I Sleep

3. การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในระดับความเข้าใจตรงตามอักษร และระดับตีความจากการอ่านบทอ่านที่กำหนดให้ แล้วตอบคำถามได้ถูกต้อง

4. เทคนิค KWL- Plus หมายถึง การจัดการเรียนรู้การอ่านที่กระตุ้นให้นักเรียนเป็นนักคิดที่ กระตือรือร้นในขณะที่อ่านบทอ่าน ผู้อ่านที่กระตือรือร้นจะมีการคาดเดา สิ่งที่คุณเองกำลังจะอ่าน หาข้อมูลจากเนื้อเรื่องที่อ่าน การวิเคราะห์และตีความ สรุปความจากเรื่องที่อ่าน มี 3 ขั้นตอนคือ

4.1 ขั้นก่อนการอ่าน (Pre-Reading) คือ

ขั้นสิ่งที่นักเรียนรู้ K (What I know) เป็นขั้นตรวจสอบประสบการณ์เดิมของ นักเรียน ตรวจสอบหัวข้อและประเด็นสำคัญของเนื้อเรื่องว่าตนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหัวข้อ เรื่องมากน้อยเพียงใด โดยมีขั้นการทำกิจกรรมดังนี้

ขั้นสิ่งที่นักเรียนต้องการจะรู้ W (What I want to know) เป็นขั้นตอนที่นักเรียน ต้องการเรียนรู้อะไร ในเรื่องที่จะอ่าน ครูให้นักเรียนตั้งคำถามสิ่งที่นักเรียนอยากรู้เกี่ยวกับชื่อเรื่อง ของเรื่องที่อ่านและเขียนคำถามนั้นลงในช่องสิ่งที่นักเรียนต้องการจะรู้ (What I want to know)

4.2 ชั้นระหว่างการอ่าน (While-Reading)

ชั้นสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ L (What I have learned) เป็นขั้นตอนที่ นักเรียนสำรวจตัวเองว่าได้เรียนรู้อะไรบ้างจากสิ่งที่อ่าน

4.3 ชั้นหลังการอ่าน (Post-Reading)

ชั้น Plus นักเรียนเขียนสรุปประเด็นสาระสำคัญของเนื้อเรื่องหรือเหตุการณ์ที่อ่านในรูปแบบของแผนผังความคิด โดยมีขั้นการทำกิจกรรมดังนี้

5. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ หมายถึง คุณภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยพิจารณาจากค่าประสิทธิภาพ E_1/E_2 โดยผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่าน ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 80/80 โดยที่

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนในชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในแต่ละเล่มทั้ง 7 เล่ม

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียน

6. ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ (The Effectiveness Index) หมายถึง ค่าตัวเลขที่แสดงอัตราการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าขึ้นจากพื้นฐานความรู้เดิมที่มีอยู่แล้ว หลังจากนักเรียนได้เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 เล่ม

7. ความพึงพอใจต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่แสดงถึงความชอบ ความพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus จำนวน 15 ข้อ

8. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หมายถึง ข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ทดสอบนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ เหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้ดีขึ้น
3. เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในการสร้างชุดฝึกทักษะด้านอื่นๆ เพื่อนำเทคนิค KWL- Plus ไปใช้ในการเพิ่มทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

หลักสูตร

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ
2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2559) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
2. ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
3. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
 - 3.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการฟัง
 - 3.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูด
 - 3.3 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่าน
 - 3.4 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการเขียน
4. วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
 - 4.1 วิธีการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์และแปล (The Grammar-Translation Method)
 - 4.2 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบตรง (The Direct Method)
 - 4.3 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบฟัง-พูด (The Audio – Lingual Method)
 - 4.4 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเงียบ (Silent Way)
 - 4.5 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบธรรมชาติ (The Natural Approach)
 - 4.6 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia)
 - 4.7 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task - Based Learning)
 - 4.8 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบโครงงาน (Project- Based Learning)

4.9 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

- 1) เทคนิคแบบปริศนาความคิด (Jigsaw)
- 2) เทคนิคแบบกลุ่มร่วมมือแข่งขัน (Teams – Games – Tournaments : TGT)
- 3) เทคนิคแบบกลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ (Teams Assited Individualization : TAT)
- 4) เทคนิคแบบกลุ่มสืบค้น (Group Investigation :GI)
- 5) เทคนิคแบบกลุ่มร่วมมือ (Co-op Co-op)
- 6) เทคนิคแบบ KWL-Plus
- 7) เทคนิคแบบแผนที่ความคิด Mind Map

ชุดฝึกทักษะ

1. ความหมายของชุดฝึกทักษะ
2. องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ
3. ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดี
4. การพัฒนาชุดฝึกทักษะ
5. หลักจิตวิทยาและหลักการสอนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดฝึกทักษะ
6. ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ
7. การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ
8. การหาดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะ

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้
2. ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้
3. การเตรียมการก่อนจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้
4. ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. เครื่องมือการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้

1. ความหมายของความพึงพอใจต่อการเรียนรู้
2. ความสำคัญของความพึงพอใจต่อการเรียนรู้
3. วิธีการวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้
4. เครื่องมือวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้
5. การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตร

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2552 : 1 - 5) ได้ระบุถึงสาระสำคัญของการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีประเด็นสำคัญของหลักสูตรประกอบด้วย สาระ ดังนี้

1.1.1 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

การใช้ภาษาต่างประเทศกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยน เรียนรู้กับสังคมโลก

1.1.2 มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาระดับพื้นฐาน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ใช้มาตรฐานเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกระบวนการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ที่แบ่งออกเป็น 8 มาตรฐาน ตามสาระทั้ง 4 ดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้ และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษาและความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษาและความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.1.3 คุณภาพของนักเรียน

คุณภาพนักเรียนเมื่อจบมัธยมศึกษาตอนปลาย (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิด และการทำงาน อย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ ตามจุดหมายของหลักสูตร ซึ่งเป็นคุณภาพตามความคาดหวังของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่นักเรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี แล้ว (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552 : 2-3) ดังนี้

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกรักใคร่ แสดงความคิดเห็นรวบยอดในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษางานอาชีพ ชุมชนและสังคมโลก ในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคล และกาลเทศะ
2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 3,600 – 3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)
3. ใช้ประโยคผสม (Compound Sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) ที่ใช้สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ
4. อ่าน และเขียนข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)
5. มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น และสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในสาระการเรียนรู้อื่นๆ ที่เรียนตามความสนใจและระดับชั้น จากสื่อที่หลากหลาย
7. ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลิน และเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

สรุปว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เป็นหลักสูตรที่เสริมสร้างความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน เพื่อให้สามารถนำความรู้ทางภาษา เป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มตามศักยภาพ

2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2559) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา (2559 : 1- 15) ได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2559) เพื่อเป็นแผนหรือแนวทาง หรือข้อกำหนดจัดการศึกษาของโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา ที่จะใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด มุ่งพัฒนานักเรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ โดยมุ่งหวังให้มีความสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา อีกทั้งมีความรู้และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต และมีคุณภาพได้มาตรฐานสากลเพื่อการแข่งขันในยุคปัจจุบัน ดังนั้นหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงประกอบด้วยสาระสำคัญของหลักสูตรแกนกลาง สาระความรู้ที่เกี่ยวข้องกับชุมชนท้องถิ่น และสาระสำคัญที่สถานศึกษาพัฒนาเพิ่มเติม โดยจัดเป็นสาระการเรียนรู้รายวิชาพื้นฐาน ตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้รายวิชาเพิ่มเติม เป็นรายภาคในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย และกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของสถานศึกษา ตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

วิสัยทัศน์

มุ่งมั่นให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ในการแสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้นำแห่งการเรียนรู้ มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

จุดมุ่งหมาย

1. นักเรียนใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้อย่างน้อย 1 ภาษา
2. นักเรียนมีความรู้ภาษาต่างประเทศเพียงพอสำหรับการศึกษาต่อ การแสวงหาความรู้เพิ่มเติมและการประกอบอาชีพ
3. นักเรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาและรู้จักการเรียนรู้และสามารถศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

สมรรถนะสำคัญของนักเรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนานักเรียนตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งเน้นพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้

สมรรถนะสำคัญของนักเรียน

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งให้นักเรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็น ประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม
2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหา และความขัดแย้งต่างๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม สภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่างๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทย และพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

- ภาษาเพื่อการสื่อสารการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

- ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

- ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้อีกกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และ เปิดโลกทัศน์ของตน

- ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ

และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร

แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง

ต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรม

ของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้อีกกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน

และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบ

อาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพนักเรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

- ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟัง และอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้นถูกต้อง ตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็น จากการฟังและอ่านเรื่อง ที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่างประกอบ
 - สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความต้องการเสนอ และให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือ สถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและ เขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล
 - พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่อง และประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ
 - เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาส และสถานที่ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม
 - อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำ พังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล
 - ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่ม สาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

- ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม
- ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูล ต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ
- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่อง เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษา และอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 3,600-3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)
- ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่างๆ ในการสนทนา ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด รายวิชา อ32101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตารางที่ 1 สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

ลำดับที่	สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
1.	ภาษาเพื่อการสื่อสาร	มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความ เรื่องที่ฟังและอ่าน จากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล	1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยาย ที่ฟังและอ่าน 2. อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน 3. อธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน

ลำดับที่	สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
			<p>4. จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดี และบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผล และยกตัวอย่างประกอบ</p>
		<p>มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ</p>	<p>1. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็น ที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม</p> <p>2. เลือกและใช้ คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายอย่างคล่องแคล่ว</p> <p>3. พูดและเขียน แสดงความต้องการเสนอตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม</p> <p>4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม</p> <p>5. พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ อย่างมีเหตุผล</p>

ลำดับที่	สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
		<p>มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูล ข่าวสาร ความคิด รวบยอด และ ความคิดเห็นในเรื่อง ต่างๆ โดยการพูด และการเขียน</p>	<p>1. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่อง และประเด็นต่างๆ ตามความสนใจ ของสังคม</p> <p>2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์และสถานการณ์ ตามความสนใจ</p> <p>3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และ เหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และ โลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่าง ประกอบ</p>
2	<p>สาระที่ 2 ภาษา และวัฒนธรรม</p>	<p>มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ ระหว่างภาษากับ วัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา และไป ใช้ได้เหมาะสม กับกาลเทศะ</p>	<p>1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยา ท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา</p> <p>2. อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา</p> <p>3. เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทาง ภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม</p>

ลำดับที่	สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
		<p>มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม</p>	<p>1. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิตและบทกลอนของ ภาษา ต่างประเทศและภาษาไทย 2. วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล</p>
		<p>มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม</p>	<p>1. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิตและบทกลอนของ ภาษา ต่างประเทศและภาษาไทย 2. วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล</p>
3.	<p>สาระที่ 3 ภาษา กับ ความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น</p>	<p>มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน</p>	<p>1. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และ นำเสนอด้วยการพูดและการเขียน</p>

ลำดับที่	สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
4.	สาระที่ 4 ภาษา กับความสัมพันธ์ กับชุมชนและโลก	มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศ ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม	1. ใช้ภาษาสื่อสาร ในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นใน ห้องเรียนสถานศึกษา ชุมชน และสังคม
		มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ ภาษาต่างประเทศ เป็นเครื่องมือพื้นฐาน ในการศึกษาต่อ การ ประกอบอาชีพ และ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ กับสังคมโลก	1. ใช้ภาษาต่างประเทศ ในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุป ความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่ง การเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและ ประกอบอาชีพ 2. เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และ ท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็น ภาษาต่างประเทศ

คำอธิบายรายวิชา อ32101 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ศึกษา คำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย คำบรรยายที่ฟังและอ่าน หลักการอ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง บทละครสั้นตามหลักการอ่าน ทักษะการใช้พจนานุกรม ทักษะการอธิบาย การตีความ การถ่ายโอน และการเขียนประโยค จากข้อความที่อ่าน การเขียนสื่อความข้อมูลที่มีใช้ความเรียงรูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยคที่ฟังและอ่าน หลักการอ่านเพื่อจับใจความ วิเคราะห์ความ และการแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลและการยกตัวอย่างประกอบในเรื่องที่เป็นสารคดี และบันเทิงคดี ข้อมูลในการสื่อสารระหว่างบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ข่าว เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม การเลือกและใช้คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย ที่มีขั้นตอนซับซ้อน หลักการพูดและเขียนแสดงความต้องการ การเสนอ การตอบรับ และการปฏิเสธการให้การช่วยเหลือ การขอและให้ข้อมูล ในสถานการณ์จำลองและจริง การบรรยาย การอธิบาย การเปรียบเทียบ และการแสดงความคิดเห็น ในเรื่อง ประเด็น ข่าว เหตุการณ์ที่ฟังและอ่าน หลักการพูดและเขียนบรรยาย ความรู้สึก ความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เพื่อนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประสบการณ์ และ ข่าว เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม หลักการพูด

และเขียนสรุปใจความสำคัญ แสดงความคิดเห็น แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์และสถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ กิจกรรม ประสบการณ์และเหตุการณ์ทั้งในท้องถิ่น สังคมโลกพร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ หลักการใช้ภาษา น้ำเสียง ท่าทางเหมาะสม กับระดับบุคคล โอกาส และสถานที่ตามมารยาททางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณีของเจ้าของภาษา กิจกรรมทางภาษา โครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษาชุมชน และสังคม การใช้ภาษาในการสืบค้นข้อมูล รวบรวม วิเคราะห์และสรุปความรู้ ข้อมูลต่างๆ ข้อมูลข่าวสารของ โรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น และประเทศชาติ

โดยปฏิบัติตามสิ่งที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียง พัฒนาทักษะ อธิบายและเขียนจับใจ ความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นพร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ สนทนาและเขียนโต้ตอบ เลือกลงและใช้คำ สำนวน พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอ ตอบรับ และปฏิเสธ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย อภิปราย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็น พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล พูดและเขียนนำเสนอข้อมูล พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญแก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์ ใช้ภาษา ใช้ น้ำเสียง ใช้ท่าทาง อธิบาย อภิปรายความคิด ความเชื่อ เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม อธิบาย เปรียบเทียบความแตกต่าง วิเคราะห์ อภิปราย ความเหมือน และความแตกต่าง ใช้ทักษะภาษาอังกฤษ ค้นคว้า สืบค้น บันทึก สรุป นำเสนอด้วยการพูด และเขียน เผยแพร่และประชาสัมพันธ์

เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันและเป็นพื้นฐานการศึกษาและการประกอบอาชีพ มีเจตคติที่ดี เห็นประโยชน์ และคุณค่าของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รหัสตัวชี้วัด	ต 1.1	ม.5/1	ม.5/2	ม.5/3	ม.5/4
	ต 1.2	ม.5/1	ม.5/2	ม.5/3	ม.5/4
	ต 1.3	ม.5/1	ม.5/2	ม.5/3	
	ต 2.1	ม.5/1	ม.5/2	ม.5/3	
	ต2.2	ม.5/1	ม.5/2		
	ต3 .1	ม.5/1			
	ต 4.1	ม.5/1			
	ต 4.2	ม.5/1	ม.5/2	รวม 21	ตัวชี้วัด

การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ตามหลักสูตรโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551

ในการจัดการเรียนการสอนใดๆ ก็ตาม การสอนกับการวัดและประเมินผล มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาตั้งแต่ต้น จนกล่าวได้ว่า เมื่อมีการสอนต้องมีการประเมินผลควบคู่ไปด้วยเสมอ การวัดและการประเมินเป็นส่วนสำคัญและจำเป็นของกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งมีความหมายมากกว่าการให้เป็นเกรดหรือคะแนนรวม แต่จะเป็นการหาคำตอบที่สร้างสรรค์ในทางบวก และให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เกี่ยวกับความก้าวหน้าของนักเรียนเพื่อตรวจสอบว่าการจัดการเรียนรู้นั้นบรรลุเป้าหมายในระดับใด หลักการสำคัญในการประเมินผลที่พึงพิจารณา คือ การประเมินผลควรมีลักษณะเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพนักเรียน เน้นคุณลักษณะและความสามารถของนักเรียนเป็นภาพรวม ผลการประเมินต้องชี้ให้เห็นผลการปรับปรุงการสอนของครูผู้สอน และความสำเร็จของนักเรียนตามเป้าหมายหลักสูตร บ่งบอกถึงความสามารถในการนำความรู้และทักษะไปใช้ ในชีวิตจริงได้

ในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนานักเรียนปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ ดังนั้นสถานศึกษาต้องมีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนี้

1. การวัดและประเมินผลระดับชั้นเรียน เป็นการวัดผลและประเมินผลที่อยู่ในกระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนดำเนินการเพื่อพัฒนานักเรียนและตัดสินผลการเรียนในรายวิชา/กิจกรรมที่ตนสอนในการประเมินเพื่อพัฒนา ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ตามตัวชี้วัดที่กำหนดเป็นเป้าหมายในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การซักถาม การสังเกต การตรวจการบ้าน การแสดงออก ในการปฏิบัติผลงาน การแสดงกิริยาอาการต่างๆ ของนักเรียนตลอดเวลาที่จัดกิจกรรม เพื่อดูว่าบรรลุตัวชี้วัดหรือมีแนวโน้มว่าจะบรรลุตัวชี้วัดเพียงใดแล้วแก้ไขข้อบกพร่องเป็นระยะๆ อย่างต่อเนื่อง การประเมินเพื่อตัดสินเป็นการตรวจสอบ ณ จุดที่กำหนด แล้วตัดสินว่านักเรียนมีผลอันเกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บคะแนนของหน่วยการเรียนรู้ หรือของการประเมินผลกลางภาค หรือปลายภาคตามรูปแบบการประเมินที่สถานศึกษากำหนด ผลการประเมินนอกจากจะให้คะแนนหรือระดับผลการเรียนแก่นักเรียนแล้ว ต้องนำมาเป็นข้อมูลใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

2. การวัดและประเมินผลระดับสถานศึกษา เป็นการตรวจสอบผลการเรียนของนักเรียนเป็นรายปี/รายภาค ผลการประเมินการอ่าน คติวิเคราะห์ และเขียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์และกิจกรรมพัฒนานักเรียน การอนุมัติผลการเรียน การตัดสินการเลื่อนเรียน และเป็นการประเมินเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของสถานศึกษาว่าส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ตามเป้าหมายหรือไม่ นักเรียนมีสิ่งที่จะต้องได้รับการพัฒนาในด้านใด รวมทั้งสามารถนำผลการเรียนของนักเรียนใน

สถานศึกษาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ระดับชาติและระดับเขตพื้นที่การศึกษา ผลการประเมินระดับสถานศึกษาจะเป็นข้อมูลและสารสนเทศเพื่อการปรับปรุงนโยบาย หลักสูตร โครงการ หรือวิธีการจัดการเรียนการสอนตลอดจนเพื่อการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาตามแนวทางการประกันคุณภาพการศึกษา และรายงานผลการจัดการศึกษาต่อคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครอง และชุมชน

3. การวัดและประเมินผลระดับเขตพื้นที่การศึกษา เป็นการประเมินคุณภาพนักเรียนในระดับเขตพื้นที่การศึกษาตามมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของเขตพื้นที่การศึกษา ตามภาระความรับผิดชอบสามารถดำเนินการโดยประเมินคุณภาพของนักเรียนด้วยวิธีการและเครื่องมือที่เป็นมาตรฐานซึ่งจัดทำและดำเนินการโดยเขตพื้นที่การศึกษา หรือด้วยความร่วมมือกับหน่วยงานต้นสังกัดและ/หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังสามารถดำเนินการได้ด้วยการตรวจสอบข้อมูลจากการประเมินระดับสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา

ข้อมูลการประเมินในระดับต่างๆ ข้างต้น เป็นประโยชน์ต่อสถานศึกษาในการตรวจสอบ ทบทวน พัฒนาคุณภาพนักเรียนถือเป็นภาระความรับผิดชอบของสถานศึกษาที่จะต้องจัดระบบดูแลช่วยเหลือ ปรับปรุงแก้ไข ส่งเสริมสนับสนุน เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพบนพื้นฐานความแตกต่างระหว่างบุคคลที่จำแนกตามสภาพปัญหาและความต้องการข้อมูลจากการประเมิน จึงเป็นหัวใจของสถานศึกษาในการดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนได้ทันทั่วถึง อันเป็นโอกาสให้นักเรียนได้รับการพัฒนาและประสบความสำเร็จในการเรียน

สรุปว่า หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เป็นหลักสูตรที่เสริมสร้างความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน เพื่อให้สามารถนำความรู้ทางภาษา เป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก สามารถพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพ

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ขั้นตอนที่ผู้สอนดำเนินการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ ด้วยวิธีการต่างๆ ที่แตกต่างกันไป ซึ่งวิธีจัดการเรียนรู้อาจมีอยู่หลากหลายรูปแบบ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรรู้วิธีสอนแต่ละวิธีว่ามีข้อดีและข้อจำกัดอย่างไร เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ (ศิตา เขียมขันติถาวร, 2555 : 19-23 ; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 :39-119)

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การออกแบบและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ ทักษะ กระบวนการ มีความสามารถ และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนั้น ครูต้องมีเทคนิค วิธีการ ในการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สรุปว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ประสบความสำเร็จต้องมีการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน 3 ประการ คือ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2552 : 1- 3)

1. การสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเรียน อยากใช้ภาษาอังกฤษในห้อง โดยการนำเทคนิคหรือนวัตกรรมทางภาษา มาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้
2. การจัดบรรยากาศในห้องเรียนให้เป็นไปตามที่คาดหวัง รวมถึงการใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอน ที่ตระหนักถึงความรู้ที่มีระดับต่างกันของนักเรียน
3. การแสดงบทบาทของครูในห้องเรียนเพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน

สรุปว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ คือ การออกแบบการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ โดยนำสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดมาสร้างหน่วยการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา และกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ ทักษะ กระบวนการ มีความสามารถ และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนด

2. ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

อรรชนีดา หวานคง (2559, 309-310) ได้กล่าวว่า ในภาวะปัจจุบันที่อิทธิพลของโลกาภิวัตน์ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง และยิ่งจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ นั้น การเรียนรู้ภาษาของประเทศอื่นย่อมได้เปรียบในการทำกิจการการค้า ธุรกิจต่างๆ เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทย กำลังพัฒนาตัวเองไปสู่ประเทศอุตสาหกรรม จำเป็นต้องใช้บุคลากรที่มีความรู้ในหลายๆ ด้านรวมทั้งผู้ชำนาญด้านภาษาด้วย ในยุคศตวรรษที่ 21 ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนไทยและคนทั่วโลกไปแล้ว เพราะ มนุษยชาติทุกวันนี้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูโทรทัศน์การดูภาพยนตร์การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์หนังสือคู่มือทางด้านวิชาการต่างๆ ภาษาอังกฤษเป็น ภาษาหนึ่งที่สำคัญของโลกในศตวรรษที่ 21 และเป็นวิชาหลักที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและ มุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความเข้าใจ ตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษา และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีการคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดี

ต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบันและสังคมโลกในศตวรรษที่ 21 เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้มากขึ้น ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลได้กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารผ่านทางเทคโนโลยีต่างๆ ทั้งทางด้านการพูดและการเขียน โดยเฉพาะด้านการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้ที่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษสามารถหา ความรู้เพิ่มเติม โดยเข้าถึงแหล่งความรู้ ซึ่งมีอยู่อย่างไม่จำกัดทั่วโลกด้วย ความสะดวกและรวดเร็ว อีกทั้งในปัจจุบัน เป็นยุคที่มีความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) กล่าวคือ ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี และสามารถใช้เทคโนโลยีได้ด้วยนั้นจะช่วยส่งเสริมให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสารในการจัดการศึกษาด้านภาษาอังกฤษนั้นผู้สอนหา กลวิธีที่จะสามารถพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาของนักเรียน เช่น ด้านการอ่านและการเขียน ให้ดีขึ้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และพยายามให้มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (Life-Long Learning)

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีความจำเป็นและสำคัญที่จะมุ่งเน้นในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนการใช้ภาษาอังกฤษกับอนาคตของไทยในอาเซียน ในกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” ภาษาที่ใช้ในการทำงานของชาวอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างกันในการทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐบาลตลอดจนองค์กร และหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนตั้งจะเห็นได้ชัดเจน จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559) ได้ระบุวิสัยทัศน์ของการศึกษา หรือการศึกษาทั้งฟังประสงค์ในอนาคตไว้ว่าต้องพัฒนาคนไทยให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะที่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิต เช่น มีความรู้ในภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ระบุจุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ว่าเพื่อให้เด็กเรียนมีความสามารถด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารและการแสวงหาความรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2559. 13)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นพื้นฐานสำคัญที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยได้รับการจัดลำดับความสำคัญในกลุ่มที่สอง ซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งในการสื่อสาร ความรู้สึกนึกคิด เพื่อให้เกิดความเข้าใจกันและกัน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546, 1)

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีความสำคัญต่อประสบการณ์เรียนรู้ของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจ มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นการเรียนรู้ภาษาที่สอง เพราะคนต้องการรู้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษา ภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิด เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน

3. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ เป็นแบบแผนที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ การเรียนรู้ที่ใช้ในกระบวนการเรียนรู้ โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายหรือผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเป็นสำคัญ (ทิสนา แคมณี, 2551 : 6) โดยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มุ่งเน้นความสำคัญของการพัฒนาทักษะ ทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน (วิสาข์ จิตวัตร, 2543 : 41) ดังนี้

3.1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการฟัง

เป็นการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่จะทำให้ผู้ฟังและผู้พูดเข้าใจกัน ทักษะการฟัง จึงเป็นทักษะแรกที่นักเรียนต้องเรียนรู้ก่อนเพื่อทำความเข้าใจ จึงจะสามารถปฏิบัติตามหรือพูดโต้ตอบได้ ทักษะการฟังจึงเป็นพื้นฐานไปสู่การพูด การอ่าน และการเขียน ฉะนั้นทักษะการฟังจึงมีความสำคัญต่อนักเรียนที่จะได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและจริงจัง การฝึกฝนทักษะการฟังเพิ่มเติมจะทำให้นักเรียนจดจำและแยกแยะเสียงได้ถูกต้อง โดยมีขั้นตอนการฝึกทักษะการฟัง (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 :159) สรุปได้ดังนี้

- 1) กระตุ้นความสนใจของนักเรียนและให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟังว่าเมื่อฟังจบแล้วจะต้องตอบคำถาม ปฏิบัติตาม หรือเขียนเรื่องราว
- 2) ให้นักเรียนฟังข้อความหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ ข้อความหรือเรื่องราวนั้น ควรใช้ความเร็วปกติ ผู้ฟังสามารถฟังซ้ำได้เมื่อต้องการจำนวนครั้งขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเรื่องที่ฟังหรืองานที่ให้ปฏิบัติ
- 3) ให้นักเรียนทำชุดฝึกทักษะหัดหรืองานที่มอบหมายให้
- 4) ให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อมีการตรวจ เพื่อเป็นกำลังใจหรือแก้ไขข้อบกพร่อง

3.2 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้อีก ให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ฉะนั้น การพัฒนาทักษะการพูดจึงต้องใช้เวลานานในการฝึก ต้องมีแรงจูงใจและความถนัดของนักเรียน และขึ้นอยู่กับคุณภาพในการสอนของครูด้วยการสอนการพูดที่ดีต้องใช้ภาษาที่พบจริงในชีวิตประจำวันเป็นเรื่องรอบๆ ตัวของนักเรียนมีความยาวเพียง 2 บรรทัดสำหรับผู้เริ่มเรียนและเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเรียนมากขึ้น โดยธรรมชาติของเด็กที่พูดทีละคำๆ จนเป็นประโยคสั้นๆ จากธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก บทเรียนเริ่มต้นจึงสอน การพูดเลียน

ตามธรรมชาติ ปัญหาจึงมีว่าทำอะไร นักเรียนจึงจะชินกับการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อเติบโตขึ้นสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์ในชีวิตจริง

เทคนิคที่ใช้ได้ดีในการจัดการเรียนรู้แบบฟังพูด คือ การฝึกหัด (Drill) ในรูปแบบต่างๆ ลาร์เซน ฟรีแมน (Larsen-Freeman, 1987: 46 - 47) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1) การฝึกแบบซ้ำ (Repetition Drill) ผู้สอนให้นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาที่ละบรรทัดให้เหมือนและถูกต้องตามแบบ และให้พูดให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

2) การฝึกแบบลูกโซ่ (Chain Drill) เป็นการฝึกพูดโดยให้บทสนทนาเป็นลูกโซ่ไปรอบๆ ห้องเรียน เช่น ผู้สอนทักทายนักเรียนคนหนึ่งด้วยคำถามจากบทสนทนานักเรียนคนนั้นได้ตอบแล้วถามคำถามต่อบทสนทนานั้นด้วยคำถามต่อไป ทำเช่นนี้เป็นลูกโซ่ไปเรื่อยๆ รอบห้องเรียน วิธีนี้จะช่วยให้ผู้สอนมีโอกาสดูเห็นความสามารถในการพูดของนักเรียนแต่ละคนได้

3) การฝึกแบบแทนที่คำเดียว (Single-Slot Substitution Drill) ผู้สอนพูดประโยคจากบทสนทนาหนึ่งประโยค หลังจากนั้นผู้สอนยกพูดคำหรือวลีที่สามารถเอาไปแทนคำหรือวลีในประโยคที่ผู้สอนยกมาแต่แรกนั้นได้ นักเรียนนำคำนั้นหรือวลีนั้นมาแทนที่ได้โดยพูดประโยคเป็นประโยคใหม่ ทำเช่นนี้เรื่อยๆ จนเกิดความเคยชินกับประโยคต่างๆ ในบทสนทนาได้

4) การฝึกแบบแทนที่หลายคำ (Multiple-Slot Substitution Drill) วิธีนี้คล้ายกับแบบแทนที่คำเดียวเพียงแต่เปลี่ยนเป็นแทนที่หลายคำ นักเรียนจะต้องจำให้ได้ว่าคำที่ผู้สอนให้ใหม่แต่ละครั้งจะแทนที่ไว้ที่ใดของประโยคแล้วจึงพูดประโยคนั้น

5) การฝึกแบบเปลี่ยนรูป (Transformation Drill) ผู้สอนเป็นผู้พูดหรือบอกประโยคให้กับนักเรียนหนึ่งประโยคแล้วให้นักเรียนเปลี่ยนรูปประโยคเป็นประโยคใหม่ เช่น การเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นประโยคปฏิเสธ หรือเปลี่ยนประโยคบอกเล่าเป็นคำถาม หรือเปลี่ยนรูปประโยคที่เป็นการกระทำ (Active Sentence) เป็นผู้ถูกกระทำ (Passive Sentence) หรือประโยคที่ผู้พูดพูดโดยตรง (Direct Speech) เป็นแบบบอกกล่าว (Indirect Speech)

6) การฝึกแบบถาม-ตอบ (Question-and-Answer Drill) เป็นการฝึกให้นักเรียนได้ตอบคำถามโดยจะต้องตอบอย่างรวดเร็ว แม้ว่าจะเป็นคำถามที่ไม่ได้เรียนในบทเรียนนั้น ผู้สอนสามารถให้นักเรียนได้ฝึกถามด้วยเช่นกันเพื่อเป็นการฝึกรูปแบบคำถามด้วย

7) การฝึกแบบเสียงต่างเสียงเดียว (Use of Minimal Pairs) ผู้สอนหาคำที่มีเสียงต่างหนึ่งเสียง เช่น ship/sheep (ในภาษาอังกฤษ) นักเรียนได้ฟังความแตกต่างของเสียงก่อนที่จะพูดเสียงนั้น ๆ ผู้สอนเป็นผู้เลือกเสียงในการฝึกหลังจากทำการวิเคราะห์ความแตกต่างและเปรียบเทียบเสียงของภาษาที่เรียนกับภาษาเดิมของนักเรียน

8) การฝึกแบบเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์ (Complete The Dialog) ผู้สอนเลือกบทสนทนาที่เรียนแล้วมาลบคำบางคำออกเพื่อที่จะให้นักเรียนได้เติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

9) การฝึกโดยใช้แบบแผนทางไวยากรณ์ (Grammar Game) จากตัวอย่างที่กล่าวไว้ เป็นเกมซูเปอร์มาร์เก็ต โดยผู้สอนสร้างประโยคขึ้นแล้วให้นักเรียนสร้างประโยคใหม่โดยใช้แบบแผนเดิมแต่เปลี่ยนคำศัพท์ เช่น

ผู้สอน : I go to the supermarket, I need some butter.

นักเรียน : I go to the library, I need some books.

นักเรียน : I go to the drugstore, I need some medicines.

เกมนี้เป็นเกมที่ต้องการให้นักเรียนได้ฝึกแบบแผนไวยากรณ์จากบริบทของภาษา ซึ่งจะให้นักเรียนได้แสดงออกทางด้านภาษาด้วย

10) การฝึกแบบลูกโซ่จากท้ายไปหน้า (Back Chaining) ผู้สอนเลือกประโยคที่ต้องการให้นักเรียนฝึกแล้วนำมาตัดออกเป็นคำๆ เพื่อช่วยให้ฝึกพูดได้ง่ายขึ้นโดยเริ่มจากด้านท้ายประโยคไปยังต้นประโยค เช่น ประโยคที่ต้องการฝึก คือ “I like to exercise at the park” การฝึกพูดก็จะเป็นดังนี้

park

the park

at the park

exercise at the park

to exercise at the park

like to exercise at the park

I like to exercise at the park

11) การฝึกแบบลูกโซ่จากหน้าไปท้าย (Front Chaining) มีลักษณะการฝึก เหมือนกับการฝึกแบบลูกโซ่จากท้ายไปหน้าเพียงแต่การเริ่มต้นเริ่มจากต้นประโยค ดังนี้

I

I like

I like to

I like to exercise

I like to exercise at

I like to exercise at the

I like to exercise at the park

แนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีดังนี้ (กรมวิชาการ, 2539)

1) สร้างความเคยชิน

1.1) ทุกครั้งเมื่อครูเข้าชั้นเรียน ควรเริ่มต้นทักทายเป็นภาษาอังกฤษด้วยรูปประโยคง่ายๆ จะเป็นการอุ่นเครื่องที่ดี เมื่อนักเรียนสามารถพูดโต้ตอบได้จะมีกำลังใจและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ทำให้กล้าแสดงออก กล้าพูดภาษาอังกฤษโดยไม่รู้ตัว

1.2) เมื่อออกคำสั่งให้นักเรียนทำอะไรก็ตาม ครูควรเลือกใช้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับระดับชั้น หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทยโดยไม่จำเป็น จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อนักเรียนที่ไม่คล่องแคล่ว จะทำให้นักเรียนกล้าพูดมากขึ้น

1.3) ฝึกให้นักเรียนใช้คำ หรือกลุ่มคำ หรือประโยคภาษาอังกฤษที่จำเป็น

2) การสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินผู้สอนจะต้องรู้จักคัดเลือกอุปประโยคที่เหมาะสมกับนักเรียน เลือกกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียน เช่น เพลง เกม การสร้างสถานการณ์จำลอง และบทบาทสมมติ อาจเป็นสถานการณ์ที่กำหนด หรือนักเรียนแต่งเอง เป็นต้น

3) การสร้างความถูกต้องแม่นยำนอกจากสร้างความเคยชินและสร้างความสนุกสนานแล้ว สิ่งที่ครูไม่ควรมองข้าม คือ ความถูกต้องแม่นยำ ครูต้องมีความเข้าใจเรื่องไวยากรณ์ กฎเกณฑ์วิธีออกเสียง และสำเนียง มีความรู้เรื่องคำศัพท์และการนำภาษาอังกฤษไปใช้เป็นอย่างดี เพื่อจะเป็นรูปแบบที่ดีให้แก่ นักเรียน

4) สร้างบรรยากาศครูต้องรู้จักสร้างบรรยากาศ เริ่มต้นตั้งแต่เมื่อก้าวเข้าสู่ชั้นเรียน โดยใช้กิจกรรมและสื่อต่างๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ มีการเคลื่อนไหว เพลิดเพลินและสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นที่จะพูดภาษาอังกฤษโดยอิสระไม่ต้องให้ครูบังคับ นอกจากนี้ครูจะต้องรู้จักจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้เอื้ออำนวยต่อบรรยากาศฝึกพูดภาษาอังกฤษ

5) สร้างความมั่นใจครูต้องสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน นับตั้งแต่ก้าวแรกที่ครูเข้าชั้นเรียนด้วยบุคลิกท่าทางน้ำเสียงที่น่าเชื่อถือและศรัทธา สร้างความเป็นกันเองให้คำชมเชย เมื่อนักเรียนพูดได้ถูกต้อง และครูควรมีความอดทนคอยให้ความช่วยเหลืออย่างจริงใจ เมื่อพบว่านักเรียนมีปัญหาในการพูด ให้โอกาสให้กำลังใจ ครูควรหลีกเลี่ยงบรรยากาศที่เคร่งเครียดเกินไป พยายามให้ผ่อนคลายมากที่สุด เพื่อสร้างเจตคติที่ดีของนักเรียนต่อการพูดภาษาอังกฤษมีกำลังใจและความเชื่อมั่นในตนเองสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างไม่เคอะเขิน และมีความกระตือรือร้นที่จะฝึกพูดภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นเรื่อยๆ การสอนพูดในที่แท้จริงแทรกอยู่ในเนื้อหาวิชาที่นักเรียนเรียน เช่น ไวยากรณ์ คำศัพท์ อ่าน และเขียน เป็นต้น เพราะในการฝึกเนื้อหาอื่นๆ จะใช้การฝึกเป็นบันได ช่วยให้นักเรียนเกิดความแม่นยำในเนื้อหา การพูดเป็นพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกปฏิกิริยาโต้ตอบผู้อื่นหรือสถานการณ์อื่น หรือใช้ถ้อยคำเพื่อโน้มน้าวผู้อื่นให้คล้อยตามตนเอง การพูดเป็นเครื่องมือ ของคนในการใช้ภาษา ดังนั้นครูจึงมี

หน้าที่ที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนพูด โดยการหาชุดฝึกทักษะที่ที่เหมาะสมให้นักเรียนทำ ให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ ในการแสดงออกการสนทนาแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับเตรียมตัว สอนให้พูดเลียนแบบตัวอย่างส่วนมาก ได้แก่ การเลียนแบบประโยคที่ถูกต้องจากครู หรือจากเทปบันทึกเสียง และท่องจำประโยคพื้นฐานต่างๆ และระดับแสดงออก เมื่อนักเรียนสามารถจดจำคำและประโยคได้ครบแล้วจะสามารถพูดแสดงความคิดเห็นของตนเองออกไปให้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่างๆ ได้ การสอนพูดแบบนี้มักจะจัดบทเรียนเป็นบทสนทนาหรือการเล่าเรื่องการเสนอ อาจจะแบ่งออกเป็นขั้นตอนต่างๆ ตามระดับความง่ายไปหายาก

3.3 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่าน

ในการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องศึกษาและเข้าใจ ความหมาย ทฤษฎีของการอ่าน และ ประเภทของการอ่าน เพื่อสามารถนำไปจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาดังนี้

3.3.1 ความหมายของทักษะการอ่าน

ทักษะการอ่าน คือ ความสามารถในการแปลความหมายจากประโยคหรือข้อความที่ได้รับรู้ใจความ ใช้การตีความเพื่อให้เข้าใจสื่อในรูปของการเขียน ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถที่จะทำความเข้าใจ และตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายได้ตามจุดประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้นมากกว่าตัวภาษานั้นๆ (Johnson & Morrow, 1981 : 87)

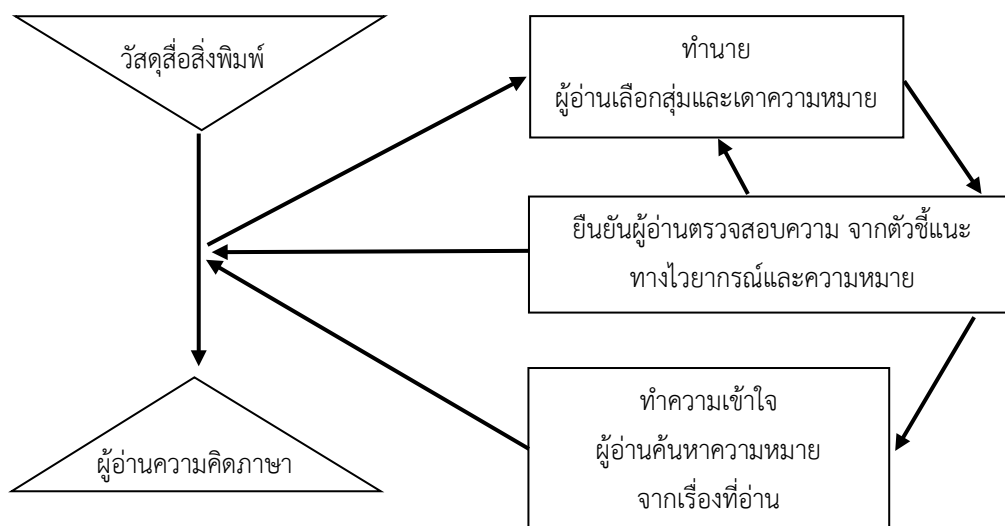
กาญจนา จันทะดวง (2542 : 54-55) กล่าวว่า ทักษะการอ่านเป็นการแปลสัญลักษณ์หรือตัวอักษรต่างๆ เป็นคำพูดหรือสื่อความหมาย ถ้ายึดความคิด ความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน การอ่านภาษาอังกฤษ มี 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) และการอ่านในใจ (Silent Reading) การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อฝึกความถูกต้อง (Accuracy) และความคล่องแคล่ว (Fluency) ในการออกเสียง ส่วนการอ่านในใจเป็นการอ่านเพื่อรับรู้ และทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ซึ่งเป็นการอ่านอย่างมีจุดมุ่งหมาย เช่นเดียวกับการฟัง ต่างกันที่การฟังใช้การรับรู้จากเสียงที่ได้ยินในขณะที่การอ่านจะใช้การรับรู้จากตัวอักษรที่ผ่านสายตา

จากความหมายเกี่ยวกับทักษะการอ่านข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการแปลความหมายจากประโยคหรือข้อความที่ได้รับรู้ใจความ การอ่านภาษาอังกฤษ มี 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียง (Reading Aloud) และการอ่านในใจ (Silent Reading)

3.3.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1) ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (A Psycholinguistic Model of The EFL Reader) กูดแมน (Goodman 1971 : 135) อธิบายว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์ กล่าวคือ ผู้อ่านจะสร้างความหมายใหม่ เกิดจากกระบวนการสุ่มข้อความ (Sampling) การคาดเดา (Predicting) การทดสอบ (Testing) และการยืนยันสมมุติฐานที่ตั้งไว้ (Confirming) ซึ่งกระบวนการนี้

จะเกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นวัฏจักร กล่าวคือ เมื่อผู้อ่านทดสอบว่าสมมุติฐานที่ตั้งไว้ถูกต้อง ผู้อ่านจะเริ่มสุ่มข้อความอื่นต่อไป แต่เมื่อทดสอบพบว่าสมมุติฐานที่ตั้งไว้ไม่ได้รับการยืนยัน ผู้อ่านจะย้อนกลับไปอ่านเรื่องใหม่ ดังในภาพประกอบที่ 1

ภาพประกอบที่ 1 แบบจำลองการอ่านที่เน้นทักษะในระดับสูงไปสู่ทักษะในระดับพื้นฐาน (Goodman,1971)

2) ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม (Schema Theory)

ดีไวน์ (Devine, 1986 : 72-79) ทฤษฎีความรู้เดิมมีชื่อว่า ภูมิหลัง (Background) ของนักเรียนจะช่วยให้เด็กมีความเข้าใจในเหตุการณ์รอบข้างมากขึ้น เมื่อเหตุการณ์เหล่านั้นสอดคล้องกับภูมิหลังหรือความรู้เดิม ซึ่งนักเรียนมีอยู่แล้ว และทฤษฎีนี้ยังเชื่อว่าความสามารถในการอ่านเป็นกระบวนการสร้างเรื่องขึ้นใหม่ตามอนุมานของผู้อ่านเอง โดยผู้อ่านจะต้องอาศัยความรู้จากประสบการณ์ภูมิหลังของตนเองเข้ามาช่วยในการตีความสิ่งที่อ่าน และยังเชื่อว่าเรื่องที่อ่านนั้นไม่มีความหมายในตัวเองแต่เป็นเพียงเครื่องชี้ทางให้ผู้อ่านได้มีปฏิกิริยาโต้ตอบกับเนื้อความในเรื่องตลอดเวลาที่ดำเนินการอ่าน หรืออาจสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับเรื่องที่อ่าน และความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องอาศัยความสามารถในการโยงสิ่งที่อ่านให้สัมพันธ์กับโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่าน

คาร์เรน (Carrell and Eisterhold, 1987, : 331-350) กล่าวว่า ความรู้เดิม มีความสำคัญอย่างมากในการอ่านเพื่อความเข้าใจ เพราะช่วยให้ผู้อ่านสามารถใช้ประสบการณ์ และความรู้ที่ได้มา มาช่วยในการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิมไม่ใช่สิ่งใหม่โดยเฉพาะเมื่อกล่าวถึงการเรียนภาษาต่างๆ เป็นภาษาที่หนึ่ง แต่ถ้ากล่าวถึงการเรียนภาษาต่างๆ เป็นภาษาต่างประเทศหรือเป็นภาษาที่สองทฤษฎีนี้จึงมีความสำคัญและมีอิทธิพลอย่างมาก

ในการสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ ในอดีตที่ผ่านมาในการศึกษา ความเข้าใจภาษาที่สองและภาษาที่หนึ่งนั้น การสอนจะเน้นหรือให้ความสำคัญที่ความรู้ทางภาษาในการที่จะเข้าใจข้อความต่างๆ โดยไม่ให้ความสำคัญกับตัวนักเรียน (ผู้ฟังหรือผู้อ่าน) การสอนแบบเก่านั้น จะให้นักเรียนศึกษาคำ ประโยคที่ประกอบเป็นข้อความที่มีความหมายโดยความหมายต่างๆ นั้น จะอยู่ในข้อความที่เขียนอย่างเป็นระบบ และเป็นอิสระจากผู้พูดหรือผู้เขียน และผู้ฟังหรือผู้อ่านถ้าหากนักเรียนไม่มีความรู้ทางภาษา ซึ่งได้แก่ คำศัพท์ที่ไม่ปรากฏในภาษาที่หนึ่งของผู้อ่านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ที่แตกต่างกัน และสิ่งต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นภาษา ก็จะไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่อยู่ในข้อความนั้นๆ

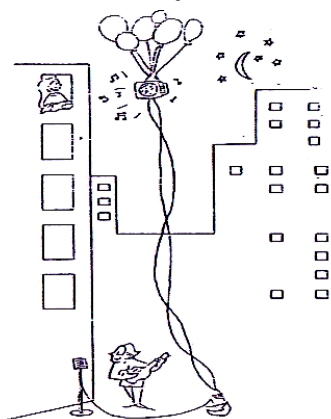
นูแนน (Nunan 2001 : 44) กล่าวว่า ทฤษฎีโครงสร้างความรู้ เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึง การจัดระเบียบความรู้ในสมอง ประกอบด้วยโครงสร้างความรู้เดิม (Schemata) เรียงรายจัดอยู่เป็นกลุ่มตามความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โครงสร้างความรู้เดิมนี้นี้มาจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและเป็นเครื่องชี้แนะผู้อ่านในการทำความเข้าใจบทอ่าน อีกทั้งยังช่วยให้ผู้อ่านคาดเดาสีที่จะเกิดขึ้นในบริบทที่กำหนดให้ด้วย

แบรนส์ฟอร์ดและจอห์นสัน (Brandford and Johnson, 1972 :136 ; Quoted in Rude and Oehlkers,1984 : 105-121) กล่าวว่า ผู้อ่านและผู้เขียนจะต้องมีโครงสร้างความรู้เดิมบางส่วนร่วมกันหรือใกล้เคียงกัน ผู้เขียนจะต้องไม่คาดหวังว่าผู้อ่านจะมีโครงสร้างความรู้เดิมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ผู้เขียนจะต้องคาดหวังว่าจะกระตุ้นความรู้เดิมของผู้อ่านได้อย่างไร แบรนส์ฟอร์ด และจอห์นสันได้เขียนข้อความที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของโครงสร้างความรู้เดิมที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

If the balloons popped, the sound wouldn't be able to carry since everything would be too far away from the correct floor. A closed window would also prevent the sound from carrying, since most buildings tend to be well insulated. Since the whole operation depends on a steady flow of electricity, a break in the middle of the wire would also cause problems. Of course, the fellow could shout, but the human voice is not loud enough to carry that far. And additional problem is that a string could break on the instrument. Then there could be no accompaniment to the message. It is clear that the best situation would involve less distance. Then there would be fewer potential problems. With face to face contact, the least number of things could go wrong.

จะเห็นว่าผู้อ่านจะเข้าใจความหมายนี้ได้ยาก เช่น ประโยค If the balloons popped, the sound would not be able to carry ผู้อ่านอาจจะไม่เข้าใจว่ามีอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องถึงคำว่า sound ถ้าหากไม่มีบริบทที่เพียงพอผู้อ่านอาจจะสรุปว่าคำว่า sound

หมายถึง เสี่ยงระเบิดของลูกโป่ง นอกจากนี้ผู้อ่านอาจจะไม่เข้าใจคำบางคำ คำว่า correct floor ว่าหมายถึงอะไร ทำไม่เสียงจึง ไม่สามารถเข้าถึงได้ นอกจากนี้สิ่งที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความนี้ได้ยาก คือโครงสร้างความรู้เดิม ของผู้อ่านไม่ได้รับการกระตุ้น ถ้าหากผู้เขียนใช้รูปภาพประกอบข้อความ ข้างบน ความรู้เดิมของผู้อ่านก็จะได้รับการกระตุ้นและสามารถเข้าใจความหมายของข้อความนี้ได้ ภาพต่อไปนี้เป็นภาพประกอบที่ 2 แบรินด์ฟอร์ด และจอห์นสัน ใช้เพื่อประกอบข้อความข้างบนเพื่อ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของโครงสร้างความรู้เดิม และการกระตุ้นโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่าน

ภาพประกอบที่ 2 โครงสร้างความรู้เดิมและการกระตุ้นโครงสร้างความรู้เดิมของผู้อ่าน
(Brandford and Johnson, 1972)

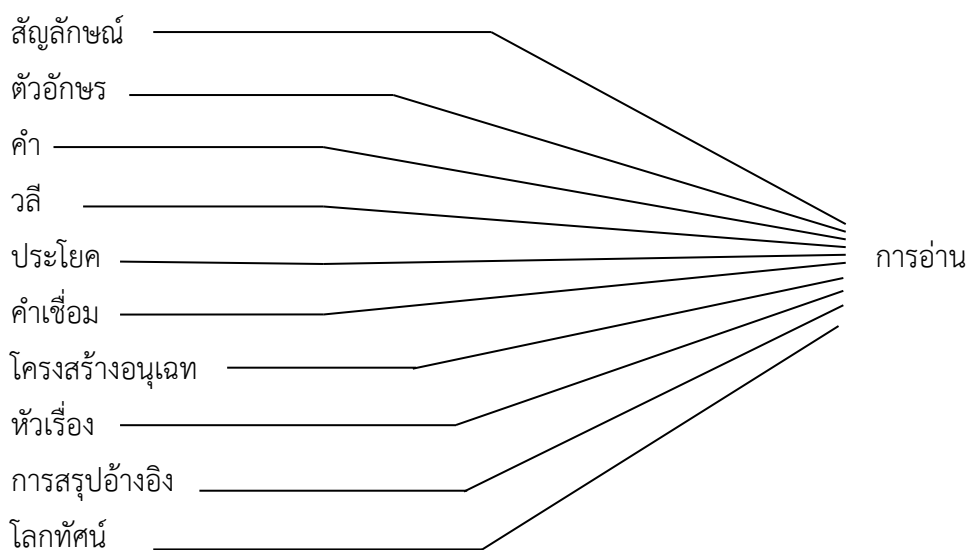
อดัมส์และคอลลินส์ (Adams and Collins, 1979, Quoted in Tudor, Ian and Tuffs, Richard, 1991 : 70-92) กล่าวว่าจุดประสงค์ของทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม คือ เพื่อที่จะชี้ให้เห็นถึงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับข้อความ ผู้อ่านใช้ความรู้ของตนเองในการ ปฏิสัมพันธ์กับข้อความ ในบทอ่านอย่างไร และความรู้ที่ได้มานั้นจะต้องนำมาจัดระเบียบเพื่อที่จะ สนับสนุนการปฏิสัมพันธ์นั้นอย่างไร

จากคำกล่าวของนักวิชาการข้างต้นสรุปได้ว่า โครงสร้างความรู้เดิมหมายถึง โครงสร้างของข้อมูล ประสบการณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ความคิด ความเห็น หรือมโนภาพที่ได้จากประสบการณ์เดิมของแต่ละคนที่ได้จัดเรียงเป็นลำดับและเป็นระเบียบ

3) ทฤษฎีการอ่านแบบมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Model of Reading)

จากแนวคิดของรูเมลฮาร์ท (Rumalhart 1981) ที่กล่าวว่ากระบวนการ ประมวลจากโครงสร้างสู่ความหมาย (Bottom-up Process) และกระบวนการประมวลจากความหมาย สู่โครงสร้าง (Top- down Process) ได้มีการนำมาใช้อย่างพร้อมๆ กันและใช้อย่างมีปฏิสัมพันธ์ ทำให้ เกิดรูปแบบการอ่านแบบมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Reading) ซึ่งวิดโดว์สัน (Widdowson, 1979 : 56) ได้ให้ความหมายของการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์ว่า หมายถึง กระบวนการอ่านที่เชื่อมโยงข้อมูลจาก บทอ่านเข้ากับความรู้เดิมของผู้อ่าน การอ่านจึงไม่เป็นเพียงการดึงข้อมูลเท่านั้น แต่เป็นการกระตุ้น

ความรู้ในสมองของผู้อ่านอีกด้วย แอนเดอร์สันและคณะ (Anderson et al. 1977 : 369) กล่าวว่า ความเข้าใจในบทอ่าน คือ กระบวนการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งเกิดจากความรู้เดิมของผู้อ่านเชื่อมโยงกับข้อมูลในบทอ่าน ความเข้าใจที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยความสามารถในการสัมพันธ์ข้อมูลในบทอ่านเข้ากับความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งต้องอาศัยความรู้ทั้งด้านภาษาศาสตร์และความรู้ทางโลก ส่วนแครร์และไอสเตอร์โฮลด์ (Carrel and Eisterhold 1983, Quoted in Grabe 1988 : 76) สรุปรว่า ความเข้าใจของการอ่านเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้อ่านกับบทอ่านในกระบวนการประมวลความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของวีเบอร์ (Weber 1984, Quoted in Grabe 1988 : 58) ที่กล่าวว่า แบบการสอนที่เน้นกระบวนการอ่านจากความหมายสู่โครงสร้างไม่สามารถที่จะหาหลักฐานสำคัญที่สังเกตได้อย่างเพียงพอ ดังนั้นรูปแบบของการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์ จึงเป็นแบบที่ก่อให้เกิดความเข้าใจ ความถูกต้อง และความสัมพันธ์ของข้อความที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรในบทอ่าน อีกทั้งยังเป็นความสัมพันธ์ร่วมกันระหว่างการเรียบเรียงถ้อยคำในบทอ่าน ระดับของความรู้ และกระบวนการทางภาษาศาสตร์ที่ต่างกัน และกิจกรรมหลากหลายที่เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ดังภาพประกอบที่ 3

ภาพประกอบที่ 3 แบบจำลองการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์ของแกรบ (Grabe 1988 : 59)

แบบจำลองการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์ คือ แบบจำลองการอ่านที่การอ่านทุกทักษะมีปฏิสัมพันธ์ในขณะที่ผู้อ่านพยายามทำความเข้าใจบทอ่าน จากรูปด้านซ้ายจะเป็นทักษะการอ่านในระดับต่างๆ ด้านขวาเป็นกระบวนการอ่าน แบบจำลองการอ่านนี้มักเรียกว่ากระบวนการอ่านที่เกิดขึ้นคู่ขนานกันอย่างมีระบบ (Interactive Parallel Processing Models) แบบจำลองการอ่านนี้จะประมวลจากความหมายสู่โครงสร้าง (Top Down) และการประมวลความจากโครงสร้างสู่ความหมาย (Bottom Up) การอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์นี้เป็นกระบวนการที่ทุกองค์ประกอบของ

การอ่านทำงานร่วมกันเป็นอย่างดี และเป็นกระบวนการที่ความรู้ความสามารถในการทำความเข้าใจ ถ้อยคำตามตัวอักษร การสื่อความหมายจากถ้อยคำสำนวน และความคิดรวบยอดในการเดาความ ทั้งหมดผสมผสานกันอย่างมีประสิทธิภาพ (Grabe 1988 : 59)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการอ่านแบบมีปฏิสัมพันธ์จะใช้แบบจำลองการอ่านที่ ทักษะการอ่านทุกทักษะมีปฏิสัมพันธ์กันในขณะที่ผู้อ่านก็พยายามทำความเข้าใจท่อนไปด้วย อีกทั้งเป็นการใช้กระบวนการอ่านทั้งในระดับพื้นฐานไปสู่กระบวนการอ่านในระดับสูง (Bottom-Up Model of Reading) และแบบจำลองการอ่านในระดับสูงไปสู่กระบวนการอ่านในระดับพื้นฐาน (Top-down Model of Reading) ไปพร้อมๆ กัน

3.3.3 ประเภทของการอ่าน

จากการศึกษา ค้นคว้าประเภทของทักษะการอ่าน ทักษะการอ่านสามารถแบ่ง ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง (Reading Aloud)

การอ่านออกเสียง หมายถึงการอ่านข้อความโดยการเปล่งเสียงออกมา เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ข้อความนั้นๆ ด้วยการอ่านออกเสียงแบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ

1.1 การอ่านออกเสียงปกติ เป็นการอ่านออกเสียงตามปกติทั่วไป อ่านได้ ทั้งบทร้อยแก้วและร้อยกรอง เช่น อ่านข่าว อ่านประกาศ อ่านตีบท อ่านสารคดี อ่านข้อความ ประกอบภาพนิ่ง หรืออ่านบทภาพยนตร์

วิธีการอ่านออกเสียงปกติ ต้องทำความเข้าใจกับเรื่องที่จะอ่านก่อน การอ่านจริง อ่านออกเสียงชัดเจน ดังพอประมาณ มีลีลาจังหวะในการอ่านอย่างเหมาะสม แบ่งวรรค ตอนได้ถูกต้อง และอ่านออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี

1.2 การอ่านทำนองเสนาะ เป็นการอ่านออกเสียงบทร้อยกรอง หรือวรรณคดีไทยให้ไพเราะน่าฟัง มุ่งให้เกิดความรู้สึกซาบซึ้ง เกิดอารมณ์ จินตนาการ คล้อยตาม บทร้อยกรองนั้นด้วย

2. การอ่านในใจ (Silent Reading)

การอ่านในใจ คือการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด ความเข้าใจ และนำความคิดความเข้าใจที่ได้นั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ ประเภทของการอ่านดังต่อไปนี้คือ

1.1 การอ่านจับใจความสำคัญ เป็นการอ่านหนังสืออย่างละเอียดเพื่อเก็บ แนวคิดหรือสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน หลักสำคัญของการอ่านจับใจความคือการแยกใจความ (ข้อความสำคัญที่สุด) ออกจาก พลความ (ข้อความประกอบ)

วิธีการอ่านจับใจความสำคัญ ต้องสังเกตส่วนประกอบของงานเขียน เช่น ชื่อเรื่อง คำนำวัตถุประสงค์ ของผู้เขียนว่าเป็นงานเกี่ยวกับอะไร และเขียนเพื่ออะไร วิเคราะห์จุดมุ่งหมาย งานเขียนว่าเขียนด้วยวัตถุประสงค์ใด พร้อมจัดลำดับเนื้อหาใหม่ตามความสำคัญ และใช้การตั้งคำถาม กว้างๆ ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร และทำไม เพื่อหาความสัมพันธ์ในการดำเนินเรื่อง

1.2 การอ่านตีความ คือ การอ่านที่ผู้อ่านจะต้องใช้สติปัญญาตีความหมาย ของคำและข้อความทั้งหมด โดยพิจารณาถึงความหมายโดยนัย หรือความหมายแฝงที่ผู้เขียนต้องการ จะสื่อความหมาย ซึ่งทั้งนี้ผู้อ่านจะสามารถตีความหมายของคำสำนวนได้ถูกต้องหรือไม่จำเป็นต้อง อาศัยเนื้อความแวดล้อมของข้อความนั้นๆ บางครั้งต้องอาศัยความรู้หรือประสบการณ์ปัจจุบันเป็น เครื่องช่วยตัดสินใจการอ่านตีความมีหลักเกณฑ์ในการอ่านดังนี้

การอ่านตีความอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้อ่านต้องพิจารณาความหมาย โดยอาศัยบริบท น้ำเสียงของผู้เขียน เจตคติ ภูมิหลังของเหตุการณ์ประกอบด้วย ข้อปฏิบัติในการอ่าน ตีความ เช่น อ่านเรื่องให้ละเอียดโดยพยายามจับประเด็นสำคัญของเรื่องให้ได้ หาเหตุผลอย่างรอบคอบ เพื่อพิจารณาว่ามีความหมายถึงสิ่งใด ทำความเข้าใจกับถ้อยคำที่ได้จากการตีความ และเรียบเรียง ถ้อยคำให้มีความหมายชัดเจนและมีเหตุผลเป็นผลเป็นสำคัญ

1.3 การอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ การอ่านชนิดนี้เป็นการอ่านที่ค่อนข้างยาก เพราะต้องใช้การหาเหตุผลมาใช้ในการวิจารณ์ ข้อควรปฏิบัติในการอ่านอย่างใช้วิจารณ์ญาณ เช่น พิจารณาความหมายของข้อความที่อ่าน ความต่อเนื่องของประโยคว่ามีเหตุผลสอดคล้องกันหรือไม่ ความต่อเนื่องของใจความหลักและใจความรอง แยกแยะข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็นและ ความรู้สึก และพิจารณาว่ามีความรู้เนื้อหา หรือมีความคิดแปลกใหม่ น่าสนใจหรือไม่

1.4 การอ่านวิเคราะห์ การอ่านชนิดนี้เป็นการอ่านเพื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วน เป็นการแยกแยะทำความเข้าใจองค์ประกอบหรือโครงสร้างของหนังสือแต่ละประเภท มีข้อควรปฏิบัติ ในการอ่านวิเคราะห์ เช่น ศึกษารูปแบบของงานประพันธ์ว่าเป็นรูปแบบใด แยกเนื้อเรื่องออกเป็น ส่วนๆ ให้เห็นว่าใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร แยกพิจารณาแต่ละส่วนให้ละเอียดลงไปว่า ประกอบด้วยอะไรบ้าง และพิจารณากลวิธีในการนำเสนอ

1.5 การอ่านเพื่อประเมินคุณค่า เป็นการตัดสินใจความถูกต้องเที่ยงตรงและ คุณค่าของเรื่องที่อ่าน ว่าถูกต้องชัดเจนหรือไม่ เชื่อถือได้มากน้อยเพียงใด มีคุณค่าหรือไม่ อย่างไร โดย พิจารณาเนื้อหา วิธีการนำเสนอ และการใช้ภาษา

วิธีการอ่านประเมินคุณค่า ต้องพิจารณาความถูกต้องของภาษาจาก เรื่องที่อ่าน พิจารณาความต่อเนื่องของประโยค ว่าเป็นข้อความที่ไปกันได้ ไม่ขัดแย้งกัน พิจารณา ความต่อเนื่องของความหมาย และเมื่ออ่านแล้วต้องแยกข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็น และ ความรู้สึกจากเรื่องที่อ่าน

1.6 การอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นความสามารถจำสิ่งที่อ่านได้ในอีกแง่หนึ่งก็คือ เราอ่านเพื่อที่จะค้นหาว่าผู้แต่ง, เรื่องราว, หรือบทความ พยายามที่จะบอกอะไรแก่เรา ไม่ว่าเราจะอ่านการ์ตูน, นวนิยายที่ดี, รายการโทรทัศน์, หนังสือพิมพ์, หรือแม้แต่ใบสมัครงาน สิ่งที่ต้องการก็คือ คำที่อยู่บนหน้ากระดาษนั้นมีความหมายว่าอะไร ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจอื่นๆ ที่สำคัญ มี 3 ประการ ก็คือ

1. การเรียงลำดับ (Sequencing) ซึ่งหมายถึง การนำเหตุการณ์มาเรียงลำดับกันและกัน
2. การสรุป (Summarizing) ซึ่งหมายถึง การหาใจความสำคัญ (Main Idea) ในบทอ่านนั้นให้ได้ และ
3. การหาพยยะ (Inference) ซึ่งหมายถึง การใช้ตัวแนะ (Clue) ในบทอ่าน เพื่อค้นหาคำตอบ คำตอบที่ตอบคำถามแบบพยยะนั้นจะไม่มีในเนื้อหา แต่นักเรียนจะต้องคิด, ให้เหตุผล, และสรุปเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านเอาเอง

จากการศึกษาทักษะการอ่านแต่ละประเภท ผู้วิจัยมีความสนใจและได้ศึกษาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ จึงขอเสนอรายละเอียดของทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ดังนี้

1. ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และเป็นหัวใจของการอ่านทุกชนิด ดังนั้นหากนักเรียนไม่เข้าใจความหมายที่ผู้เขียนถ่ายทอดเอาไว้ในบทอ่านได้ การอ่านจะไม่ประสบความสำเร็จ ได้มีนักการศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญของการอ่าน ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับกระบวนการอ่าน และได้ให้คำนิยามของการอ่านไว้หลายทรรศนะดังนี้

กรมวิชาการ (2540 : 1) อธิบายว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ การอ่านจับใจความ เพื่อให้เข้าใจสามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูดอ่านและเขียนได้อย่างชัดเจน

ธงชัย พรหมปก (2540 : 40) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ ความสามารถ แปลสัญลักษณ์ของตัวหนังสือมาเป็นความคิดได้ ผู้อ่านจะทำความเข้าใจหนังสือในรูปของความคิด ตลอดเวลาที่อ่านในความหมายของเขาเอง

สมุทรร เซ็นเขาวนิช (2545 : 73) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสันเทศ หรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่จะทำได้ ความเข้าใจอันนี้เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษาและประสบการณ์ต่าง ๆ หลาย ๆ ด้าน ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของการอ่าน ถ้าอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจใดๆ เลยก็เป็นเพียงแค่ตัวหนังสือที่ปรากฏอยู่บนหน้ากระดาษที่ไม่มีความหมายใดๆ

กันนิง (Gunning, 1992 : 188) อธิบายว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจคือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำและภาษาเขียนที่ใช้ในการสื่อสารซึ่งถือได้ว่าเป็น วัตถุประสงค์หลักของการอ่าน

ฟินอคเชียโร และซาโกะ (Finocchiaro and Sako, 1983 : 131 - 132) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เป็นการรับรู้ต่อสัญลักษณ์ที่เป็นภาษาเขียน การควบคุมความสัมพันธ์ ของภาษาและโครงสร้าง ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และการประกอบกันเป็น คำศัพท์ ความตระหนักความซ้ำซ้อนของภาษา ความสามารถในการใช้ตัวชี้แนะ (Clues) ที่อยู่ใน บริบทมาช่วยในการอ่าน และการรับรู้เกี่ยวกับเนื้อหาทางวัฒนธรรม นอกจากนี้แล้วในการอ่านที่มีความ ยาวมากขึ้น ผู้อ่านต้องมีทักษะต่างๆ เพิ่มขึ้น เช่น ความสามารถในการเข้าใจ ใจความหลัก และข้อความสนับสนุน ความสามารถในการตีความอย่างมีเหตุผล ความสามารถในการเข้าใจสำนวน อารมณ์ หรือแนวของผู้เขียน เป็นต้น

วอลเลซ (Wallace, 1992 : 4) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความ เข้าใจว่าเป็นกระบวนการตีความ กล่าวคือ การที่ผู้อ่านได้ต่อกับสิ่งที่ผู้เขียนซึ่งเป็นรูปแบบ ของการสื่อสารอย่างหนึ่ง ผู้อ่านมีจุดประสงค์บางประการที่ทำให้ความเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

นัททอล (Nuttall, 1996 : 3) ได้ให้ความหมายของการอ่านเพื่อความ เข้าใจว่าเป็นการอ่านเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการจากงานเขียน เป็นการอ่านเพื่อให้ได้สาร ซึ่งสารนั้น อาจเป็นข้อเท็จจริงที่ทำให้เราสนุกสนาน ได้แนวคิด เกิดความรู้สึกรื่น เป็นต้น

โร สตุตท์ และเบรินส์ (Roe, Stoodt, and Bums, 2001 : 9) ได้ให้ ความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ในการสร้างความหมาย กล่าวคือ มีปฏิสัมพันธ์ ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่าน ข้อมูลในบทอ่าน และบริบทการอ่านเพื่อที่จะ สร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้น

จากความหมายของการอ่านเพื่อความเข้าใจดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความ เข้าใจ หมายถึง การเชื่อมโยงความหมายที่ได้จากการอ่านเข้ากับความรู้เดิมที่มีอยู่เป็นการสื่อความ จากประโยค หรือส่วนของประโยคที่ผู้อ่านอ่าน โดยใช้ความสามารถเกี่ยวกับข้อมูล ที่มีในการแปลความ สิ่งที่อ่านให้เป็นรายละเอียดของเรื่อง เรียงลำดับเหตุการณ์ ถ่ายทอดข้อมูล จากเรื่องที่อ่านสรุป เนื้อเรื่อง ตลอดจนวิเคราะห์ข้อความ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ อย่างมีเหตุผล ซึ่งถือเป็น หัวใจของการอ่าน

2. ความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีความจำเป็นของคนในยุคข้อมูล ข่าวสารในการแสวงหาความรู้โดยไม่มีที่สิ้นสุด นักการศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ (2545 : 2) การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต สนองความอยากรู้อยากเห็นอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ได้ทุกเรื่อง ผู้ที่อ่านมากจะได้รับประโยชน์จากกระแสข้อมูลข่าวสารในแต่ละวัน และชีวิตอยู่อย่างมีความสุข ผู้อ่านน้อยหรือไม่อ่านจะเปรียบเสมือนคนหูหนวก ตาบอด ไม่รู้เรื่องโลกภายนอก จะทำให้ลุ่มหลงมกมายได้ง่าย เพราะความคิดไม่กว้างไกล เชื่อในสิ่งที่ไร้สาระเพราะติดตามการอ่านน้อยข้อมูลไม่ถูกต้อง

คาร์เรล (Carrell, 1988 : 1) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการอ่านในการเรียนภาษาเป็นภาษาต่างประเทศว่า การอ่านมีความสำคัญในการเรียนภาษาของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับสูง นักเรียนจะต้องอ่านหนังสือประกอบการเรียนแบบเรียนและเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษดังนั้นการอ่านจึงนับมีความสำคัญมาก

วอลเลซ (Wallace, 1992 : 4 – 5) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านในการอ่านเพื่อความเข้าใจ สรุปได้ว่า การอ่านเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน ของชุมชนของผู้อ่าน ออกเขียนได้ การอ่านสนองต่อความต้องการในยามจำเป็น เช่น การอ่านป้ายเตือนต่างๆ การอ่านเพื่อความเข้าใจสาร ว่าหากทำหรือไม่ทำอะไรจะเกิดผลกระทบอย่างไร เป็นต้น นอกจากนี้การอ่านยังเป็นแหล่งความรู้และให้ความเพลิดเพลินอีกด้วย

นัททอล (Nuttall, 1996 : 3) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาต่างประเทศว่า หากข้อดีของการรู้ภาษาต่างประเทศคือการได้งานที่ดี ความสามารถในการเข้าถึงวรรณคดี หรือข้อดีอื่นใดการอ่านก็เป็นส่วนที่จำเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเหล่านั้น

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสำคัญที่สุดต่อการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ มีส่วนช่วยในการพัฒนาคุณภาพชีวิต เพิ่มพูนประสบการณ์ และให้ความบันเทิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านภาษาอังกฤษมีความจำเป็นสำหรับประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง เนื่องจากการอ่านภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญต่อการศึกษา การอ่านตำราที่เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อการศึกษาในระดับสูงขึ้น

3. องค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบหลายๆ อย่างเช่น ความรู้ ความสามารถทางภาษา ประสบการณ์เดิม เป็นต้น มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวไว้ดังนี้

แฮร์ริส และสมิธ (Harris and Smith, 1976 : 235) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน คือ

1. องค์ประกอบทางปัญญา (Cognitive Factors) ซึ่งได้แก่ I.Q. ตั้งแต่ .40 - .50 จนถึง .70 ในนักเรียนระดับเกรด 4 ส่วนที่เหลือในเรื่องของเจตคติ (Attitude) แรงจูงใจ จากคุณภาพของบทเรียน (Quality of Educational Program) และเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม

2. องค์ประกอบทางกายและสรีระ (Physical and Physiological Factors)

กล่าวว่า ถึงแม้ว่าความบกพร่องทางด้านร่างกายไม่ใช่เป็นอุปสรรคโดยตรงแต่ก็ทำให้เกิดผลกระทบต่อการพัฒนาการอ่านของนักเรียนได้เช่นกัน เช่น ถ้านักเรียนไม่สามารถฟังหรือแยกเสียงได้ก็จะมีผลต่อการพัฒนาการอ่านของนักเรียนด้วย กล่าวคือ ระบบกล้ามเนื้อไปสกัดกั้นส่วนอื่นทำให้การอ่านไม่เป็นไปตามปกติ

3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม (Social and Cultural Factors)

ความก้าวหน้าทางการอ่านของนักเรียนขึ้นอยู่กับเพื่อนบ้าน สิ่งแวดล้อม เพราะถ้าทุกคนทางบ้านมีการศึกษาดีชอบอ่านหนังสือ มีการอ่านเล่าเรื่องให้นักเรียนฟัง พาไปชมสถานที่ต่างๆ ดูรายการที่มีประโยชน์ต่อการศึกษาก็จะเป็นการเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาศาสตร์ สร้างนิสัยการอ่านให้ประสบความสำเร็จ ที่ดีเกี่ยวกับทักษะการอ่านแต่ ถ้าครอบครัวมีการศึกษาต่ำโอกาสที่จะส่งเสริมลูกก็น้อย

4. ความพร้อมของนักเรียนในด้านตัวเด็กเอง ผู้สอนควรดูว่าวุฒิภาวะของนักเรียน อยู่ในระดับใดก็หาทางช่วยเหลือ ส่งเสริมให้ความสนใจและคอยสังเกตดูลีลา (Style) การเรียนของนักเรียนเพื่อประกอบการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้วย

โควดี (Coady, 1979 : 5-10) กล่าวว่า การอ่านเกิดขึ้นได้ด้วยปฏิสัมพันธ์ขององค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ความสามารถในการด้านความคิดรวบยอด (Conceptual Abilities)
2. ความรู้เดิม (Background Knowledge)
3. กลวิธีเชิงกระบวนการ (Strategies Process)

จะเห็นได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านต้องอาศัยลักษณะทางกายภาพ พื้นฐาน ความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้อ่าน สิ่งที่มีเขียนสื่อความหมายผ่านสื่อที่เป็นตัวเขียน และผ่านกระบวนการทางความคิด เพื่อให้ได้ความหมายของสิ่งที่ผ่านมาในลักษณะของการแปลความ ตีความ จับใจความ ขยายความ และสรุปความของเรื่องที่อ่าน

ดังนั้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ แบ่งเป็น 2 ด้านใหญ่ๆ คือ องค์ประกอบภายในตัวผู้อ่านซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ทางภาษาศาสตร์ สติปัญญา ความรู้เดิม รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับเทคนิคการอ่าน และองค์ประกอบภายนอกตัวผู้อ่านซึ่งเกี่ยวข้องกับลักษณะของบทอ่าน และสิ่งแวดล้อมรอบตัวผู้อ่าน

4. ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ในการอ่านเพื่อความเข้าใจ คัลลาฮาน และคลาร์ค (Callanhan and Clark, 1988 : 257) ได้กำหนดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนไว้ดังนี้

1. จับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้
2. เลือกรายละเอียดที่สำคัญๆ ได้

3. เข้าใจความหมายของคำในบริบทที่แวดล้อมคำได้
4. ทำตามคำแนะนำได้ ตอบคำถามเฉพาะได้
5. พิจารณาความสัมพันธ์ของเรื่องได้
6. เขียนสรุปความได้
7. ทำนายผลที่จะเกิดขึ้นจากเรื่องที่อ่านได้
8. เขียนโครงร่างเรื่องและบทสรุปเรื่องได้
9. พิจารณาความสัมพันธ์ของเรื่องได้
10. เข้าใจภาษาที่เป็นสำนวนได้
11. ประเมินความคิดได้
12. เข้าใจสื่อที่เป็นแผนที่ได้
13. เพิ่มความเร็วในการอ่านได้
14. ปรับความเร็วในการอ่านตามจุดประสงค์และเนื้อหาได้
15. ใช้สื่อที่อ้างอิงได้

จากแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ สรุปได้ว่า ผู้อ่านที่มีความเข้าใจจะต้องสามารถสรุปความคิด เขียนโครงสร้างของบทอ่านได้ มีความเข้าใจศัพท์ สำนวนและรูปภาพหรือสื่อแผนที่ แผนภูมิประกอบที่ปรากฏ ทำตามคำแนะนำ และตอบคำถาม เฉพาะ จากเรื่องที่อ่านได้ โยงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ในเรื่องที่อ่านและคาดการณ์สิ่งที่จะตามมา จากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความมุ่งหมาย อารมณ์และความคิดของผู้เขียน ปรับความเร็วในการอ่านได้ ระลึกเรื่องที่อ่านได้ ประเมินคุณค่าของเรื่องที่อ่านได้ ตีความหมายจากแนวคิดจากเรื่องที่อ่านได้ และ เชื่อมโยงความรู้สึกจากการอ่านกับประสบการณ์เดิมที่มีได้

ในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ได้มีการจำแนกระดับความเข้าใจในการอ่าน มีนักการศึกษาจำแนกไว้ตั้งแต่ระดับที่มีความซับซ้อนน้อยไปถึงระดับที่มีความซับซ้อนมาก ดังนี้

เรย์เกอร์ และเรย์เกอร์ (Raygor and Raygor, 1985 : 67) ได้แบ่งระดับ ของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร (Literal Comprehension) คือ ความสามารถในการเข้าใจเรื่องของคำและความคิดของผู้เขียนตามตัวอักษรที่ปรากฏ
2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretive Comprehension) คือ ความเข้าใจระดับนี้ ผู้อ่านไม่เพียงแต่รู้ถึงสิ่งที่ผู้เขียนเขียนเท่านั้น แต่ยังสามารถจับความสัมพันธ์ต่างๆ ได้ สามารถเปรียบเทียบข้อเท็จจริงต่างๆ ในเรื่องกับประสบการณ์ส่วนตัวได้ สามารถเข้าใจลำดับ เหตุการณ์ต่างๆ มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผล และยังสามารถตีความข้อความต่างๆ ไปได้

3. ความเข้าใจระดับนำไปใช้ (Applied Comprehension) ความเข้าใจระดับนี้ผู้อ่านสามารถประเมินแนวความคิดของผู้เขียนได้ สามารถนำแนวคิดไปสัมพันธ์กับความรู้เดิมของตนเองและนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้ ซึ่งความเข้าใจระดับนี้ เป็นการผสมผสานระหว่างความคิดของผู้อ่านกับความคิดของผู้เขียน

แฮริส และไซเป (Harris and Sipay, 1990 : 583-586) แบ่งระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจระดับตามตัวอักษร (Literal Comprehension) หมายถึง การเข้าใจความหมายจากข้อมูลที่ได้ทันทีโดยไม่ต้องตีความ
2. ความเข้าใจระดับอ้างอิง (Inferential Comprehension) หมายถึง การใช้เหตุผลในการทำความเข้าใจความคิด เหตุการณ์ และความสัมพันธ์
3. ความเข้าใจระดับวิเคราะห์ (Critical Reading) หมายถึง การคิดวิเคราะห์ เพื่อประเมินค่าสิ่งที่อ่านและการพิจารณาความคิดและข้อมูลใหม่โดยอาศัยความรู้และความเชื่อเดิม
4. ความเข้าใจระดับสร้างสรรค์ (Creative Reading) หมายถึง การค้นพบแนวคิด และข้อสรุปใหม่ ซึ่งไม่ใช่เพียงการอ่านเพื่อความเข้าใจเท่านั้น

ดอลแมน และบัวร์ (Dallman and Boer, 1978 : 129) ได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ความเข้าใจในระดับข้อเท็จจริง (The Factual Level) หมายถึง ระดับความเข้าใจสารสนเทศที่กล่าวไว้ตรงๆ ในเรื่องที่อ่าน ทักษะย่อยในขั้นนี้ ได้แก่ การรับรู้ความหมายของคำ การหาใจความสำคัญ การหารายละเอียด การอ่านเพื่อทำตามคำแนะนำ
2. ความเข้าใจระดับตีความ (The Interpretive Level) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ไม่ได้กล่าวไว้ตรงๆ ในเนื้อเรื่อง แต่จะใช้ความสามารถในการสรุปอ้างอิงและลงความเห็น ทักษะย่อยในขั้นนี้ ได้แก่ การย่อความและการเรียบเรียงการได้มาซึ่งข้อสรุป การทำนายผลที่จะเกิดตามมา
3. ความเข้าใจระดับประเมินค่า (The Evaluative Level) หมายถึง การประเมินค่าสิ่งที่อ่านโดยมิได้มุ่งจับผิด แต่ขึ้นอยู่กับการใช้เหตุผล โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ในเรื่องนั้น ในการตั้งเกณฑ์มาตรฐานเพื่อตัดสิน ทักษะที่จำเป็นในระดับนี้ คือ การอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ ซึ่งหมายถึง การรู้จักตั้งคำถามต่อเรื่องที่อ่าน ต่อผู้เขียน และต่อผู้อ่านเอง

จะเห็นได้ว่าระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจแบ่งออกได้หลายระดับ เริ่มจากความเข้าใจในระดับตรงตามตัวอักษร ระดับตีความ และระดับประเมินค่า ซึ่งในแต่ละระดับนักเรียนต้องมีเทคนิค และความรู้ความสามารถในการอ่านที่แตกต่างกันไป ตามแต่จุดมุ่งหมายของการอ่าน

5. การวัดและประเมินผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีนักการศึกษาให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

แมดเซน (Madsen, 1983 : 89-92) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่า จะต้องวัดความสามารถของผู้อ่านในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. โครงสร้างประโยค โดยประเมินผลในระดับของการตีความประโยคหรือข้อความ

2. ใจความสำคัญและรายละเอียดสำคัญ เป็นการประเมินผลระดับของการวิเคราะห์ประโยคต่าง ๆ ในบทอ่านเพื่อการสรุปเรื่อง

3. ใจความของเรื่องซึ่งปรากฏโดยนัยคือ ไม่ปรากฏโดยตรงในเนื้อหาเรื่องที่อ่าน แต่ผู้อ่านจะต้องตีความหมายให้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนเขียนไว้

ฮิวส์ (Hughes, 1989 : 116-117) ได้แนะนำเกี่ยวกับสิ่งที่ควรวัดในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

1. ข้อมูลสำคัญในข้อความ

2. รายละเอียดสนับสนุนข้อมูลสำคัญ

3. ความสัมพันธ์ของข้อความ โดยพิจารณาจากคำสรรพนามที่ใช้ในบทอ่าน

4. ความหมายของคำศัพท์โดยใช้การเดาจากบริบท

5. การตีความบทอ่านตั้งแต่ต้นเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการสรุปเรื่อง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 154-155) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านว่า พิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และเกณฑ์ที่กำหนดความสามารถรวม ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. ความสามารถทางการอ่านที่เกณฑ์แบบย่อย ได้แก่

1.1 ความรู้ด้านคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และสำนวนต่างๆ

1.2 ความรู้ด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท การกำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ หรือขออนุญาต เป็นต้น

2. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบรวม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเรียบเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจท่อน และสามารถตอบคำถามโดยเรียบเรียงถ้อยคำใหม่ให้ได้ใจความเดิม หรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความได้ โดยใช้ความรู้ในด้านคำศัพท์และความรู้ด้านไวยากรณ์

2.2 ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด หมายถึง ความสามารถในการโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้อง เข้ากับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุนหรือรายละเอียดที่ให้ข้อมูลขัดแย้งกัน และความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดต่างๆ

2.3 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่อง และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

2.4 ความสามารถในการวิเคราะห์ และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจ วิเคราะห์ ประเมิน และสรุปท่อนได้ว่าเป็นสาระประเภทใด ใช้ลีลาภาษาแบบทางการหรือไม่เป็นทางการ เข้าใจเจตนา ทศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ วิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุผลที่เกิดขึ้นได้ ตลอดจนสามารถประเมินบทอ่านได้ว่าเป็นความชัดเจน เข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อม และใช้ภาษาได้กระชับหรือไม่ในการประเมินความสามารถในการอ่านนี้ สามารถใช้เกณฑ์ความสามารถแบบแยกย่อยหรือ แบบรวมก็ได้ หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์รวมกันโดยให้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าแบบย่อย

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ เป็นการแนะนำการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อทำความเข้าใจโดยการวัดทักษะย่อยของความสามารถในการอ่าน ยังมีการประเมินความสามารถในการอ่านอีกแบบหนึ่ง ซึ่งแนะนำให้ใช้ข้อคำถามเพื่อวัดระดับความสามารถในการอ่านอย่างชัดเจน ดังได้มีนักการศึกษาได้จัดแบ่งข้อคำถามไว้ ดังนี้

แมตเซน (Madsen, 1983 : 90-92) ได้แบ่งข้อคำถามในการวัดความสามารถในการอ่านเพื่อทำความเข้าใจไว้ดังนี้

1. ข้อคำถามวัดการถอดความ (Paraphrase) คือ ข้อคำถามที่คำตอบปรากฏอยู่ในบทอ่าน แต่ภาษาที่ใช้ในตัวเลือกที่เป็นคำตอบหรือคำตอบที่นักเรียนเขียนตอบจะเป็นภาษาที่เข้าใจง่ายกว่าที่ปรากฏในบทอ่าน

2. ข้อคำถามวัดการสังเคราะห์ (Synthesis) คือ ข้อคำถามที่ต้องการรวบรวมแนวคิดจากทั้งบทอ่าน ไม่เพียงแต่จากประโยคเพียงหนึ่งประโยค

3. ข้อคำถามวัดการอ้างอิง (Inference) คือ ข้อคำถามที่ต้องการให้นักเรียนรู้จัก นำข้อมูลจากสิ่งที่อ่านไปประยุกต์ใช้ เช่น การหาเหตุผลของการกระทำ เป็นต้น

นัททอล (Nuttall, 1996 : 187-189) ได้แบ่งข้อคำถามในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับตัวอักษร (Questions of Literal Comprehension) คำถามที่มีคำตอบระบุชัดเจนในบทอ่าน
2. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับตีความ (Questions Involving Reorganization or Reinterpretation) คือ คำถามที่ต้องการให้นักเรียนตีความข้อมูลในบทอ่านอีกครั้ง คำตอบที่ได้สำหรับคำถามประเภทนี้จะได้จากส่วนต่างๆ ของบทอ่านรวมกัน ทำให้นักเรียนต้องพิจารณาบทเรียนทั้งหมด ไม่ใช่เพียงการหาคำตอบจากประโยคใดประโยคหนึ่ง
3. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับอ้างอิง (Questions of Inference) คือ คำถามที่คำตอบไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง นักเรียนต้องรวบรวมข้อมูลที่กระจัดกระจายภายในบทอ่านเพื่อเป็นคำตอบ และต้องเข้าใจบทอ่านมากพอที่จะตอบคำถามได้ คำถามประเภทนี้คล้ายกับคำถามประเภทที่สอง แต่มีความซับซ้อนมากกว่าโดยมุ่งวัดการคิดมากกว่าความสามารถทางภาษา
4. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับประเมินค่า (Questions of Evaluation) คือ เป็นคำถามที่ให้นักเรียนตัดสินใจบทอ่านว่า ผู้เขียนพยายามจะสื่อสารอะไร และทำได้เพียงใด
5. คำถามเพื่อวัดความเข้าใจระดับการตอบสนองส่วนบุคคล (Questions of Personal Response) คือ เป็นคำถามที่ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกต่อสิ่งที่ได้อ่าน ไม่ใช่ต่อผู้เขียนดังคำถามประเภทที่ 4 เช่น ผู้อ่านคล้อยตามสิ่งที่อ่าน ไม่สนใจหรือไม่พร้อมที่จะปรับตามสิ่งที่ผู้เขียนนำเสนอ การที่จะตอบคำถามประเภทนี้จะต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านเป็นอย่างดี และต้องสามารถอธิบายได้ว่าทำไมจึงรู้สึกดังที่ได้ตอบไปที่ผู้อ่านตอบสนองบทอ่าน

แมนโซ และแมนโซ (Manzo and Manzo, 2001 : 245) ได้นำเสนอเครื่องมือที่ช่วยในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่เรียกว่า ITI (An Informal Textbook Inventory) ซึ่งได้แบ่งข้อคำถามเพื่อวัดระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

1. ข้อคำถามวัดความเข้าใจระดับพื้นฐาน (Basic Comprehension) เป็นข้อคำถาม ซึ่งถามเกี่ยวกับความเข้าใจแนวคิดหลัก รายละเอียดสนับสนุน คำศัพท์ในบริบทและความเข้าใจเกี่ยวกับกราฟ ตาราง หรือรูปภาพที่ใช้ในบทอ่าน
2. ข้อคำถามวัดความเข้าใจระดับประยุกต์ (Applied Comprehension) เป็นข้อคำถามที่ให้นักเรียนสรุปสิ่งที่อ่าน และประเมินหรือตัดสินสิ่งที่อ่านโดยใช้ประสบการณ์ค่านิยม และความรู้ที่นักเรียนมีอยู่

สรุปได้ว่า การประเมินการอ่านการสามารถวัดความรู้ผู้อ่านจากหลากหลายด้าน ทั้งด้านความสามารถทางการอ่านที่เกณฑ์แบบย่อย และความสามารถทางการอ่านที่เกณฑ์แบบรวม ตลอดจนใช้คำถามในระดับการบรรยายได้แก่ คำถามที่ขึ้นต้นด้วย Who, What, Where, When เพื่อฝึกการคิดของนักเรียนให้เป็นไปตามลำดับขั้น และใช้คำถามประเภท Why, Why Not, How เพื่อฝึกทักษะการคิดของนักเรียนให้พัฒนาในระดับสูงขึ้น การใช้กระบวนการถามคำถามดังกล่าว นอกจากจะเป็นฝึกทักษะการสนทนา ทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณแล้ว ยังเป็นการกระตุ้นให้เกิดการอภิปรายแสดงความคิดเห็นใน ชั้นเรียน รวมทั้งเป็นการฝึกให้ใช้ภาษาให้พัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารอีกด้วย ในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ สามารถทำได้โดยการประเมินทักษะย่อย และการใช้ข้อความเพื่อประเมินระดับความสามารถในการอ่าน

6. รูปแบบของแบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ

รูปแบบของแบบทดสอบก็มีความสำคัญต่อการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีนักวิชาการได้กล่าวถึงรูปแบบของแบบทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ ดังนี้

ฟินอคเชียโร และซาโกะ (Finocchiaro and Sako, 1983 : 16) ได้แนะนำแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินผลความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่นิยมใช้ 2 แบบ คือ

1. แบบทดสอบแบบอัตนัย (Subjective Test) ได้แก่ แบบทดสอบความเรียงโดยให้นักเรียนตอบคำถามเป็นประโยคหรือข้อความยาว ๆ
2. แบบทดสอบแบบปรนัย (Objective Test) ได้แก่ แบบทดสอบแบบเลือกตอบ แบบถูกผิด แบบจับคู่ แบบเติมคำ เป็นต้น

แมดเซน (Madsen, 1983 : 89-95) ได้แนะนำแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูง ดังนี้

1. แบบทดสอบมาตรฐานแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Standard Multiple - Choice) ที่ใช้ข้อความ 3 ประเภท คือ ข้อคำถามแบบถอดความ (Paraphrase) แบบสังเคราะห์ (Synthesis) และแบบอ้างอิง (Inference)
2. แบบทดสอบโคลซ ชนิดเลือกตอบ (Multiple-Choice Cloze) เวียร์ (Weir, 1990 : 43-50) ได้เสนอชนิดของแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินความเข้าใจในการอ่าน 7 แบบ ดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบที่เป็นคำถามแบบหลายตัวเลือก (Multiple - Choice Questions) มีลักษณะเป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้เข้ารับการทดสอบได้เลือกคำตอบจากชุดคำตอบที่กำหนดให้ซึ่งมีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียว กระบวนการให้คะแนนนั้นมีความเป็นปรนัย เพราะผู้ตรวจไม่ต้องใช้การตัดสินใจในการให้คะแนนคำตอบของผู้สอบ มีการทำข้อตกลงเกี่ยวกับคำตอบที่ถูกต้องในทุกข้อคำถามไว้แล้ว บางทีการสร้างแบบทดสอบก็อาจมีลักษณะเป็นอัตนัย ซึ่งผู้สร้างแบบทดสอบต้องตัดสินใจว่าข้อใดควรเป็นคำตอบที่ถูกต้อง แบบทดสอบหลายตัวเลือกเป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่น (Reliability) ในการให้คะแนนของผู้สอบด้วยแบบทดสอบชนิดนี้จะต่างกับคะแนน ที่ได้จากแบบทดสอบแบบอัตนัยเนื่องจากไม่ได้มาจากผลของการตัดสินใจของบุคคล หรือเกิดความแตกต่างระหว่างบุคคลผู้ตรวจ การให้คะแนนจึงมีความเชื่อมั่น ตรวจสอบได้ง่าย รวดเร็วและประหยัดค่าใช้จ่ายในการตรวจกว่าแบบทดสอบชนิดอื่น อย่างไรก็ตามแบบทดสอบชนิดนี้ก็มีข้อจำกัดคือ หากผู้สอบเลือกตัวเลือกที่ผิด เนื่องจากความผิดพลาดจากตัวคำถาม กระดาษคำตอบที่ผู้สอบใช้ตอบก็อาจจะแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงนี้ เรายังไม่รู้ว่าความผิดพลาดของผู้สอบเกิดจากความไม่เข้าใจของบทอ่านหรือไม่เข้าใจคำถาม ผู้สอบอาจได้คำตอบที่ถูกต้อง โดยการขจัดตัวเลือกที่ผิดออกหรืออาจมีใช้ทักษะต่างๆ เพื่อให้สามารถเลือกตอบที่ถูกได้

2. แบบทดสอบที่เป็นคำถามแบบคำตอบสั้น ๆ (Short Answer Questions) เป็นแบบทดสอบที่ต้องการให้ผู้สอบเขียนคำตอบเฉพาะในช่องว่างที่จัดให้ในคำถามนั้นๆ เทคนิคนี้มีประโยชน์อย่างมากสำหรับการทดสอบทั้งความเข้าใจในการอ่าน และการฟังคำถามแบบตอบสั้น ไม่มีการกำหนดคำตอบให้ผู้สอบเหมือนในแบบทดสอบเลือกตอบ ดังนั้น หากผู้สอบสามารถเขียนคำตอบที่ถูกต้อง ก็หมายความว่าไม่เกิดจากเหตุผลอื่นนอกจากความเข้าใจที่มีต่อบทอ่าน แต่อาจเป็นไปได้ที่คำตอบย่อมมีความหลากหลาย ซึ่งอาจทำให้ขาดความเชื่อมั่นของผู้ตรวจ อย่างไรก็ตามการประมาณการอย่างระมัดระวังและมาตรฐานของผู้ตรวจอาจช่วยลดปัญหานี้ได้

3. แบบทดสอบโคลซ (Cloze) ในกระบวนการสร้างข้อสอบแบบโคลซ คำต่างๆ ในบทอ่านจะถูกกลบออกหลังจากประโยคเริ่มต้นไม่กี่ประโยค อัตราการลบคำนั้นเป็นการลบอย่างเป็นกลไก มักจะใช้ระหว่างทุกๆ คำที่ 5 ถึง 11 ผู้สอบจำเป็นต้องเติมแต่ละช่องว่างด้วยคำที่คิดว่าเป็นคำที่ถูกกลบไป แบบทดสอบโคลซ สร้างง่ายและให้คะแนนง่าย ถ้าใช้กระบวนการให้คะแนน คำที่เติมโดยเฉพาะ เหมาะที่จะทดสอบโครงสร้าง (Syntax) และคำศัพท์ (Lexis) ในระดับประโยคมากกว่าการทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจในระดับการแสดงความคิดเห็น

4. แบบทดสอบแบบเติมช่องว่างที่ลบออกอย่างเลือกสรร (Selective Deletion Gap Filling) เป็นแบบทดสอบที่มีการลบคำจากบทอ่านโดยอาศัยเหตุผลการเลือกสิ่งที่จะลบออกโดยยึดหลักความรู้ทางภาษา ความยากง่ายของบทอ่าน และการปฏิบัติการทางภาษากับบทอ่านที่เฉพาะ จึงเป็นการสะดวกที่จะสามารถระบุได้ว่ามุ่งที่จะวัดอะไร เทคนิคนี้เน้นที่การเติมคำ ในช่องว่างที่เลือกลบคำ ซึ่งต่างจากวิธีการของแบบทดสอบโคลซ อย่างไรก็ตามการสอบชนิดนี้มีความจำกัดในการให้การตอบสนอง เพราะเป็นเพียงการให้เติมคำเดียว ๆ ในช่องว่าง ซึ่งเป็นเพียงการทดสอบทางประโยคที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่าน หากต้องการวัดทักษะการอ่านในระดับสูงขึ้นไป ไม่ควรใช้แบบทดสอบชนิดนี้เพียงอย่างเดียว ควรนำแบบทดสอบชนิดนี้ไปใช้ร่วมกับแบบทดสอบชนิดอื่น

5. แบบทดสอบซี (C-Tests) เป็นการพัฒนาจากแบบทดสอบโคลซ และแบบทดสอบเติมคำในช่องว่างที่เลือกลบคำ โดยมีการลบคำทุกๆ 2 คำในบทอ่าน และเพื่อแก้ปัญหาความหลากหลายของคำที่จะเติมจึงมีการลบตัวอักษรครึ่งหลังของคำออก ผู้สอบต้องเติมคำลงในกระดาษข้อสอบ แบบทดสอบซี มีความเป็นปรนัยในการให้คะแนนประหยัด และผลที่ได้มีความเชื่อมั่นและมีความเที่ยงตรงภายนอกและภายใน

6. แบบทดสอบให้ตัดคำออกแบบทดสอบโคลซ (Cloze Elide) เป็นเทคนิคที่มีการแทรกคำที่ไม่ถูกต้องหรือเกี่ยวข้องเข้ามาในอนุเฉท ผู้สอบต้องพิจารณาว่าตรงไหนถูกแทรกเข้ามาและตัดคำนั้นออกไป

7. แบบทดสอบถ่ายโอนข้อมูล (Information Transfer) ในการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน มักพบปัญหาของการวัดว่ามีความไม่ชัดเจนเนื่องจากการให้เขียนแสดงคำตอบ มีความไม่ชัดเจนในการให้คะแนน จึงมีการพิจารณาลักษณะของการถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาเป็นสัญลักษณ์ต่างๆ เช่น การทำแผนที่ การเติมแผนภูมิ หรือการให้หมายเลขตามลำดับเหตุการณ์ เทคนิคการถ่ายโอนข้อมูลเหมาะสมอย่างยิ่งกับการทดสอบความเข้าใจในกระบวนการ จัดประเภท หรือการบรรยายลำดับ แต่ต้องระมัดระวังว่าการให้ถ่ายโอนเป็นสัญลักษณ์นั้นไม่ซับซ้อนจนเกินไป ซึ่งบางครั้งผู้สอบอาจเข้าใจบทอ่านแต่ไม่สามารถถ่ายโอนออกมาได้

จากแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า วิธีการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ได้ 2 วิธี คือ การประเมินทักษะย่อย และการใช้ข้อคำถามเพื่อประเมินระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ นอกจากนี้ นักการศึกษาหลายท่านยังให้ความสำคัญกับรูปแบบของแบบทดสอบที่ใช้ในการประเมินความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยแบ่งรูปแบบของแบบทดสอบเป็น 2 รูปแบบใหญ่ๆ เช่นกัน คือ การทดสอบด้วยแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ และแบบทดสอบเติมคำ และแบบทดสอบอัตนัย คือ การให้เขียนคำตอบอย่างสั้นหรือยาว

7. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านเพื่อความเข้าใจ

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro, 1983 : 77) ได้เสนอแนะวิธีการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ไว้ดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมนักเรียนให้มีการเพิ่มพูนคำศัพท์ ด้วยการแนะนำคำที่มีรากศัพท์เดียวกัน มีการรวบรวมคำที่คล้ายคลึงกัน หากคำที่อยู่ในประเภทเดียวกัน ฝึกให้นักเรียนเดาความหมายของคำใหม่โดยอาศัยตัวชี้แนะจากบริบท

2. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจโครงสร้างหรือแบบประโยค ใช้วิธีการทำนองเดียวกันกับการเพิ่มพูนคำศัพท์

3. ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อที่จะได้เข้าใจความหมายของคำได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ด้วยการใช้อุปกรณ์เท่าที่จะหาได้ เช่น รูปภาพ ของจำลอง หรือของจริง

4. ใช้คำถามเป็นเครื่องมือช่วยให้นักเรียนเข้าใจข้อความที่อ่านยิ่งขึ้น คำถามของครูควรเริ่มต้นจากคำถามง่าย ๆ ประเภทตอบรับหรือปฏิเสธ ต่อไปจึงใช้คำถามที่มีค่าแสดงคำถามขั้นต้น นอกจากนี้ยังมีคำถามให้นักเรียนบอกใจความสำคัญของข้อความที่อ่านหรือหาคำที่บรรยายลักษณะเหตุการณ์เกี่ยวกับคน สิ่งของ จากเรื่องที่อ่าน

5. ช่วยฝึกให้นักเรียนสามารถอ่านเร็วและรู้จักปรับอัตราเร็วในการอ่านตามแต่ละประเภทของเรื่องที่อ่านและวัตถุประสงค์ในการอ่าน ด้วยวิธีการต่อไปนี้

5.1 จับเวลาหรือกำหนดเวลาสั้นๆ ทุกครั้งที่นักเรียนอ่านในใจ

5.2 พยายามลดเวลาที่กำหนด

5.3 ระวังไม่ให้นักเรียนอ่านโดยทำปากขมุบขมิบหรือขึ้นนิ้วไปตามข้อความอ่าน

5.4 บอกวัตถุประสงค์ของการอ่านทุกครั้ง เพื่อให้หาคำตอบที่ต้องการหาข้อความเฉลยปัญหาใจความสำคัญหรืออ่านเพื่อตั้งชื่อเรื่อง

5.5 ให้นักเรียนมีสมุดบันทึกความก้าวหน้าในการอ่านเร็ว รวมทั้งคะแนนทดสอบที่ได้จากความเข้าใจในการอ่านเรื่อง หากทำเป็นสมุดกราฟได้จะช่วยให้เห็นความก้าวหน้าในการอ่านของนักเรียนแต่ละคนได้เป็นอย่างดีกิจกรรมด้านการอ่าน แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ

1) กิจกรรมก่อนการอ่าน เป็นการสร้างความสนใจให้แก่ นักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านโดยปูพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องไวยากรณ์และคำศัพท์

2) กิจกรรมระหว่างการอ่าน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่อ่านเนื้อเรื่อง เพื่อให้เกิดความเข้าใจดียิ่งขึ้น เช่น เกมตัดต่อข้อความ เรียงลำดับเหตุการณ์ เกมสะกดจิต เพื่อให้นักเรียนอ่านด้วยเสียงอันดัง อ่านตามความรู้สึก นักเรียนฟังการอ่านจากเทปเจ้าของภาษาแล้วให้นักเรียนอ่านอัดเสียงลงเทปบ้างเพื่อจะได้ฟังเสียงของตนเอง

3) กิจกรรมหลังการอ่าน เป็นกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น หรือแสดงความสามารถเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เช่น นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องสรุปเรื่องเล่า บอกประโยชน์ที่ได้รับจากการอ่าน แสดงบทบาทสมมติ เขียนบทสนทนาจากเรื่องแต่งเขียนประโยคจากเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

กศยา แสงเดช (2545: 139-143) ได้แบ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นก่อนการอ่าน (Pre-Reading) แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. Personalization เป็นการสร้างความคุ้นเคยให้กับนักเรียนโดยถาม-ตอบสนทนา เพื่อทบทวนความรู้เดิมของนักเรียน เป็นการเตรียมรับความรู้ใหม่จากการอ่าน

2. Prediction เป็นการเดาเรื่องราวที่จะอ่านจาก Picture Diagrams หรือ Title ของเรื่องโดยให้นักเรียนทายหรือเดาเรื่องอ่านที่จะอ่านว่าเป็นอย่างไร และควรอธิบายคำศัพท์ใหม่ให้กับนักเรียนโดยใช้วิธีการดังต่อไปนี้

2.1 Vocabulary Predicting

2.2 Vocabulary Matching

2.3 Vocabulary Dictionary Working

ขั้นระหว่างการอ่าน (While-Reading) ในระหว่างการอ่าน ครูสามารถดำเนินกิจกรรมดังต่อไปนี้เพื่อส่งเสริมและตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน เช่น

- Matching เป็นกิจกรรมการจับคู่
- Ordering เป็นกิจกรรมการเรียงเหตุการณ์ให้สมบูรณ์ และถูกต้อง
- Completing เป็นกิจกรรมการเติมข้อความให้สมบูรณ์
- Correction เป็นกิจกรรมการแก้ไข ข้อความ รูปภาพ Diagram

ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่อง

- Deciding เป็นการเลือกว่าอย่างไร

- Supplying / Identifying เป็นการหาความคิดรวบยอดการสอน

While-Reading ขั้นตอนนี้เป็นการนำเสนอเรื่องราวที่ได้อ่านเป็นครั้งแรก จึงควรตรวจสอบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน โดยการตั้งคำถามและควรทำกิจกรรมต่อเนื่องจากขั้น Pre-Reading

ขั้นหลังการอ่าน (Post-Reading) เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการสอนอ่าน เช่นเดียวกับการสอนฟังคือ มีจุดประสงค์ที่จะทำความเข้าใจของเรื่องราวที่ได้อ่านมากขึ้น และสร้างเจตคติที่ดีให้กับนักเรียนโดยดำเนินกิจกรรมให้สนุกสนานและสามารถแสดงออกเกี่ยวกับความเข้าใจในสิ่งที่อ่านจากขั้นตอนการอ่านที่ได้ทบทวนมาข้างต้นนั้น จึงถือเป็นขั้นตอนพื้นฐานในการฝึกการอ่านไม่ว่าจะอ่านบทความทั่วไป บทความวิชาการ และการอ่านหนังสือพิมพ์ เพื่อให้ผู้อ่านได้ทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน และฝึกฝนเทคนิคการอ่านแบบจับใจความ การเรียนรู้คำศัพท์ไปพร้อมๆ กัน

Estes (1999) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านในชั้นเรียน หน้าที่ของครูจะเป็นการสอนคำศัพท์ สำนวนต่างๆ ให้แก่นักเรียนก่อนการอ่านเรื่องใดเรื่องหนึ่งรวมถึงสอนทักษะการอ่านต่างๆ ให้นักเรียนทราบก่อน เพื่อช่วยในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน สำหรับการฝึกทักษะการอ่านความเรียงด้วยตนเองนั้นมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้อ่านที่ดีมักจะมีคามคาดหวังว่าจะเข้าใจเรื่องที่ตนอ่านเป็นอย่างดี การฝึกอ่านนั้นผู้ฝึกควรเลือกรื่องที่เหมาะสมกับตน เรื่องที่อ่านควรเป็นเรื่องที่มีคำและไวยากรณ์เหมาะกับผู้อ่าน ทั้งนี้การเลือกรื่องเพื่อฝึกอ่านนั้นผู้ฝึกควรเลือกรื่องที่ตนมีพื้นความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นมาก่อน

2. ผู้อ่านควรทราบก่อนว่าจุดประสงค์ของการอ่านเรื่องนั้นคืออะไร (Purpose of Reading) และอะไรที่จำเป็นต้องรู้ในการอ่านเรื่องนั้น "Why am I reading this text? What do I want to know or do after reading?"

3. ก่อนการอ่านเรื่อง ผู้อ่านอาจจะต้องฝึกทักษะการอ่านเบื้องต้น เช่น

3.1 การอ่านแบบข้าม (Skimming): การอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อหาใจความหลัก

3.2 การอ่านแบบคร่าว (Scanning): การอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อหาคำตอบ

หรือสิ่งที่ต้องการหา

4. ระหว่างการอ่าน (During-reading tips) ในระหว่างการอ่านนั้น ผู้อ่านมีความจำเป็นต้องฝึกทักษะต่อไปนี้ควบคู่ไปด้วย เพื่อเข้าใจความเรียงนั้นมากยิ่งขึ้น ทักษะต่างๆ เหล่านี้คือ

4.1 ผู้อ่านต้องลองคาดเดาเรื่องก่อนที่จะอ่าน หรือ ย่อหน้าที่จะอ่านต่อไป

4.2 ผู้อ่านควรอ่านข้ามส่วนที่ไม่สำคัญไปบ้าง

4.3 ผู้อ่านสามารถเดาคำศัพท์ที่ตนไม่รู้ความหมายได้จากบริบทหรือ

ลองแยกส่วนต่างๆ ของคำศัพท์ออกคำบางคำเป็นคำที่มีคำเติมหน้า หรือคำเติมหลัง แต่ละส่วนของคำอาจทำให้สามารถเดาความหมายของศัพท์คำนั้นได้

4.4 อ่านซ้ำอีกครั้งหนึ่งหรือมากกว่านั้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของตน หรือ อ่านซ้ำส่วนที่ไม่เข้าใจเพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องนั้น

5. หลังจากการอ่าน (After-Reading Tips) ตามปกติแล้ว ถ้าเป็นการอ่านในห้องเรียน หน้าที่หลักของครู คือการจัดกิจกรรมหลังการอ่าน เพื่อเป็นการทดสอบและวัดความเข้าใจสำหรับนักเรียน ซึ่งอาจเป็นการถาม-ตอบ (Answering Questions) การพูดคุยกันในกลุ่มเล็กๆ (Discussing The Text) เขียนสรุป (Summarizing) เป็นต้น แต่สำหรับการฝึกด้วยตนเองนั้นให้ผู้ฝึกลองตอบคำถามในใจว่าจุดประสงค์ในการเขียนของผู้เขียนคืออะไร สรุปเรื่องี่อ่านตามความเข้าใจของตนแล้วอาจลองอ่านเรื่องนั้นอีกครั้ง

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นการออกแบบกิจกรรม ขั้นตอน กระบวนการเรียน รวมทั้งการนำเทคนิคการจัดการรู้การอ่านในรูปแบบต่างๆ มาใช้เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการอ่าน สามารถเข้าใจคำศัพท์ โครงสร้างประโยค วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อให้เข้าใจความหมายของเนื้อหาที่อ่านได้ บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน

3.4 รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อการสื่อสารกับผู้อื่นได้ ช่วยจัดบันทึกสิ่งต่างๆ ที่เรียนหรือทราบมา และยังสามารถถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นทราบด้วย ผู้ที่ใช้ภาษาเขียน ต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนเพราะถ้าผิดไป ความหมายก็จะผิดหรือไม่มีความหมายเลยก็ได้องค์ประกอบของการเขียนแฮริส (Harris, 1976 : 68-69) กล่าวว่า การเขียนโดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเขียน
2. การวางรูปแบบ (Form) ได้แก่ การจัดเรียงลำดับเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างตามหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง

และสื่อความหมายได้

4. สลีลา (Style) ได้แก่ การเลือกโครงสร้าง การเลือกคำ และสำนวนต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคเฉพาะหรือเพื่อทำให้เกิดอรรถรส

5. กลไกการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษานั้นๆ ในการเขียน ครูจะต้องให้นักเรียนเขียนโดยใช้คำที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อความคล่องแคล่วและใช้ได้อย่างแม่นยำ

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 164) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเขียนสามารถจัดได้เป็น 3 ระยะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกทางการเขียนในเรื่องต่างๆ เช่น การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาล (Tense) และคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน ครูผู้สอนหากิจกรรมช่วยแนะแนวทางให้ เช่น การระดมความคิด (Brainstorming) เกี่ยวกับศัพท์ที่จะใช้เขียนในหัวข้อต่างๆ
2. กิจกรรมระหว่างเขียน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียน เช่น นำภาพภาพประกอบมาให้ให้นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ นำเทปบทสนทนามาให้ให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องเล่า หรือสรุปเรื่องที่ได้ยิน
3. กิจกรรมหลังการเขียน เมื่อนักเรียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาจให้นำมาอ่านในชั้นเรียนให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นดี ถูกต้องในการสื่อความหมายน้อยเพียงไร และการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ และมีข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอย่างไรบ้าง

โดยสรุปรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จะประกอบด้วยจุดมุ่งหมาย เพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีวิธีสอนเทคนิคและวิธีการต่างๆ รวมถึงการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เพื่อให้การดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปสู่เป้าหมายของการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

เมื่อเปรียบเทียบความสำคัญของทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน จะพบว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน (วิสาข์ จิตวิตร, 2543:41)

4. วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนดำเนินการให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ด้วยวิธีการต่างๆ ที่แตกต่างกันไป ซึ่งวิธีการจัดการเรียนรู้มีอยู่มากมายและไม่มีวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบใดถือเป็นวิธีที่ดี และสมบูรณ์ที่สุด (ศิตา เขี่ยมขันติถาวร, 2555 : 19-23; สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540 : 39 - 119) ครูสอนภาษาอังกฤษควรศึกษาวิธีสอนแต่ละวิธีว่ามีข้อดีและข้อจำกัด เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพซึ่งวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่รู้จักกันดีและที่นิยมใช้มีดังต่อไปนี้

4.1 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบไวยากรณ์และแปล (The Grammar-Translation Method) จะเป็นการไม่เน้นการฟังและการพูด แต่เน้นการเรียนไวยากรณ์และการแปลเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านตำราและวรรณคดีภาษากรีกและภาษาละตินได้ และมีวิธีการจัดการเรียนรู้แบบนี้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านได้เข้าใจและเห็นคุณค่าของคำประพันธ์ภาษาต่างประเทศ เน้นการท่องจำ และความถูกต้องในการใช้ภาษา

4.2 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบตรง (The Direct Method) วิธีการจัดการเรียนรู้แบบตรงมีแนวคิดทางภาษา คือ ภาษาพูด ซึ่งการเรียนภาษา ซึ่งการให้นักเรียนได้สื่อสารด้วยภาษาที่เรียนนั้น เพื่อให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น ควรให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการที่จะคิดเป็นภาษาที่เรียนด้วย ดังนั้นการเรียนรู้อังกฤษ จึงควรใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้นตลอดเวลา และสื่อสารราวกับอยู่ในสถานการณ์จริง มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ เริ่มการเรียนรู้อังกฤษแบบระบบเสียงให้นักเรียนฝึกเลียนแบบเสียงและแยกเสียงให้ถูกต้อง แล้วจึงให้นักเรียนฝึกฟังความหมายในประโยค เช่น ประโยคคำถาม – คำตอบบทสนทนาสั้นๆ

4.3 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบฟัง-พูด (The Audio-Lingual Method) เริ่มจากการฟัง-พูด ซึ่งเป็นพื้นฐานไปสู่การเรียนและการเขียน ดังนั้นภาษาที่นำมาให้นักเรียนเรียน ควรเป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน จึงมีการเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมเจ้าของภาษาด้วย เริ่มต้นด้วยภาษาพูด โดยยังไม่ให้นักเรียนเห็นรูปแบบของภาษา นักเรียนจะต้องเลียนแบบเสียงของผู้สอน จนสามารถฟังเข้าใจ เน้นการท่องจำบทสนทนา แล้วจึงเริ่มจากฝึกอ่านและเขียน

4.4 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเงียบ (The Silent Way) วิธีการสอนนี้มีหลักการที่เน้นความรู้ ความเข้าใจเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนคิดเอง ผู้สอนจะพูดน้อยที่สุดและเปิดประตูโอกาสให้นักเรียนได้พูด การแก้ไขปัญหาเป็นส่วนสำคัญของการเรียนรู้ ผู้สอนเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือให้นักเรียนได้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ความคิดความเข้าใจที่ค้นพบกฎเกณฑ์ทางภาษาด้วยตนเองและจากเพื่อนๆ

4.5 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบธรรมชาติ (The Natural Approach) โดยมีการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ตามแนวธรรมชาติ เป็นการเรียนรู้การรับรู้ภาษาที่หนึ่งของเด็กเล็ก ซึ่งเป็นการรับรู้ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติโดยที่ไม่มีใครสอน พัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อการสื่อสารกับเจ้าของภาษา โดยที่ยังคงให้ความสำคัญของความถูกต้องในการใช้ไวยากรณ์โดยวิธีการตรวจแก้ไขไปเรื่อยๆ และระยะเวลาของนักเรียนจะสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามหลักไวยากรณ์ โดยเชื่อว่าความเข้าใจข้อความมาก่อนการพูดการสนทนา และไม่จำเป็นต้องแสดงออกด้านทักษะการพูด

4.6 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวน (Suggestopedia) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่นักจิตวิทยาการศึกษาชาวบัลการเรียชื่อ (George Lozanow) วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชักชวนอิงแนวคิดที่ว่าสมองของมนุษย์เต็มไปด้วยพลัง แต่ถูกนำมาใช้เพียงเล็กน้อย ผู้สอนจึงควรโน้มน้าวให้นักเรียนได้ใช้พลังสมองของตนอย่างเต็มที่โดยขจัดความกลัว ความวิตกกังวล และข้อห้ามต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษา ควรให้นักเรียนได้เรียนด้วยความสนุกสนานผ่อนคลายทางจิต กิจกรรมทางภาษาที่เน้นการสื่อสาร เน้นสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงในการใช้ภาษา เช่น การแสดงละคร, การฟังบทสนทนา มีดนตรีเบาๆ ประกอบ

4.7 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task - Based Learning) การเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน เป็นการเรียนรู้ที่ใช้ภาระงาน (Tasks) เป็นหลัก โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการเรียนการสอน โดยภาระงานที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ ต้องเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการปฏิบัติภาระงานนั้นให้สำเร็จ ต้องวิเคราะห์ จัดประเภท จัดลำดับ และพิจารณาความยากง่ายเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนเป็นภาระงานที่ทำให้นักเรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมาย และตรงกับความต้องการของนักเรียน

4.8 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบโครงการ (Project - Based Learning) โครงการ คือ งานศึกษาค้นคว้าที่นักเรียนทำร่วมกันเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่นักเรียนต้องการศึกษาแล้วดำเนินการศึกษาค้นคว้าภายในเวลาที่ตกลงกันไว้จนได้ผลตามจุดประสงค์ที่กำหนด โครงการเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ การทำโครงการต้องเริ่มต้นจากนักเรียนเป็นผู้คิด ลงมือปฏิบัติ หาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นโดยมีผู้สอนคอยแนะนำช่วยเหลือ กระตุ้น เช่น การจัดนิทรรศการ

4.9 วิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) การจัดการเรียนรู้ที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยๆ ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในลักษณะประชาธิปไตย เช่น การคัด การพูดคุย กิจกรรมโต๊ะกลม, คู่ตรวจสอบการสอนภาษาว่าควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาพที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียงมีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจเนื้อหาไวยากรณ์ สามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง แล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกในสถานการณ์จริง

แนวทางการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ การเรียนรู้แบบเรียนร่วม (Cooperative Learning) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้รูปแบบหนึ่ง ที่เน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติงานเป็นกลุ่มย่อย โดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพการเรียนรู้ของแต่ละคน สนับสนุนให้มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ ยังเป็นการส่งเสริมการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะหรือทีม ตามระบอบประชาธิปไตย เป็นการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ สามารถปรับตัวให้อยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 177 – 195) กล่าวถึง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเทคนิคที่นำมาใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมมือหลายวิธี ดังนี้

1. เทคนิคปริศนาความคิด (Jigsaw) เป็นเทคนิคที่สมาชิกในกลุ่มแยกย้ายกันไปศึกษาหาความรู้ในหัวข้อเนื้อหาที่แตกต่างกัน แล้วกลับเข้ากลุ่มมาถ่ายทอดความรู้ที่ได้มาให้สมาชิกกลุ่มฟัง วิธีนี้คล้ายกับการต่อภาพจิ๊กซอร์ จึงเรียกรูปวิธีนี้ว่า Jigsaw หรือปริศนาความคิด ลักษณะการจัดกิจกรรมนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันเข้ากลุ่มร่วมกันเรียกว่า กลุ่มบ้าน (Home Group) สมาชิกในกลุ่มบ้านจะรับผิดชอบศึกษาหัวข้อที่แตกต่างกัน แล้วแยกย้ายไปเข้ากลุ่มใหม่ในหัวข้อเดียวกัน กลุ่มใหม่นี้เรียกว่า กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (Expert Group) เมื่อกลุ่มผู้เชี่ยวชาญทำงานร่วมกันเสร็จก็จะย้ายกลับไปกลุ่มเดิมคือ กลุ่มบ้านของตน นำความรู้ที่ได้จากการอภิปรายจากกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ มาสรุปให้กลุ่มบ้านฟัง ผู้สอนทดสอบและให้คะแนน

2. เทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขัน (Teams–Games–Tournaments : TGT) เป็นกิจกรรมที่สมาชิกในกลุ่มเรียนรู้เนื้อหาสาระจากผู้สอนด้วยกัน แล้วแต่ละคนแยกย้ายไปแข่งขันทดสอบความรู้ คะแนนที่ได้ของแต่ละคนจะนำมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนรวมสูงสุดได้รับรางวัล สมาชิกกลุ่มจะช่วยกันเตรียมตัวเข้าแข่งขัน โดยผลัดกันถามตอบให้เกิดความแม่นยำในความรู้ที่ผู้สอนจะทดสอบ เมื่อได้เวลาแข่งขัน แต่ละทีมจะเข้าประจำโต๊ะแข่งขัน แล้วเริ่มเล่นเกมพร้อมกันด้วยชุดคำถามที่เหมือนกัน เมื่อการแข่งขันจบลง ผู้เข้าร่วมแข่งขันจะกลับไปเข้าทีมเดิมของตนพร้อมคะแนนที่ได้รับ ทีมที่ได้คะแนนรวมสูงสุดถือว่าเป็นทีมชนะเลิศ

3. เทคนิคกลุ่มร่วมมือช่วยเหลือ (Team Assisted Individualization : TAT) เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้สมาชิกแต่ละคนได้แสดงความสามารถเฉพาะตนก่อน แล้วจึงจับคู่ตรวจสอบกันและกัน ช่วยเหลือกันทำใบงานจนสามารถ ผ่านได้ ต่อจากนั้นจึงนำคะแนนของแต่ละคนมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะเป็นฝ่ายได้รับรางวัลลักษณะการจัดกิจกรรมกลุ่มจะมีสมาชิก 2–4 คน จับคู่กันทำงานตามใบงานที่ได้รับมอบหมาย แล้วแลกเปลี่ยนกันตรวจผลงาน ถ้าผลงานยังไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ต้องแก้ไขจนกว่าจะผ่าน ต่อจากนั้นทุกคนจะทำข้อทดสอบ คะแนนของทุกคนจะมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดจะได้รับรางวัล

4. เทคนิคกลุ่มสืบค้น (Group Investigation : GI) เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง นักเรียนแต่ละกลุ่มได้รับมอบหมายให้ค้นคว้าหาความรู้มานำเสนอ ประกอบเนื้อหาที่เรียน อาจเป็นการทำงานตามใบงานที่กำหนด โดยที่ทุกคนในกลุ่มรับรู้และช่วยกันทำงาน สมาชิกกลุ่มจะช่วยกันศึกษาค้นคว้าหาคำตอบ หรือความรู้มานำเสนอต่อชั้นเรียน โดยผู้สอนแบ่งเนื้อหาเป็นหัวข้อย่อย แต่ละกลุ่มศึกษากลุ่มละ 1 หัวข้อ เมื่อพร้อมนักเรียนจะนำเสนอผลงานที่ละกลุ่ม แล้วร่วมกันประเมินผลงาน

5. เทคนิคแบบกลุ่มร่วมมือ (Co-op Co-op) เป็นเทคนิคการทำงานกลุ่มวิธีหนึ่ง โดยสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถและความถนัดแตกต่างกันได้ แสดงบทบาทตามหน้าที่ที่ตนถนัดอย่างเต็มที่ ทำให้งานประสบผลสำเร็จ วิธีนี้ทำให้นักเรียนได้ฝึกความรับผิดชอบการทำงานกลุ่มร่วมกัน และสนองต่อหลักการของการเรียนรู้ และร่วมมือที่ว่า “ความสำเร็จแต่ละคน คือความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน” สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันจะแบ่งหน้าที่รับผิดชอบไปศึกษาหัวข้อย่อยที่ได้รับมอบหมาย แล้วนำงานจากการศึกษาค้นคว้ามารวมกันเป็นงานกลุ่มปรับปรุงให้ต่อเนื่องเชื่อมโยง มีความสละสลวย เสร็จแล้วจึงนำเสนอต่อชั้นเรียน ทุกกลุ่มจะช่วยกันประเมินผลงาน

6. เทคนิค KWL- Plus เป็นการจัดการเรียนรู้การอ่านที่มีประสิทธิภาพซึ่งพัฒนาและคิดค้นโดย คาร์และโอเกิล (Carr, EG. and Ogle D, 1987 : 262 - 263) ที่ได้พัฒนารูปแบบ KWL- Plus Strategy ด้วยการเพิ่มการทำแผนภูมิบทอ่าน และการสรุปความ ซึ่งส่วนที่เพิ่มเติมนี้ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างของบทอ่าน และการเขียนสรุปข้อความ จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนในด้านกระบวนการอ่าน เพื่อสร้างความหมายและพัฒนาทักษะการถ่ายโอนการเรียนรู้อีกด้วย การจัดการเรียนรู้การอ่านด้วยเทคนิค KWL- Plus เป็นยุทธวิธีในการเรียนรู้การอ่านเพื่อความเข้าใจวิธีหนึ่ง ซึ่งช่วยให้ นักเรียนในการสร้างเสริมประสบการณ์ และมีส่วนร่วมในประสบการณ์ วิธีนี้ทำให้นักเรียนคิดเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การทำผังความคิด (Mind Map) และการสรุปข้อความ (Summarizing Information)

Carr และ Ogle (1987) ได้เสนอขั้นตอนการเรียนรู้การอ่านเทคนิค KWL- Plus ดังนี้

1. ชั้น K (What Do I Know) ชั้นนี้ก่อนที่นักเรียนจะอ่านเรื่อง ครูจะอธิบายความคิดรวบยอดของเรื่องและกำหนดคำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้ระดมพลังสมอง (Brainstorms) และเขียนคำตอบของนักเรียนลงในช่อง K หลังจากนั้นนักเรียนและครูร่วมกันจัดประเภทข้อมูลความรู้ที่คาดการณ์ไว้ที่อาจจะเกิดขึ้นในเรื่องที่อ่าน

2. ชั้น W (What Do I Want to Learn) ในชั้นนี้ครูค้นหาความจริงจากคำถามของนักเรียนในสิ่งที่นักเรียนสนใจ อยากรู้ หรือคำถามที่ยังไม่มีคำตอบเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของเรื่อง พร้อมทั้งให้นักเรียนทุกคนเขียนรายการคำถามลงในช่อง W หลังจากนั้นนักเรียนอ่านเรื่อง

และตอบคำถามที่ตั้งไว้ ระหว่างอ่านนักเรียนสามารถเพิ่มคำถามและคำตอบในกลุ่มของตนเองได้

3. ชั้น L1 (What I Learned) ในขั้นนี้จะระบุความรู้ที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น ทั้งระหว่างการอ่านและหลังการอ่าน นักเรียนบันทึกความรู้ที่ได้ลงในช่อง L พร้อมทั้งตรวจสอบ คำถามที่ยังไม่ได้คำตอบ

4. ชั้น L2 (Mapping) นักเรียนสร้างแผนที่ความคิด โดยนำข้อมูลที่ได้จัดประเภทไว้ในช่อง K เขียนชื่อเรื่องไว้ในตำแหน่งตรงกลางและเขียนองค์ประกอบหลักของแต่ละหัวข้อไว้ในแต่ละสาขา พร้อมทั้งเขียนอธิบายในแต่ละประเด็น

5. ชั้น L3 (Summarizing) สรุปและเขียนสรุปความคิดรวบยอดจากแผนที่ความคิด ซึ่งการเขียนในขั้นตอนนี้จะมีประโยชน์สำหรับครูและนักเรียนในการประเมินความเข้าใจของนักเรียน สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ (2545 : 89-90) ได้กำหนดขั้นตอนการเรียนรู้ แบบ KWL-Plus ไว้ดังนี้

1. ชั้น K (What You Know) เป็นขั้นตอนการเตรียมความรู้พื้นฐานก่อนอ่าน มีขั้นตอนย่อยดังนี้

1.1 ครูกระตุ้นความรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียน โดยให้นักเรียน ระดมพลังสมอง อภิปรายในกลุ่มร่วมกับครูเกี่ยวกับหัวข้อที่จะเรียน ว่าในเรื่องนี้นักเรียนรู้อะไรบ้าง หลังจากระดมพลังสมองและอภิปรายแล้ว ครูเขียนสิ่งที่นักเรียนรู้เกี่ยวกับหัวข้อนั้น ลงในช่อง K บนกระดานขณะเดียวกันนักเรียนก็เขียนข้อความดังกล่าวลงในช่อง K ในใบงานของตน

1.2 ครูจัดประเภทข้อมูลจากข้อความในช่อง K เป็นตัวอย่างให้นักเรียนดู โดยจัดเป็นประเภทเดียวกัน แล้วนักเรียนจัดประเภทของข้อมูลในช่อง K ของตนเอง
ขั้นกิจกรรมระหว่างอ่าน (During Reading Activity) มีขั้นตอนย่อยคือ

2. ชั้น W (What You Want to Know)

2.1 นักเรียนตั้งคำถามในสิ่งที่ตนรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น แล้วเขียนลงในช่อง W

2.2 ครูเอาข้อความให้นักเรียนอ่าน ให้นักเรียนค้นหาคำตอบของคำถาม ที่นักเรียนตั้งไว้ในช่อง W ถ้าอ่านพบข้อมูลใหม่ๆ นักเรียนสามารถตั้งคำถามเพิ่มเติมในช่อง W ได้อีก

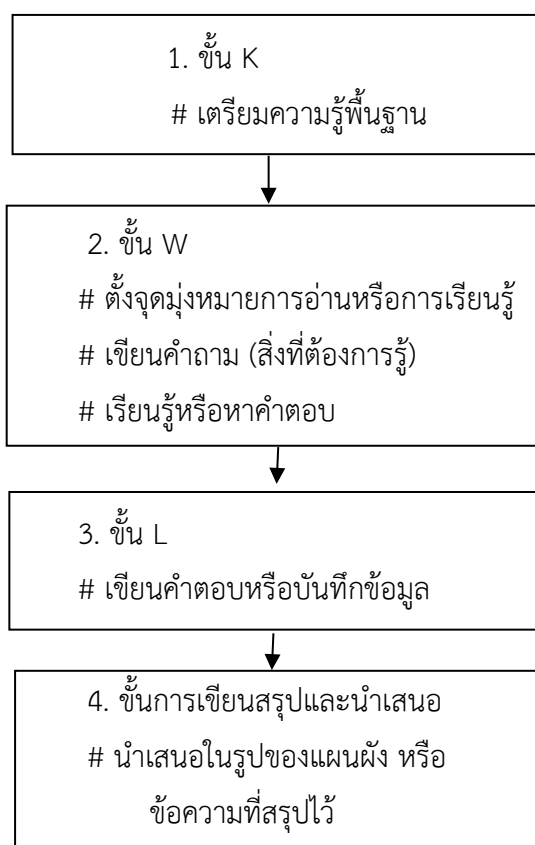
3. ชั้น L (What You Have Learned) หลังจากทีนักเรียนอ่านข้อความแล้ว ให้นักเรียนเขียนคำตอบที่ได้ลงในช่อง L รวมทั้งข้อมูลอื่น ๆ ที่ศึกษาเพิ่มเติมได้ แต่ไม่ได้ตั้งคำถามไว้

4. ชั้นสรุปและนำเสนอ กิจกรรมในขั้นนี้เป็นกิจกรรมเพิ่มเติมในขั้นตอนหลักของ KWL- Plus หลังจากนักเรียนเรียนรู้ และเขียนข้อมูลความรู้ที่ได้ในชั้น W และ L แล้ว ให้นักเรียน นำข้อมูลที่ได้มาเขียนเป็นแผนที่ความคิดเพื่อนำเสนอการสรุปความจากเรื่องที่อ่าน การใช้แผนที่ความคิดประกอบการสรุปเรื่องที่อ่าน โดยการพูดหรือเขียนจากแผนที่เป็นกิจกรรมหลังอ่าน ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะอื่น ๆ ได้ นอกจากนี้ การที่นักเรียนเขียนสรุปเรื่องในรูปแบบของแผนที่ความคิด

ที่แปลกใหม่ น่าสนใจ นักเรียนก็จะได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ไปด้วยในตัว ซึ่งการสอนแบบ KWL- Plus นี้ สามารถนำมาปรับใช้กับนักเรียนตามระดับวัยและความพร้อมได้ตามความเหมาะสม จากแนวคิดข้างต้นเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus จะเห็นว่าขั้นกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง และมีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนสรุปความอีกขั้นหนึ่ง คือ การเขียนแผนที่ความคิด (Mind Mapping) ซึ่งมีชื่อเรียกอีกหลายชื่อ เช่น แผนภูมิรูปภาพความคิด แผนที่มโนทัศน์ แผนภูมิรูปภาพความหมาย แผนภาพความคิด เป็นต้น

จากขั้นตอนการเรียนรู้แบบ KWL- Plus ในแผนภาพประกอบที่ 4 จะพบว่า ในขั้นกิจกรรมการอ่านนั้น จะช่วยให้นักเรียนดึงความรู้ประสบการณ์เดิมของตนออกมา เพื่อให้พร้อม ในการตีข้อความที่จะอ่าน การให้นักเรียนมีส่วนตั้งคำถาม จะช่วยให้นักเรียนมีจุดประสงค์ในการอ่าน คือ อ่านเพื่อหาข้อความที่ตอบคำถามที่ตนเองต้องการรู้ และขณะเดียวกันก็สร้างแรงจูงใจในการอ่านด้วยการสรุปความหลังการอ่าน จะช่วยให้นักเรียนวิเคราะห์ จัดกลุ่มความคิดที่สำคัญ หรืออีกนัยหนึ่งเป็นการช่วยให้นักเรียนจัดระบบความรู้ที่มีอยู่เดิมมาหลอมรวม ปรับปรุง หรือตัดแปลงเข้ากับความรู้ใหม่ และการให้นักเรียนมีโอกาสอธิบายโครงสร้างความรู้ โดยการเขียนแผนภูมิ การพูดหรือการเขียนก็เป็น การฝึกทักษะการแสดงออกด้วย (ผจงกาญจน์ ภูวิภาดาวรรณ, 2543 : 86-89)

ขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL- Plus สามารถสรุปได้ดังนี้

ภาพประกอบที่ 4 ขั้นตอนการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL – Plus

7. เทคนิคการใช้แผนที่ความคิด Mind Map

บุชาน (Buzan : 1997) เป็นผู้ริเริ่มนำเอาความรู้เรื่องสมองมาปรับใช้ในการเรียนรู้โดยพัฒนาจากการจดบันทึกแบบเดิมที่จดเป็นตัวอักษรเป็นบรรทัดๆ เป็นแถวๆ ใช้ปากกาหรือดินสอสีเดียว มาเป็นการบันทึกด้วยคำ ภาพ สัญลักษณ์ แบบแผ่เป็นรัศมีออกรอบๆ ศูนย์กลาง เหมือนกับการแตกแขนงของกิ่งไม้โดยใช้สีสันทัน ต่อมาเขาพบว่าวิธีที่ใช้นั้นสามารถนำไปใช้กับกิจกรรมอื่นๆ ในชีวิตส่วนตัว และชีวิตการทำงานได้ด้วย เช่น ใช้ในการวางแผน การตัดสินใจ การช่วยจำ การแก้ปัญหา การนำเสนอ เป็นต้น และได้กำหนดกฎเกณฑ์พื้นฐานของการสร้างแผนที่ความคิดไว้ 2 แบบ

1. กฎเกณฑ์ด้านเทคนิค แผนที่ความคิดเป็นเครื่องมือที่อาศัยเทคนิคที่ช่วยให้ประสิทธิภาพในการคิดเพิ่มขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะพื้นฐาน โดยแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

1.1 แผนที่ความคิด จะใช้การเน้นถึงความสำคัญของความคิดในแผนที่ โดยผ่านองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ การใช้รูปภาพตรงกลาง การใช้คำหรือรูปภาพที่สามารถรับรู้และเข้าใจง่าย การใช้เส้นและสีตั้งแต่สามสีขึ้นไป และการเว้นระยะระหว่างองค์ประกอบต่างๆ

1.2 แผนที่ความคิด ต้องอาศัยความเชื่อมโยงของความคิดที่สามารถถ่ายทอดความคิดของผู้สร้างออกมาด้วยการใช้เทคนิคต่างๆ เช่น การใช้ลูกศร การใช้สีเดียวกัน และการใช้รหัสหรือสัญลักษณ์ต่างๆ ในการแสดงการเชื่อมโยงความคิด

1.3 แผนที่ความคิดจะต้องมีความชัดเจนในการสร้าง เช่น ใช้คำในการแสดงความคิด 1 คำต่อ 1 เส้น ใช้คำที่สั้นกะทัดรัด ลากเส้นหลักเพื่อเชื่อมโยงรูปภาพตรงกลางกับความคิดหลัก แสดงความเชื่อมโยงแต่ละเส้นกับเส้นอื่นๆ ลากเส้นหลักให้หนากว่าเส้นอื่นๆ แผนที่ความคิดมีลักษณะรวมเป็นหนึ่งเดียว ไม่ขาดตอน รูปภาพมีความหมายชัดเจน พยายามวางกระดาษ

1.4 มีการพัฒนารูปแบบของตนเองในขณะที่รักษากฎเกณฑ์พื้นฐานของแผนที่ความคิด

2. แบบแผนของแผนที่ความคิด การวางรูปแบบของแผนที่ความคิดที่ดี ช่วยให้แผนที่ความคิดมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกเหนือจากการใช้เทคนิคต่างๆ แล้ว

2.1 การเรียงลำดับขั้นของความคิด แผนที่ความคิดต้องมีการเรียงลำดับการคิดก่อนและหลังในเรื่องต่างๆ

2.2 การเรียงลำดับเกี่ยวกับตัวเลข แผนที่ความคิดที่ใช้ในงานที่จำเป็นต้องมีลำดับขั้นตัวเลข เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงขั้นตอนได้เป็นอย่างดี

Buzan (2001 อ้างใน ธัญญา พลอนันต์, 2544 : 96) ได้เสนอวิธีการสร้างแผนที่ความคิดไว้ดังต่อไปนี้

1. เริ่มด้วยภาพสี่ตรงกึ่งกลางหน้ากระดาษ ภาพๆ เดียวมีค่ามากกว่าคำพินิจคำ และยังช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และเพิ่มความจำมากขึ้นด้วย
2. ใช้ภาพให้มากที่สุด ในแผนที่ความคิดตรงไหนที่ใช้ภาพได้ให้ใช้ก่อนคำหรือรหัสเป็นการช่วยทำงานของสมอง ดึงดูดสายตาและช่วยจำ
3. ควรเขียนคำสำคัญตัวบรรจงตัวใหญ่ๆ ถ้าเป็นภาษาอังกฤษให้เขียนตัวพิมพ์ใหญ่เพื่อที่ว่าเวลาย้อนกลับมาอ่านใหม่จะให้ภาพที่ชัดเจน สะดุดตา อ่านง่ายและมีผลกระทบต่อความคิดมากกว่า และการใช้เวลาเพิ่มอีกเล็กน้อยในการเขียนตัวใหญ่ อ่านง่ายชัดเจน จะช่วยให้เราสามารถประหยัดเวลา เมื่อย้อนกลับมาอ่านใหม่อีกครั้ง
4. เขียนคำสำคัญเหนือเส้นแต่ละเส้น ต้องเชื่อมต่อกับเส้นอื่นๆ เพื่อให้แผนที่ความคิดมีโครงสร้างฐานรองรับ
5. คำสำคัญ ควรจะมีลักษณะเป็น “หน่วยคำ” กล่าวคือ 1 คำต่อ 1 เส้น เพราะจะช่วยให้เชื่อมโยงกับคำอื่นๆ ได้อย่างอิสระ เปิดทางให้แผนที่ความคิดคล่องตัวและยืดหยุ่นขึ้น
6. ระบายสีให้ทั่วแผนที่ความคิด เพราะสีช่วยยกระดับความจำ เพลลิตา กระตุ้นสมองซีกขวา
7. เพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ ควรปล่อยให้สมองเป็นอิสระมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ อย่ามัวแต่คิดว่าเขียนตรงไหนดี หรือว่าจะใส่หรือไม่ใส่อะไรลงไป เพราะจะทำให้งานล่าช้าไปอย่างน่าเสียดาย

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2544 : 23-24) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแผนที่ความคิดดังนี้

1. แผนที่ความคิดใช้ได้กับเด็กอายุตั้งแต่ 5 ขวบขึ้นไป
2. การสร้างแผนที่ความคิด เป็นการปลูกฝังนิสัยให้ยังรักฝังลึกและเป็นวิธีที่สมองได้รับการจัดระบบเชื่อมโยง เพื่อที่จะร่างความคิดออกมาโดยใช้คำศัพท์ สีต่างๆ รหัสและสัญลักษณ์ในการจัดระบบเชื่อมโยง สมองของคนเราต้องใช้เวลาฝึกฝนและอดทน เป็นการพัฒนาสมองทั้งด้านซ้าย (การคิดวิเคราะห์) และด้านขวา (การสังเคราะห์) และยังช่วยพัฒนาการคิดระดับสูง
3. ในการสร้างแผนที่ความคิด นักเรียนจะสร้างภาพในความคิด และเชื่อมโยงเป็นความคิดรวบยอด
4. การฝึกทักษะการคิด และการฝึกคิดอย่างสร้างสรรค์ เมื่อนั้นแผนที่ความคิดจะเป็นสิ่งจำเป็นในการเตรียมการทั้งหลายเพื่อการสอน

5. แผน que ความคิดจะช่วยให้บันทึกข้อมูลจำนวนมากไว้ในพื้นที่เล็กๆ แต่สามารถแสดงความเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของความคิดรวบยอดกับความคิดอื่นๆ
6. แผน que ความคิดเป็นทักษะการศึกษา (Study Skill) ที่ยิ่งใหญ่เป็นอาวุธที่ ต้องสร้างให้นักเรียนนำไปใช้ในการคิด การทำงาน การดำรงชีวิตและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ อย่างต่อเนื่อง กับแผนภูมิต่างๆ และเทคนิคอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี
7. แผน que ความคิด ช่วยให้คิดได้อย่างกว้างไกลได้ทั่วโลก ทำให้มองเห็นภาพรวม และเอื้ออำนวยให้เกิดความคิดปรับเปลี่ยนได้ทุกขั้นตอน
8. แผน que ความคิดทำให้นักเรียนมองเห็นความคิดหลักอย่างเด่นชัดกว่าเดิม มองเห็นความสัมพันธ์ที่สำคัญของความคิด เชื่อมโยงให้เห็นอย่างชัดเจน โดยความคิดที่สำคัญกว่าอยู่ ใกล้จุดศูนย์กลางมากกว่าความคิดที่สำคัญน้อย
9. ธรรมชาติของโครงสร้างแผน que ความคิดช่วยให้เพิ่มเติมข้อมูลใหม่ๆ ได้ง่ายขึ้น โดยข้อมูลจะไม่กระจัดกระจาย หรือต้องอัดใส่เข้าไป
10. การจดบันทึกในเชิงสร้างสรรค์มากๆ เช่น การเตรียมเขียนบทความ ฯลฯ แผน que ความคิด ซึ่งมีลักษณะปลายเปิดอยู่แล้วช่วยให้สมองพร้อมที่จะเกาะเกี่ยวคำ หรือความคิดใหม่ ได้ทันที
11. แผน que ความคิด สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในเรื่องต่างๆ ได้อย่างดี เช่น การวางแผนการนำเสนอ การประชุม การจดบันทึก การตรวจสอบความเข้าใจ การสรุป เป็นต้น จากที่กล่าวมาทั้งหมดสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีอยู่หลากหลายวิธี วิธีจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus และใช้แผน que ความคิด เป็นอีกวิธีที่เป็น การจัดการเรียนรู้ที่น่าสนใจเพื่อนำมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนได้ฝึกทักษะ การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างแท้จริง ได้ฝึกความรับผิดชอบ ฝึกเป็นผู้นำ ฝึกเป็นผู้ตาม กลุ่มฝึกการทำงานให้ประสบผลสำเร็จ และฝึกทักษะทางสังคม เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ และ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ชุดฝึกทักษะ

1. ความหมายของชุดฝึกทักษะ

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะไว้หลายทัศนะ ดังนี้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537:147) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ หรือแบบฝึกหัด หรือแบบฝึกเสริมทักษะ เป็นสื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และทักษะเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัดอยู่ท้ายบทเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ

ราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 641) ให้ความหมายไว้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึง แบบฝึกหัด หรือชุดการเรียนรู้ที่เป็นชุดฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่างปัญหา หรือคำสั่ง ที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียน ฝึกตอบ ฝึกปฏิบัติ

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ (2551, 96) ได้ให้ความหมายของชุดฝึกทักษะว่า สื่อที่สร้างขึ้น เพื่อให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่เป็นการทบทวนหรือเสริมเพิ่มเติมความรู้ให้แก่ นักเรียน หรือให้นักเรียน ได้ฝึกทักษะการเรียนรู้หลายรูปแบบเพื่อสร้างเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ นักเรียนได้มี คุณลักษณะตามที่ต้องการ

กองวิจัยทางการศึกษา (2545 : 63) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะเป็นสื่อใช้ฝึกทักษะการคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และการปฏิบัติของนักเรียน

ประภาพรพรณ เสงี่ยมวงศ์ (2551 : 46) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะ ว่าแบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อที่ใช้ฝึกทักษะในด้านต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน ให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่ว ถูกต้อง และรวดเร็ว

Gunter (1990 : 80) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะส่วนใหญ่ใช้ในการฝึกเรียนด้วยตนเอง แบบฝึกทักษะ จึงควรมีการให้คำแนะนำในการฝึกทักษะที่ชัดเจนในการสร้างความเข้าใจให้กับ นักเรียนโดยครูแสดงตัวอย่างให้กับนักเรียนก่อนเช่น ครูให้นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันตอบคำถาม และครูเป็นผู้ช่วยให้คำแนะนำจากนั้นให้นักเรียนฝึกทำด้วยตนเอง หลังจากนักเรียนทำแบบฝึกทักษะ ครูจะอธิบายตรวจสอบและซักถามข้อสงสัยในข้อคำถามและคำตอบในแบบฝึกทักษะด้วยกัน

Davies, E., et al (1990 : 641) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือทางการเรียนชิ้น หนึ่งของนักเรียน ในแบบฝึกทักษะจะประกอบด้วยข้อคำถามหรือกิจกรรม และมีช่องว่างให้นักเรียน เขียนคำตอบหรือฝึกทำทบทเรียนในชั้นเรียน

จากแนวความเห็นของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะ หมายถึง สื่อที่สร้างขึ้นที่มีเนื้อหาและรูปแบบเหมาะสมกับระดับและวัยของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติในทักษะ ด้านต่างๆ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย ส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาตนเอง จนเกิดความรู้อย่าง ความเข้าใจ และเกิดความชำนาญในทักษะที่ได้ฝึกปฏิบัติ

2. องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ

สมเดช สีแสง และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2543 : 94) ได้กล่าวถึงส่วนประกอบ ของชุดฝึกทักษะหรือแบบฝึกหัดมีดังนี้

1. คู่มือการใช้ เป็นเอกสารประกอบการใช้ชุดฝึกทักษะว่าใช้เพื่ออะไร และมีวิธีการใช้ อย่างไร เช่น เป็นงานฝึกทักษะทำยบทเรียน เป็นการทำบ้าน หรือใช้สอนซ่อมเสริม ประกอบด้วย

1.1 ส่วนประกอบของชุดฝึกทักษะ ระบุว่าในชุดฝึกทักษะชุดนี้มีทั้งหมดกี่ชุด อะไรบ้าง และมีส่วนประกอบอื่นๆ หรือไม่ เช่น แบบทดสอบ หรือแบบบันทึกผลการประเมิน

1.2 สิ่งที่ครูหรือนักเรียนต้องเตรียม (ถ้ามี) จะเป็นการบอกให้ครูหรือ นักเรียนเตรียมตัวให้พร้อมล่วงหน้าก่อนเรียน

1.3 จุดประสงค์ในการใช้ชุดฝึกทักษะ

1.4 ขั้นตอนในการใช้ชุดฝึกทักษะ

1.5 เฉลยชุดฝึกทักษะในแต่ละชุด

2. ชุดฝึกทักษะ เพื่อฝึกทักษะให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวร ประกอบด้วย

2.1 ชื่อชุดฝึกทักษะในแต่ละชุดย่อย

2.2 จุดประสงค์

2.3 คำสั่ง

2.4 ตัวอย่าง

2.5 ชุดฝึกทักษะ

2.6 ภาพประกอบ

2.7 ข้อทดสอบก่อนและหลังเรียน

2.8 แบบประเมินบันทึกผลการใช้

3. ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดี

ในการสร้างชุดฝึกทักษะสำหรับเด็กมีองค์ประกอบหลายประการซึ่งนักการศึกษาได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีไว้ดังนี้

ปทุมณา จงอนุกุลธนากร (2553,14) กล่าวว่าลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีควรประกอบไปด้วย

1. เนื้อหาที่ตรงกับจุดประสงค์

2. กิจกรรมเหมาะสมกับระดับวัยหรือความสามารถของนักเรียน

3. มีภาพประกอบ หรือวางฟอร์มที่ดี

4. มีที่ว่างเหมาะสมสำหรับการฝึกเขียน

5. ใช้เวลาที่เหมาะสม

6. ทำท่ายความสามารถของนักเรียน และความสามารถนำไปฝึกด้วยตนเองได้

กุศยา แสงเดช (2545, 6-7) ได้กล่าวถึงชุดฝึกทักษะที่ดีว่าหนังสือแบบเรียนนั้น ครูควรสร้างเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อฝึกหัดนักเรียนโดยเฉพาะไม่มีการผสมผสานปนเปกัน นักเรียนจะกระตือรือร้นและสนใจที่จะทำ ครูควรใช้ภาษาที่สื่อความหมายได้เหมาะสมกับวัย วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิหลังทางภาษาของนักเรียน ซึ่งชุดฝึกทักษะที่นักเรียนสนใจ และมีความกระตือรือร้นที่จะทำมีลักษณะดังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอสมควรในเรื่องหนึ่งๆ ก่อนที่จะมีการฝึกในเรื่องอื่นต่อไป
ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อสอนมิใช่ทำขึ้นเพื่อการทดสอบ
2. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่ง และวิธีทำตัวอย่างแสดงวิธีทำไม่ควรยาวเกินไปเพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับปรุงให้ง่าย และเหมาะสมกับผู้ใช่
3. ควรแยกเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป ควรมิกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อสร้างความสนใจ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
4. ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเองให้รู้จักค้นคว้า และรู้จักนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ถูกต้องมีหลักเกณฑ์
5. ควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล การจัดทำชุดฝึกควรมีทุกระดับตั้งแต่ง่ายปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยากเพื่อนักเรียนจะได้เลือกทำตามความสามารถ
6. สามารถสร้างความสนใจของนักเรียนตั้งแต่หน้าปกจนถึงหน้าสุดท้าย
ดวงเดือน แสงชัย (2531 : 89) ได้สรุปลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดี มีดังนี้
 1. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
 2. เหมาะสมกับระดับวัยและระดับความสามารถของเด็ก
 3. มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่จะทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
 4. ใช้เวลาเหมาะสม
 5. เป็นที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ
- ดวงเดือน อ่อนน่วม และคณะ (2536 : 37) ได้สรุปลักษณะที่ดีของชุดฝึกทักษะไว้ดังนี้
 1. ต้องมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยากควรปรับปรุงให้ง่ายเหมาะสมกับผู้ใช่ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้เมื่อต้องการ
 2. ชุดฝึกทักษะที่ดีควรมีความหมายต่อนักเรียน และตรงตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา คือ ลงทุนน้อย ใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ
 3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกควรเหมาะสมกับวัย และพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
 4. ชุดฝึกทักษะที่ดีควรแยกเป็นเรื่องๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ และเพื่อฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
 5. ชุดฝึกทักษะที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดคำตอบให้และแบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำข้อความหรือรูปภาพควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคย และตรงกับความสนใจของนักเรียน เพื่อให้แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมาก่อนให้เกิดความเพลิดเพลิน และพอใจแก่นักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ที่ว่าเด็กมักเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ

6. ชุดฝึกทักษะที่ดี ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้า รวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อยๆ หรือที่ตัวเองเคยใช้จะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องนั้นมากยิ่งขึ้น และจะรู้จักนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์ และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป

7. ชุดฝึกทักษะที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล นักเรียนแต่ละคน มีความแตกต่างกันในหลายๆด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อมของระดับสติปัญญา และประสบการณ์ เป็นต้น ฉะนั้นการจัดทำแบบฝึกทักษะแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอ และมีทุกระดับ ตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อว่าทั้งนักเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน จะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนทุกคนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกทักษะ

8. ชุดฝึกทักษะที่ดีควรสามารถสร้างความสนใจของนักเรียนทุกคนได้ ตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย

9. ชุดฝึกทักษะที่ดีควรได้รับการปรับปรุง แก้ไข ควบคู่ไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ และควรใช้ได้ดีทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

10. แบบฝึกทักษะที่ดีควรเป็นเครื่องมือที่สามารถใช้ในการประเมิน และจำแนกความเจริญงอกงามของนักเรียนได้ด้วย

สุคนธ์ สีพานนท์, วรรัตน์ วรรณเลิศลักษณ์, และพรรณี สีพานนท์ (2551 : 35) ได้กล่าวถึงลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดี ดังนี้

1. มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจวิธีทำได้ง่าย
2. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้นๆ ซึ่งประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้
3. พุดกันอยู่ในชีวิตประจำวันของนักเรียน
4. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
5. ใช้เวลาเหมาะสมไม่มากหรือน้อยเกินไป
6. แบบฝึกหนึ่งๆ ควรเกี่ยวกับโครงสร้างเฉพาะสิ่งที่จะสอนเรื่องเดียว
7. ครอบคลุมหลายลักษณะวิชา มีการบูรณาการให้เข้ากับการอ่าน
8. ปลุกเร้าความสนใจของนักเรียน
9. นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนไปแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวัน

อีเมอร์ลด์ (Emerald, 1964 : 133-135) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับชุดฝึกทักษะไว้ว่า ชุดฝึกทักษะที่ดีนั้นควรจะมีรูปภาพเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ พร้อมกับความหมายของคำนั้น

รีเวอร์ (River, 1968 : 97-100) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. ต้องมีการฝึกทักษะนักเรียนมากพอในเรื่องหนึ่งๆ ก่อนที่จะฝึกเรื่องอื่นๆ
2. แต่ละแบบฝึกทักษะควรฝึกประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้นๆ
5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักดี

ชุดฝึกทักษะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยเสริมทักษะให้กับนักเรียน การสร้างชุดฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องศึกษาองค์ประกอบและลักษณะชุดฝึกทักษะเพื่อเลือกใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน

ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดีของนักการศึกษาที่กล่าวข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะที่ดีควรมีเนื้อหาและรูปแบบที่น่าสนใจ เหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนศึกษาได้ด้วยตนเอง และตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล

4. การพัฒนาชุดฝึกทักษะ

การพัฒนาชุดฝึกทักษะตามแนวคิดของนักการศึกษา ได้อธิบายการพัฒนาชุดฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องมีความเข้าใจและได้เรียนรู้ ดังนี้

4.1 ความหมายของการพัฒนาชุดฝึกทักษะ

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2544 : 31) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาชุดฝึกทักษะไว้ว่า การพัฒนาชุดฝึกทักษะนั้นสร้างขึ้นเพื่อใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนในวิชาต่างๆ จะเน้นสื่อการสอนในลักษณะเอกสารแบบฝึกทักษะเป็นสำคัญ ดังนั้น การพัฒนาชุดฝึกทักษะจึงควรให้ความสำคัญสมบูรณ์ที่สุดในด้านเนื้อหา รูปแบบและกลวิธีในการนำไปใช้ ซึ่งควรเป็นเทคนิคของแต่ละคน การฝึกเริ่มจากกิจกรรมที่ง่ายไปยาก และต้องคำนึงถึงจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็กในแต่ละวัยด้วย

ถวัลย์ มาศจรัส (2554: 148-149) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาชุดฝึกทักษะไว้ว่า การพัฒนาชุดฝึกทักษะเป็นการสร้างสื่อเพื่อใช้ประกอบในการจัดการเรียนการสอน ใช้ฝึกทักษะแก่นักเรียนในแต่ละวิชา ซึ่งการพัฒนาชุดฝึกทักษะต้องมีจุดประสงค์ชัดเจนสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะตามสาระการเรียนรู้และกระบวนการเรียนรู้ของแต่ละธรรมชาติวิชา และสร้างอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ ในส่วนของเนื้อหาต้องมีความถูกต้อง ใช้ภาษาเหมาะสม มีคำสั่งชัดเจนง่ายต่อการปฏิบัติตาม สามารถพัฒนานักเรียนให้เกิดทักษะการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ มีการฝึกที่เรียงลำดับจากง่ายไปยาก เป็นไปตามลำดับขั้นตอนการเรียนรู้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้และความแตกต่างระหว่างบุคคล มีคำถามและกิจกรรมที่ทำทาส่งเสริมทักษะกระบวนการเรียนรู้ของธรรมชาติวิชา ตั้งคำถามที่ชัดเจนน่าสนใจ ปฏิบัติได้ และสามารถให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างต่อเนื่อง

สรุปได้ว่า การพัฒนาชุดฝึกทักษะ หมายถึง การสร้างสื่อขึ้นมาเพื่อใช้ประกอบการจัดการเรียนรู้ในรายวิชา เพื่อมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดทักษะตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ การพัฒนาชุดฝึกทักษะต้องเป็นไปตามหลักวิชาการ คำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ของเด็กในแต่ละวัย มีการเรียงลำดับการฝึกจากง่ายไปยาก ความแตกต่างระหว่างบุคคล มีเนื้อหาถูกต้อง ใช้ภาษาเหมาะสมและเข้าใจง่าย

4.2 จุดมุ่งหมายของการพัฒนาชุดฝึกทักษะ

มีผู้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพัฒนาชุดฝึกทักษะไว้หลายท่าน ดังนี้
 วิชัย เพ็ชรเรือง (2531: 77) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพัฒนาชุดฝึกทักษะว่าควรมีลักษณะ ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะต้องมีเอกภาพและสมบูรณ์ในตัว
2. เกิดความต้องการของนักเรียนและสังคม
3. ครอบคลุมเนื้อหาหลายวิชา โดยบูรณาการให้เข้ากับการอ่าน
4. ใช้แนวคิดใหม่ในการจัดกิจกรรม
5. สนองความสนใจใคร่รู้และความสามารถของนักเรียน และส่งเสริมให้นักเรียน

มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างเต็มที่

6. คำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิภาวะของนักเรียน
7. เน้นการแก้ปัญหา
8. ครูแลนักเรียนได้มีโอกาสวางแผนร่วมกัน
9. ชุดฝึกทักษะควรเป็นสิ่งที่น่าสนใจ มีความแปลกใหม่สามารถปรับและรับเข้าสู่

โครงสร้างทางความคิดของเด็กได้

พฐู ทั้งแดง (2534: 17) กล่าวว่า ในการพัฒนาชุดฝึกทักษะ ต้องใช้ภาษาที่เหมาะสมกับนักเรียนวัย และความสามารถ ตลอดจนคำนึงถึงหลักจิตวิทยาที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาชุดฝึกทักษะ ตามลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ ต้องมีคำชี้แจง มีหลายรูปแบบ เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว และส่งเสริมความคิด สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ฉวีวรรณ กীরติกร (2537: 11-12) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพัฒนาชุดฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะที่สร้างขึ้นนั้นสอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการและลำดับขั้นตอนการเรียนรู้ของนักเรียน เด็กที่เริ่มมีประสบการณ์น้อยจะต้องสร้างแบบฝึกหัดที่น่าสนใจและจูงใจนักเรียนด้วยการเริ่มจากข้อที่ง่ายไปหาข้อที่ยาก เพื่อให้เด็กนักเรียนมีกำลังใจทำชุดฝึกทักษะ
2. ให้ชุดฝึกทักษะที่ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึก และต้องมีเวลาเตรียมการไว้ล่วงหน้าอยู่เสมอ

3. ชุดฝึกทักษะควรมุ่งส่งเสริมนักเรียนแต่ละกลุ่มตามความสามารถที่แตกต่างกัน
ของนักเรียน

4. ชุดฝึกทักษะแต่ละชุดควรมีคำชี้แจงง่ายๆ สั้นๆ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจหรือมี
ตัวอย่างแสดงวิธีทำจะช่วยให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

5. ชุดฝึกทักษะจะต้องถูกต้อง ครูต้องพิจารณาให้ดูอย่าให้มีข้อผิดพลาดได้

6. ชุดฝึกทักษะควรมีหลายๆ แบบ เพื่อให้นักเรียนได้แนวคิดที่กว้างไกล

จากจุดมุ่งหมายของการพัฒนาชุดฝึกทักษะดังกล่าวพอสรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะที่ดีต้อง
มีรูปแบบที่เร้าความสนใจของนักเรียน ต้องเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก คำที่นำมาสร้างชุดฝึกทักษะ
ควรเป็นคำที่อยู่ในบทเรียนมีเนื้อหาไม่ยาวเกินไป มีกิจกรรมหลายรูปแบบ มีภาพการ์ตูนประกอบ
มีคำชี้แจง ความรู้ ตัวอย่าง และชุดฝึกทักษะ เพื่อให้ นักเรียนสามารถฝึกได้ด้วยตนเอง และควรมี
แบบทดสอบเพื่อประเมินผลก่อนและหลังเรียน

4.3 ขั้นตอนการพัฒนาชุดฝึกทักษะ

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ (2551, 97) อธิบายถึงขั้นตอนการพัฒนาชุดฝึกทักษะ ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร หลักการ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้
เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์ในแต่ละชุดการฝึกทักษะ
3. จัดทำโครงสร้างและชุดฝึกในแต่ละชุด
4. ออกแบบชุดฝึกทักษะในแต่ละชุดให้มีรูปแบบที่หลากหลาย และน่าสนใจ
5. ลงมือสร้างชุดฝึกทักษะในแต่ละชุด รวมทั้งออกข้อสอบก่อนและหลังเรียนให้
สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

6. นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

7. นำชุดฝึกทักษะไปทดลองใช้บันทึกผลแล้วปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง

8. ปรับปรุงชุดฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพ และนำไปใช้จริง

ประภาพรรณ เส็งวงศ์ (2551 : 47) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาชุดฝึกทักษะ ดังนี้

1. ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการเรียนรู้ของนักเรียน
2. วิเคราะห์หลักสูตร (มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้)
3. กำหนดวัตถุประสงค์ของชุดฝึกทักษะ
4. กำหนดเนื้อหาในชุดฝึกทักษะ
5. จัดทำชุดฝึกทักษะ
6. ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและนำมาปรับปรุงแก้ไข
7. นำไปใช้ปฏิบัติจริงในห้องเรียน

8. วิเคราะห์ผลการใช้ชุดฝึกทักษะ

9. สรุปผลและจัดทำรายงานผล

ถวัลย์ มาศจรัส และคณะ (2550 : 21) ได้อธิบายขั้นตอนการพัฒนาชุดฝึกทักษะ ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกหัด ชุดฝึกทักษะ
2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียดเพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
3. ออกแบบการจัดทำแบบฝึกหัด ชุดฝึกทักษะตามจุดประสงค์
4. สร้างแบบฝึกหัด และชุดฝึกทักษะและส่วนประกอบอื่นๆ เช่น
 - 4.1 แบบทดสอบก่อนฝึกทักษะ
 - 4.2 บัตรคำสั่ง
 - 4.3 ขั้นตอนกิจกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติ
 - 4.4 แบบทดสอบหลังฝึกทักษะ

5. นำแบบฝึกหัด ชุดฝึกทักษะไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

6. ปรับปรุงพัฒนาให้สมบูรณ์

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2550 : 114-115) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาชุดฝึกทักษะดังนี้

1. ศึกษาปัญหาและความต้องการ โดยศึกษาจากการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากเป็นไปได้ควรศึกษาความต่อเนื่องของปัญหาในทุกระดับชั้น
2. วิเคราะห์เนื้อหาหรือทักษะที่เป็นปัญหาออกเป็นเนื้อหาหรือทักษะย่อยๆ เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบและแบบฝึกหัด
3. พิจารณาวัตถุประสงค์ รูปแบบ และขั้นตอนการใช้ชุดฝึกทักษะ เช่น จะนำชุดฝึกทักษะไปใช้อย่างไร ในแต่ละชุดจะประกอบด้วยอะไรบ้าง
4. สร้างแบบทดสอบ ซึ่งอาจมีแบบทดสอบเชิงสำรวจ แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่อง แบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่อง เฉพาะตน แบบทดสอบที่สร้างจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาหรือทักษะที่วิเคราะห์ไว้ในข้อที่ 2
5. สร้างบัตรฝึกหัด เพื่อใช้พัฒนาทักษะย่อยแต่ละทักษะ ในแต่ละบัตรจะมีคำถามให้นักเรียนตอบ การกำหนดรูปแบบ ขนาดของบัตร พิจารณาตามความเหมาะสม
6. สร้างบัตรอ้างอิง เพื่อใช้อธิบายคำตอบหรือแนวทางการตอบแต่ละเรื่องการสร้างบัตรอ้างอิงนี้อาจทำเพิ่มเติมเมื่อนำบัตรฝึกหัดไปทดลองใช้แล้ว
7. สร้างแบบบันทึกความก้าวหน้า เพื่อใช้บันทึกผลการทดสอบหรือผลการเรียน โดยจัดทำเป็นตอน เป็นเรื่อง เพื่อให้เห็นความก้าวหน้าเป็นระยะๆ สอดคล้องกับแบบทดสอบความก้าวหน้า

8. นำชุดฝึกทักษะไปทดลองใช้ เพื่อหาข้อบกพร่อง คุณภาพของชุดฝึกทักษะและคุณภาพของแบบทดสอบ

9. ปรับปรุงแก้ไข

10. รวบรวมเป็นชุด จัดทำคำชี้แจง คู่มือการใช้ สารบัญ เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป จากการศึกษาที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่าการพัฒนาชุดฝึกทักษะ ควรสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึกเลือกให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีลักษณะช่วยทำหาคำรู้ความสามารถของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหา โดยมีขั้นตอนการพัฒนาชุดฝึกทักษะดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เช่น

- 1.1 ปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะที่ทำการจัดการเรียนรู้
- 1.2 ปัญหาการผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ของนักเรียน
- 1.3 ผลจากการสังเกตพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
- 1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

2. ศึกษารายละเอียดในหลักสูตร เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์และกิจกรรม

3. พิจารณาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากข้อ 1 โดยการสร้างชุดฝึกทักษะและเลือกเนื้อหาใน ส่วนที่จะสร้างชุดฝึกทักษะนั้น จะทำเรื่องใดบ้าง กำหนดเป็นโครงเรื่องไว้

4. ศึกษารูปแบบของการสร้างชุดฝึกทักษะจากเอกสารตัวอย่าง
5. ออกแบบชุดฝึกทักษะแต่ละชุด ให้มีรูปแบบที่หลากหลาย น่าสนใจ
6. ลงมือสร้างชุดฝึกทักษะในแต่ละชุด พร้อมทั้งข้อทดสอบก่อนและหลังเรียน ให้สอดคล้องกับ เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้

7. ส่งร่างชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

8. นำไปทดลองใช้ แล้วบันทึกผลเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง

9. ปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

10. นำไปใช้จริงและเผยแพร่ต่อไป

ดังนั้นอาจสรุปการพัฒนาชุดฝึกทักษะได้ว่าเป็น การพัฒนาชุดฝึกทักษะจะทำได้โดยการวิเคราะห์ปัญหา ศึกษาหลักสูตร หาทางแก้ปัญหาโดยใช้ชุดฝึกทักษะ สร้างและออกแบบชุดฝึกทักษะให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ ทดลอง ใช้และปรับปรุง นำไปใช้จริงและเผยแพร่ต่อไป

5. หลักจิตวิทยาและหลักการสอนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดฝึกทักษะ

ในการพัฒนาชุดฝึกทักษะและสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องนำหลักจิตวิทยาและหลักการสอนมาเป็นพื้นฐานในการจัดทำด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงศึกษาแนวคิดและทฤษฎีของนักจิตวิทยาและนักการศึกษามาเป็นข้อคิดในการจัดทำชุดฝึกทักษะ ดังนี้

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551 : 90-92) ได้กล่าวถึง หลักจิตวิทยาและหลักการสอนที่เกี่ยวข้องกับชุดฝึกทักษะว่า ในการจัดทำชุดฝึกทักษะที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องนำหลักจิตวิทยาและหลักการสอนมาเป็นพื้นฐานในการจัดทำด้วย ซึ่งหลักจิตวิทยาและหลักการสอนที่ควรนำมาใช้ได้แก่

1. ทฤษฎีการสอนของบรูเนอร์ (Bruner's Instruction Theory) ทฤษฎีการสอนของบรูเนอร์ กล่าวว่า การที่ครูจะจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กนั้น จะต้องพิจารณาหลักการ 4 ประการ คือ

1.1 แรงจูงใจ (Motivation) ซึ่งมีทั้งแรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวเด็กเอง จะทำให้เกิดความปรารถนาที่จะเรียนรู้และความต้องการความสำเร็จ นอกจากนั้นยังมีแรงจูงใจที่ต้องการเข้าร่วมงานกับผู้อื่น และรู้จักทำงานด้วยกัน กล่าวได้ว่า ครูจะต้องทำให้เด็กเกิดความปรารถนาที่จะรู้ โดยการจัดการทำให้เด็กมีแรงจูงใจมากขึ้น เพื่อเด็กจะได้พยายามสำรวจทางเลือกต่างๆ อย่างมีความหมายและพึงพอใจอันจะนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

1.2 โครงสร้างของความรู้ (Structure of Knowledge) มีการเสนอเนื้อหาให้กับเด็กในรูปแบบที่ง่ายเพียงพอที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้ เช่น เสนอให้กระทำจริง ใช้รูปภาพใช้สัญลักษณ์ มีการเสนอข้อมูลอย่างกระชับ เป็นต้น

1.3 ลำดับขั้นของการเสนอเนื้อหา (Sequence) ผู้สอนควรเสนอเนื้อหาตามขั้นตอนและควรเสนอในรูปแบบของการกระทำมากที่สุดใช้คำพูดน้อยที่สุดต่อจากนั้น จึงค่อยเสนอเป็นแผนภูมิหรือรูปภาพต่างๆ สุดท้ายจึงค่อยเสนอเป็นสัญลักษณ์หรือคำพูด ในกรณีที่ความรู้พื้นฐานของเด็กดีพอแล้ว ครูก็สามารถเริ่มการสอนด้วยการใช้สัญลักษณ์ได้เลย

1.4 การเสริมแรง (Reinforcement) การเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพ ถ้ามีการให้การเสริมแรง เมื่อเด็กสามารถแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

2. ทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connection Theory)

ธอร์นไดค์ ได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) และการสนองตอบ (Response) ของอินทรีย์ความสัมพันธ์จะมีมากขึ้นหรือลดลง เป็นผลเนื่องมาจากผลที่เกิดขึ้นหลังจากการสนองตอบ ถ้าผลที่เกิดขึ้นอินทรีย์พึงพอใจความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการสนองตอบนั้นจะมีมากขึ้น แต่ถ้าผลที่เกิดขึ้นนั้นอินทรีย์ไม่พึงพอใจ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการสนองตอบย่อมลดลงหรือหายไปในที่สุด ธอร์นไดค์ เรียกหลักการนี้ว่า กฎแห่งผล (Law of Effect) กฎแห่งผล คือ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเพราะบุคคลกระทำซ้ำและยิ่งทำมากความชำนาญจะเกิดขึ้น ทำให้ผู้ฝึก

มีความคล่องแคล่วสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้ามสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกซ้อมทำไม่ได้ไม่ดี ต่อเมื่อมีการฝึกฝนหรือกระทำซ้ำๆ จะช่วยให้เกิดทักษะเพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่า หลักจิตวิทยาและหลักการสอนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดฝึกทักษะ ในแต่ละทฤษฎีถือว่าเป็นหัวใจสำคัญที่ครูผู้สอนควรคำนึงถึง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ และการพัฒนาชุดฝึกทักษะ ซึ่งต้องคำนึงถึงการนำสิ่งที่กลุ่มเป้าหมายพอใจมาเป็นสิ่งเร้า เพื่อให้เกิด การตอบสนองและเกิดการเรียนรู้โดยการฝึกทำซ้ำๆ อยู่เสมอ จึงจะเกิดความแม่นยำและทักษะ หลังจากฝึกทำกิจกรรมแล้ว ต้องให้นักเรียนทราบถึงผลแห่งการกระทำของตนเองด้วย นอกจากนี้ ยังต้องนำหลักการจูงใจมาใช้ เพื่อเป็นการเสริมกำลังใจแก่นักเรียนอีกด้วย เช่น เรียงเนื้อหาจาก ง่ายไปหายาก หรือนำภาพมาเป็นสิ่งเร้าความสนใจ นอกจากจะคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้แล้ว ควรคำนึงถึง ความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนด้วย ซึ่งหลักจิตวิทยาและหลักการสอนดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาชุดฝึกเสริมทักษะที่น่าสนใจ เหมาะสมกับวัย ความสามารถและ ความถนัดของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกมีความพอใจ สนุกในการเรียน และประสบผลสำเร็จ ในการเรียน

6. ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชามาก ดังสำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ (2531 : 173-175) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในกลุ่มทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระ ของครูได้มาก เพราะชุดฝึกทักษะเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ
2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา ชุดฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะ การใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอนด้วย
3. ช่วยให้เรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้เด็กประสบผลสำเร็จในด้าน จิตใจมากขึ้น
4. ชุดฝึกทักษะช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนโดยฝึกทันทีหลังจากเด็กได้เรียนรู้ ในเรื่องนั้นๆ ฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง และเน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. ชุดฝึกทักษะใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจบบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. ชุดฝึกทักษะที่จัดขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวน ด้วยตนเองได้ต่อไป
7. การให้เด็กทำชุดฝึกทักษะช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆ ของเด็กได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหาได้ทันที
8. ชุดฝึกทักษะที่จัดทำเพิ่มขึ้นจะช่วยให้เด็กได้ฝึกฝนอย่างเต็มที่

9. ชุดฝึกทักษะที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยให้ครูประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการที่จะต้องเตรียมสร้างชุดฝึกทักษะอยู่เสมอ

10. ชุดฝึกทักษะช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถบันทึก และมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและเป็นระเบียบ

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551, 96-97) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามอัธยาศัย เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกัน การให้นักเรียนได้ทำชุดฝึกทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละคนใช้เวลาที่แตกต่างกันออกไปตามลักษณะการเรียนรู้ของแต่ละคนจะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้ นอกจากนั้นยังเป็นการส่งเสริมนักเรียนที่เรียนไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน

2. ชุดฝึกทักษะช่วยเสริมให้นักเรียนเกิดทักษะที่คงทน ชุดฝึกทักษะสามารถให้นักเรียนได้ฝึกหัดทันทีหลังจากจบบทเรียนนั้นๆ หรือให้มีการฝึกซ้ำหลายๆ ครั้งเพื่อความแม่นยำในเรื่องที่ต้องการฝึก หรือเน้นย้ำให้นักเรียนทำชุดฝึกทักษะเพิ่มเติมในเรื่องที่ผิด

3. ชุดฝึกทักษะสามารถเป็นเครื่องมือในการวัดผลหลังจากที่นักเรียนเรียนจบบทเรียนในแต่ละครั้ง นักเรียนสามารถตรวจสอบความรู้ความสามารถของตนเองได้และเมื่อไม่เข้าใจ และทำผิดในเรื่องใดๆ นักเรียนก็สามารถซ่อมเสริมตนเองได้ จัดได้ว่าเป็นเครื่องมือที่มีคุณค่าทั้งครูผู้สอน และนักเรียน

4. เป็นสื่อที่ช่วยเสริมบทเรียนหรือหนังสือเรียนหรือคำสอนของครูผู้สอน ชุดฝึกทักษะที่ครูทำขึ้นเพื่อฝึกทักษะการเรียนรู้ นอกเหนือจากความรู้ในหนังสือเรียนหรือบทเรียน

5. ลดภาระการสอนของครูผู้สอน ไม่ต้องฝึกทบทวนความรู้ให้แก่ นักเรียนตลอดเวลาไม่ต้องตรวจงานด้วยตนเองทุกครั้ง นอกจากกรณีชุดฝึกทักษะนั้นเป็นการฝึกทักษะการคิด ที่ไม่มีเฉลยตายตัว หรือมีแนวเฉลยที่หลากหลาย

6. เป็นการฝึกความรับผิดชอบของนักเรียน การให้นักเรียนได้เรียนรู้ โดยการทำชุดฝึกทักษะตามลำพังโดยมีภาระให้ทำตามที่มีมอบหมาย จัดได้ว่าเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์การทำงานให้นักเรียนได้นำไปประยุกต์ปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

7. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ การที่นักเรียนได้ทำชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ที่มีรูปแบบหลากหลายจะทำให้ นักเรียนสนุกและเพลิดเพลิน เป็นการท้าทายให้ลงมือทำกิจกรรมต่างๆ ตามชุดฝึกทักษะนั้นๆ

ที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะมีประโยชน์ในการที่ช่วยเพิ่มหรือเสริมความรู้ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะชุดฝึกทักษะเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ ระเบียบ นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถทบทวนความรู้จนเกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านนั้นๆ ได้อย่างถ่องแท้และคงทน

7. การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ

การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus (เผชญ กิจระการ. 2544 : 49 - 51) หมายถึง การเอาชุดฝึกทักษะ การอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุง แล้วจึงนำไปใช้จริง ทั้งนี้ เหตุที่ต้องหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เนื่องจาก

1. เพื่อให้มีความมั่นใจว่าชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจนั้นมีคุณภาพ
2. เพื่อให้มีความแน่ใจว่าชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สามารถ ทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างแท้จริง

ประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอนที่วัดส่วนใหญ่ จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์ การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อย โดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น

$$E_1/E_2 = 70/70, \quad E_1/E_2 = 80/80, \quad E_1/E_2 = 90/90 \text{ เป็นต้น}$$

เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะ เช่น เกณฑ์ 80/80

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือว่าเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนการหาค่า E_1 และ E_2 ใช้สูตร ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad E_1 = \frac{\sum X_1}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยทุกชุด
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$\text{สูตร} \quad E_2 = \frac{\sum X_2}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. เกณฑ์ 75/75 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียน ร้อยละ 75 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) ได้คะแนนร้อยละ 75 ทุกคน ส่วนตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้นได้คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 75

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียน ทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลข 80 ตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน โดยเทียบกับ คะแนนที่ทำได้ก่อนการเรียน

4. เกณฑ์ 75 /75 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 75 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำ แบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75 ส่วนตัวเลข 75 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 75

กล่าวโดยสรุปว่า เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตั้งตามรูปแบบที่ 1 เกณฑ์ 80/80

8. การหาดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะ

การวินิจฉัยถ้าต้องการพิจารณาว่าสื่อที่สร้างขึ้น ยังมีคุณภาพก็สามารถพิจารณาได้โดย ดูการพัฒนาการของนักเรียน คือพิจารณาว่าก่อนและหลังเรียนเรื่องใดๆ นักเรียนได้พัฒนาหรือมีความรู้ ความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ หรือเพิ่มขึ้นเท่าไร ซึ่งอาจจะพิจารณาได้จากการคำนวณหา ค่า t-test (Dependent Sample) หรือหาดัชนีประสิทธิผล (เผชญิกิจระการ. 2544 : 49 - 51)

1. การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของนักเรียน โดยอาศัยการหาค่า t-test (Dependent Sample) เป็นการพิจารณาว่านักเรียนมีการพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ โดยทำการทดสอบกับนักเรียน ทุกคนก่อนเรียน (Pre-Test) และหลังเรียน (Post-Test) แล้วนำมาหาค่า t-test (Dependent Sample) หากมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ถือว่านักเรียนกลุ่มที่ผู้วินิจฉัยกำลังศึกษามีการพัฒนาการเพิ่มขึ้น อย่างเชื่อถือได้

2. การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนโดยอาศัยการหาดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : $E.I.$) (เผชญิกิจระการ. 2544 : 49 - 51 และสมนึก ภัททิยธนี. 2551 : 30-36) มีสูตร ดังนี้

$$E.I. = \frac{P_2 - P_1}{\text{Total} - P_1}$$

เมื่อ	P_1	แทน	ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน
	P_2	แทน	ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน
	Total	แทน	ผลคูณของจำนวนนักเรียนกับคะแนนเต็ม

3. การแปลดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะ ซึ่งดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะ เป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่าง จะมีค่าสูงสุดเป็น 1.00 ส่วนค่าต่ำสุดไม่สามารถกำหนดได้ เพราะมีค่าต่ำกว่า -1.00 ก็ได้ และถ้าเป็นค่าลบแสดงว่า คะแนนผลสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ซึ่งหมายความว่าจัดการเรียนรู้หรือชุดฝึกทักษะที่ใช้ไม่มีคุณภาพ เช่น ดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6240 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.6240 หรือคิดเป็นร้อยละ 62.40 (เผชญิ กิจระการ. 2544 : 49 - 51)

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายแผนการจัดการเรียนรู้

ทิตนา แชมมณี (2551 : 147) กล่าวว่า หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งในการนำหลักสูตรไปปรับใช้ระดับชั้นเรียน และแผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งที่ช่วยให้ครูได้วางแผนการสอน เตรียมการสอนไว้ล่วงหน้า อันจะส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ

ทองพูน บุญอึ้ง (2535 : 4) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แนวทางที่ครูผู้สอนเตรียมการไว้ล่วงหน้าว่า จะดำเนินการจัดการเรียนรู้อย่างไรในการเรียนรู้ โดยรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนรู้นั้น แล้วนำมาจัดเป็นระบบตามขั้นตอน และลำดับที่เกิดขึ้นจริงเพื่อให้การเรียนรู้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2551 : 227) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ ว่าเป็นการกำหนดขั้นตอนการเรียนรู้ที่ครูมุ่งหวังจะให้นักเรียน ได้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ ในเนื้อหาและประสบการณ์หน่วยใดหน่วยหนึ่งตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ คือ การเตรียมการสอนเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่ง กำหนดรูปแบบของบทเรียนแต่ละเรื่อง โดยจะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แก่นักเรียน ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย ความคิดรวบยอด เนื้อหาสาระ และการวัดผล ประเมินผลตามหลักสูตรที่กำหนดไว้

2. ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2546 : 25-27) กล่าวถึง ส่วนประกอบที่สำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่สอดคล้องกัน ดังนี้

1. สาระ หมายถึง สาระของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ 4 สาระ ประกอบด้วย สาระด้านการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ภาษาความสัมพันธ์กับชุมชนโลก

2. มาตรฐานการเรียนรู้ หมายถึง ข้อกำหนด สิ่งที่คาดหวังว่านักเรียนต้องรู้และสามารถทำได้ มีองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ ความรู้ ทักษะ/กระบวนการและคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม

3. ตัวชี้วัด หมายถึง พฤติกรรมที่คาดหวังว่านักเรียนจะได้ปฏิบัติ ได้ตามหัวเรื่อง เมื่อจบแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

4. สาระสำคัญ หมายถึง กรอบเนื้อหา (Framework) หรือขอบข่ายองค์ความรู้ (Content Area) ที่จัดเป็นหมวดหมู่ (Categories) ของเนื้อหาเฉพาะอย่างเป็นระบบ มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน

5. จุดประสงค์การเรียนรู้ หมายถึง พฤติกรรมที่คาดหวังว่านักเรียนจะปฏิบัติ ได้โดยอาศัยเนื้อหาและรายละเอียด ในสาระการเรียนรู้ของแผนการจัดการเรียนรู้

6. สาระการเรียนรู้ หมายถึง เนื้อหาทางภาษา รายละเอียดที่วิเคราะห์จากมวล เนื้อหาที่จะนำมาสอน ได้แก่ Text (เนื้อหา) Vocabulary (คำศัพท์) Pronunciation (การออกเสียง) Function Grammar (หลักเกณฑ์ทางภาษา) และ Culture (วัฒนธรรม) เป็นต้น

7. กิจกรรมการเรียนรู้ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการอ่าน ผู้สอนควรจัด เป็น 3 ชั้น ดังนี้

7.1 กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activities) เป็นการสร้างความสนใจ ให้แก่นักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน ผู้สอนอาจจัดกิจกรรมก่อนการอ่านเพื่อเป็นการเตรียมตัวผู้อ่าน โดยการตั้งคำถามจากหัวเรื่อง ชื่อเรื่อง รูปภาพประกอบเรื่องหรือประโยคที่หนึ่งและสองของบทอ่าน แล้วให้นักเรียนคาดเดา (Predict) เหตุการณ์ ตัวละคร ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในบทอ่าน หรือผู้สอน อาจสอนคำศัพท์ซึ่งผู้สอนคิดว่ายากสำหรับนักเรียนและนักเรียนที่ไม่สามารถเดาความหมายได้จาก เนื้อความข้างเคียง หรือถามคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะอ่าน หรือให้นักเรียนลองตั้งคำถามโดยพิจารณาจากรูป หัวเรื่อง และประโยคแรกของบทอ่าน เป็นต้น นอกจากนี้ ก่อนอ่านบทอ่าน ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนทราบโดยชัดเจนว่าบทอ่านนี้ ทำไม่ และอ่านแล้วจะต้องทำกิจกรรมอะไร

7.2 กิจกรรมระหว่างอ่าน (While-Reading Activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอน นำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่อ่านเนื้อเรื่อง ช่วยฝึกทักษะการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้นขณะที่ นักเรียนกำลังอ่านบทอ่านนั้น ผู้สอนควรคำนึงเสมอว่า นักเรียนจะผ่านกระบวนการอ่านที่ หลากหลาย นักเรียนอ่านแล้วจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการอ่านอยู่เสมอ เพื่ออ่านอย่างมี จุดมุ่งหมายขณะอ่าน นักเรียนต้องติดตาม และตีความหมายของคำและเนื้อหาที่อ่าน และประเมิน เนื้อหาที่อ่านกับสิ่งที่ได้ เดาคาดหมายไว้ ซึ่งอาจจะตรงกันหรือต่างกันได้ นักเรียนอาจจะอ่าน แล้วอ่านอีกเพื่อทำ ความเข้าใจความสำคัญและประมวลความหมายหรือสรุปจากสิ่งที่อ่าน เป็นต้น

เหล่านี้ล้วนเป็น กระบวนการอ่านที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกอ่านทั้งสิ้น ดังนั้นครูผู้สอนจึงควรกระตุ้น และแนะนำให้นักเรียนให้คำนึงถึงขั้นตอนเหล่านี้ในการอ่าน หรือจัดให้เป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งของการอ่าน โดยพิจารณาตามความเหมาะสมของลักษณะของบทอ่านแต่ละบท

7.3 กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading Activities) เป็นกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น หรือแสดงความสามารถเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ประเมินผลความเข้าใจ เรื่องจากการอ่านของนักเรียน ผู้สอนควรแจ้แจงให้นักเรียนทราบชัดเจนถึงกิจกรรม ของบทอ่าน ที่มอบหมายให้ทำว่า นักเรียนต้องทำอะไรหลังการอ่าน ทั้งนี้อาจกำหนดให้หลากหลายเช่น อ่านแล้วเลือกข้อความที่ตรงกับข้อความในบทอ่าน อ่านแล้ววาดรูป วาดแผนที่ หรือกรอกข้อความ เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน หรือขีดเส้นใต้คำที่สัมพันธ์กัน เขียนคำ เขียนข้อความ ประโยค เขียนบทสรุป ตั้งชื่อเรื่อง ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง แต่งเรื่องย่อ วิจารณ์เรื่องที่อ่าน ตัวละคร หรือเขียนว่าชอบหรือไม่ เพราะอะไร หรือสรุปเรื่องนั้นๆ

8. สื่อการเรียนหรือแหล่งการเรียนรู้ ผู้สอนควรใช้สื่อการเรียนรู้ หรือแหล่งเรียนรู้ ที่น่าสนใจ หลากหลาย ทันสมัย และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา และระดับของนักเรียน

9. การวัดผลและประเมินผล ประกอบด้วย

- 9.1 วิธีการวัดผลและประเมินผล
- 9.2 เครื่องมือวัดผลและประเมินผล
- 9.3 เกณฑ์การวัดผลและประเมินผล

10. กิจกรรมเสนอแนะ (ถ้ามี)

3. การเตรียมการก่อนจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนทุกคนควรได้มีการเตรียมการให้พร้อมก่อนสอน ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร
2. ศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้
3. ศึกษาพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542
4. ศึกษาระบบและมาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษา
5. ศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้
6. ศึกษาเนื้อหาความรู้
7. ศึกษาสภาพของนักเรียน
8. ศึกษาสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้
9. ศึกษาสื่อการเรียนการสอน
10. ศึกษาวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

กล่าวโดยสรุป คือ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูแต่ละครั้ง ควรดำเนินการตามขั้นตอนโดยเริ่มจากการทดสอบก่อนเรียน ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นสรุปบทเรียน และขั้นการประเมินผลการเรียน จะทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ

4. ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

สุวิทย์ มูลคำ (2551 : 50-52) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตร เช่น โครงสร้างของวิชา สื่อการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา
2. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา เวลา และกิจกรรมการเรียนรู้ วิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชา ให้สัมพันธ์กับตัวชี้วัด
3. วิธีการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับหลักสูตร ทักษะกระบวนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะการเรียนรู้ต่างๆ และต้องประสมประสานกับจินตนาการของครูผู้สอนเอง เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองให้มากที่สุด
4. สื่อการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ อาจจะเป็นสื่อที่ใช้อยู่เดิมหรือทำขึ้นใหม่
5. เครื่องมือวัดผลและประเมินผลต้องสอดคล้องกับหลักสูตร การสร้างเครื่องมือสามารถวัด 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย ครอบคลุมถึงสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลอง
6. กำหนดโครงสร้างสำหรับ 1 รายวิชา การกำหนดโครงสร้างสำหรับหนึ่งรายวิชาสามารถปฏิบัติได้ 2 ลักษณะ คือ โครงสร้างอย่างสังเขปและโครงสร้างอย่างละเอียด
7. การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ องค์ประกอบหลักที่ขาดไม่ได้ คือ
 - 7.1 สารสำคัญ
 - 7.2 จุดประสงค์การเรียนรู้
 - 7.3 กิจกรรมการเรียนรู้
 - 7.4 สื่อการเรียนรู้
 - 7.5 การวัดผลและประเมินผล

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2550 : 25-30) การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรเขียนเป็นขั้นตอนโดยนำมาตราฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมาจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่จัดทำหลักสูตรเพื่อให้เข้าใจเป้าหมายและทิศทางของการจัดการเรียนรู้
2. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เพื่อกำหนดสาระการเรียนรู้ช่วงชั้น และกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค (เฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกำหนดสาระการเรียนรู้ที่เป็นรายภาคเรียน) สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นการกำหนดเนื้อหาที่จะต้องเรียนโดยคำนึงถึงจุดเน้นของ

หลักสูตร ความต้องการของนักเรียน ความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน จำนวนเวลาที่จัดการเรียนรู้ ในแต่ละสัปดาห์ วัยและระดับชั้น ส่วนการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี รายภาคเรียนนั้น เป็นการระบุถึงความรู้ทักษะ และคุณลักษณะของนักเรียนซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ในแต่ละปี/ภาค

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาคเรียน เพื่อ กำหนดเป็นสาระการเรียนรู้รายปี รายภาค กล่าวคือเป็นเนื้อหาที่จะต้องเรียนให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน

4. นำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี รายภาค และสาระการเรียนรู้รายปี/รายภาค มาพิจารณาเพื่อจัดทำคำอธิบายรายวิชา

5. นำคำอธิบายรายวิชาที่กำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าเป็น หน่วยการเรียนรู้เปรียบเสมือนบทเรียนหนึ่ง ๆ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาหลายเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้การจัดทำหน่วยอาจใช้หลักการบูรณาการหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้เข้าด้วยกัน โดยใช้ วิชาใดวิชาหนึ่ง เช่น สังคมศึกษา แล้วนำลักษณะเนื้อหาของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นที่มีความสัมพันธ์ เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน

6. นำหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วยมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายหน่วย

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วยมาจัดทำแผนการเรียนรู้รายชั่วโมง

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553 : 230-231) ได้อธิบายไว้ว่า ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สามารถจัดทำได้ตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา เพื่อนำไปใช้ในการจัดทำโครงสร้างรายวิชาที่ประกอบด้วย หน่วยการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ สาระสำคัญ เวลาเรียน และน้ำหนัก คะแนนในแต่ละหน่วย ซึ่งจะเห็นในภาพรวมในระดับรายวิชาว่าผู้สอนจะต้องจัดการเรียนรู้ในแต่ละปี การศึกษา หรือภาคการศึกษาทั้งหมดที่หน่วยการเรียนรู้ ใช้เวลาเรียนเท่าใด

2. วิเคราะห์จุดประสงค์รายวิชา และมาตรฐานรายวิชา โดยพิจารณาจากมาตรฐาน การเรียนรู้ และตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ เพื่อนำมาเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุม พฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการ เจตคติและค่านิยม

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้โดยวิเคราะห์จากตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละรายวิชา เพื่อนำมาใช้ในการเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับนักเรียน ชุมชน และ ท้องถิ่น รวมทั้งวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อนักเรียน

4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้และ ตัวชี้วัด หรือผลการเรียนรู้ ตลอดจนสาระการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียน เป็นสำคัญ ที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วม ลงมือปฏิบัติจริง มีความน่าสนใจ สอดคล้องกับวัยและธรรมชาติ ของนักเรียน สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและชีวิตจริงได้

5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย ใช้เครื่องมือวัดที่มีความน่าเชื่อถือ และเกณฑ์การประเมินที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้สรุปการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ควรเป็นสิ่งที่ครูสร้างขึ้น ด้วยความรู้สึกที่ดี ที่สะท้อนการเป็นนักคิด นักวางแผน เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร มีความยืดหยุ่น ทุกคนแปลความได้ตรงกันและมีการนำไปใช้และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง กระบวนการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้รายชั่วโมงซึ่งมีองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้และการเขียนองค์ประกอบต่าง ๆ ควรเขียนให้มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน และผู้สอนสามารถนำไปสอนได้จริงเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียนต่อไป

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ต้องเริ่มจากการศึกษาหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยศึกษามาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ วิเคราะห์มาตรฐาน การเรียนรู้ช่วงชั้น สาระการเรียนรู้ตัวชี้วัดรายปี รายภาค แล้วกำหนดเป็นสาระการเรียนรู้ให้ สอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน หลังจากนั้นจึงนำตัวชี้วัดชั้นปี และสาระการเรียนรู้รายปีมาพิจารณาจัดทำคำอธิบายรายวิชา แล้วจึงกำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ และจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อใช้การจัดการเรียนรู้ต่อไป

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ได้มีนักการศึกษา ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

ทิตนา แชมมณี (2551, 10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ คือ การทำให้สำเร็จ (Accomplishment) หรือประสิทธิภาพทางการกระทำในทักษะที่กำหนดให้หรือด้านความรู้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเข้าถึงความรู้ (Knowledge Attained) การพัฒนาทักษะ ในการเรียน ซึ่งอาจพิจารณาจาก คะแนนสอบที่กำหนดให้ คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบให้ หรือทั้งสองอย่าง

สิทธิ สายหล้า (2543, 14) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการที่จะพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ประสานกัน และต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาแสดงออก ในรูปของคะแนนซึ่งสามารถสังเกต และวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

วรรณิ โสมประยูร (2537, 262) ได้ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ความสามารถ หรือพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งพัฒนาขึ้นหลังจากได้รับ การอบรม สั่งสอน และฝึกฝนโดยตรง

ภพ เลหาไพบูลย์ (2537, 295) ได้ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่ง สิ่งใดได้จากที่ไม่เคยกระทำได้ หรือ กระทำได้น้อย ก่อนที่จะมีการเรียนรู้ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้

จากแนวคิดที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถของบุคคลในการพยายามเข้าถึงความรู้ และทักษะทางการเรียน ซึ่งสามารถวัดได้จากการเรียนในวิชานั้นๆ ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนผลสอบ จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการวัดนักเรียนว่าผลการเรียนของนักเรียนเป็นไปตามเป้าหมายมากน้อยเพียงใด ซึ่งเป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2544 คือ การทำให้นักเรียนเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ หรือเป็นคนที่มีความรู้ ทักษะ ดี และมีความสุข ในการเป็นพลเมืองไทยในอนาคต ซึ่งอาจแยกคุณภาพของคนไทยออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือ การทำให้นักเรียนเป็นคนเก่ง และเป็นคนดี ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ตั้งแต่นักเรียนยังอยู่ในระบบการศึกษา ส่วนที่สองคือการทำให้นักเรียนมีความสุขนั้นเป้าหมายคือเมื่อจบการศึกษาแล้วสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในการตรวจสอบผลการศึกษาว่าเป็นไปตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาที่กำหนดไว้หรือไม่ ส่วนที่มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันคือ การตรวจสอบในด้านที่เรียกว่าเก่ง ซึ่งดำเนินการในรูปแบบการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งในรูปแบบการสอบในโรงเรียนแต่ละโรงเรียนในลักษณะต่างคนต่างสอบจนถึงการทดสอบระดับชาติที่ใช้มาตรฐานวัด หรือแบบทดสอบเหมือนกันทั้งประเทศทำให้ทราบผลการจัดการศึกษาของนักเรียนและในยุคโลกาภิวัตน์นี้ ได้มีการกล่าวถึงความสามารถในการแข่งขันนั้นสามารถเพิ่มขึ้นได้โดยระบบการศึกษา เพราะการศึกษาจะทำให้คนไทยมีคุณภาพมากขึ้น ดังนั้นในประเด็นของความเก่งจึงยังคงเป็นที่ยอมรับของประชาชนทั่วไปว่าเป็นคุณสมบัติหนึ่งของคนไทยที่ต้องการให้มีการเร่งพัฒนาให้มากขึ้นเพื่อนำไปสู่ การเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของคนไทยหรือของประเทศไทยในอนาคต (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2548:1-2)

กรมวิชาการ (2543 : 1-2) ได้สรุปความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังนี้

1. เป็นการติดตามกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีประสิทธิภาพ จะให้ข้อมูลที่ถูกต้องเที่ยงตรงสำหรับการตัดสินใจเกี่ยวกับ การสอนที่มีประสิทธิภาพ เป็นข้อมูลย้อนกลับที่จะช่วยติดตามกำกับดูแลความก้าวหน้าของนักเรียนตลอดเวลา โดยผู้สอนจะนำข้อมูลดังกล่าวมาพิจารณาปรับแนวทางการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับสภาพความพร้อมและพื้นฐานของนักเรียน

2. การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เป็นเครื่องมือผลักดันหรือกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงการเรียนการสอนส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียน ตลอดจนเป็นเครื่องมือผลักดันการสอนให้ เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ เนื่องจากรูปแบบวิธีการวัดผลมีอิทธิพลโน้มน้าวให้การเรียนการสอนต้อง ปรับตามให้สอดคล้องกันโดยอัตโนมัติ ดังนั้น ถ้าต้องการปรับการเรียนการสอนให้ เป็นไปในทิศทางใด ก็ออกแบบการวัดผลที่ส่งผลให้ เป็นไปในทิศทางนั้นก็ สามารถผลักดันให้การเรียนการสอน เป็นไปตามที่ ต้องการได้

3. การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องมือนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้อของ นักเรียนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมการเรียนการสอนจะ ช่วยให้นักเรียนตระหนักถึงความสามารถพัฒนาการเรียนรู้อของตนเองอย่างต่อเนื่องและมีคุณธรรม นักเรียนจะได้ค้นพบความรู้ใหม่และแนวคิดใหม่ในการแก้ปัญหาเพื่อการทำงานด้วยตนเองหรือ จากการแนะนำของผู้อื่น

4. การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะช่วยเสริมประสิทธิภาพของการวัดและ ประเมินผลในระดับมหภาคไม่ว่าจะเป็นระดับประเทศระดับเขตพื้นที่หรือระดับจังหวัดระดับ สถานศึกษา

สรุปได้ว่าความสำคัญของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการตรวจสอบระดับ ความสามารถของสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่าเรียนรู้ออะไรบ้าง และมีความสามารถในด้านใด มากน้อยแค่ไหน ตามจุดมุ่งหมายในลักษณะของเนื้อหาวิชาที่เรียนคือการวัดด้านปฏิบัติและด้านเนื้อหา

3. วิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2531 : 184-193) วิธีการวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อ เป็นการประเมินการแสดงออกหลายๆ ด้านของนักเรียน ตามสภาพ ความเป็นจริงทั้งในและนอกห้องเรียน มีวัดและประเมินโดยสังเขปดังนี้

1. การสังเกต เป็นการเก็บข้อมูลพฤติกรรมด้านการใช้ความคิด การปฏิบัติงาน อารมณ์ ความรู้สึก และลักษณะนิสัย โดยสามารถทำได้ทุกที่ทุกเวลา ทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียน หรือในสถานการณ์อื่นนอกโรงเรียน ซึ่งมีวิธีดำเนินการอยู่สองลักษณะคือ การสังเกตทำได้โดยตั้งใจ กับการสังเกตที่ทำโดยไม่ตั้งใจ การสังเกตโดยตั้งใจหรือมีโครงการสร้างหมายถึงการที่ครูกำหนด พฤติกรรมที่ต้องสังเกต รวมถึงช่วงเวลาและวิธีการสังเกต ส่วนการสังเกตแบบไม่ตั้งใจ หรือไม่มี โครงการสร้างนั้น หมายถึงไม่มีกำหนดรายการสังเกตไว้ล่วงหน้า ครูอาจมีกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ติดตัวไว้ ตลอดเวลาเพื่อบันทึกเมื่อพบพฤติกรรมการแสดงออกที่มีความหมาย

2. การสัมภาษณ์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ใช้เก็บข้อมูลพฤติกรรมของนักเรียนในด้าน ความคิด สติปัญญา ความรู้สึก กระบวนการขั้นตอนในการทำงาน และวิธีแก้ปัญหาต่างๆ ได้ดี ซึ่งเป็นวิธีที่อาจ ใช้ประกอบการสังเกตเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มั่นใจมากยิ่งขึ้น โดยก่อนที่ครูจะสัมภาษณ์นั้น ควรหาข้อมูล เกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียนและเตรียมชุดคำถามล่วงหน้าเสียก่อน เพื่อให้การสัมภาษณ์เจาะตรง ประเด็นและได้ข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้น และขณะสัมภาษณ์ครูควรใช้วาจา ท่าทาง น้ำเสียงที่อบอุ่นเป็น กันเอง เพื่อนักเรียนรู้สึกปลอดภัย และมีแนวโน้มจะให้ข้อมูลต่างๆ ควรสัมภาษณ์นักเรียนด้วยคำถาม ที่เข้าใจง่าย และอาจใช้การสัมภาษณ์กับบุคคลใกล้ชิดนักเรียนร่วมด้วยเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับ นักเรียนเพิ่มเติม

3. การตรวจงาน เป็นการวัดและประเมินผลที่เน้นการนำผลการประเมินไปใช้ทันทีใน 2 ลักษณะ คือ เพื่อการช่วยเหลือนักเรียนและเพื่อช่วยปรับปรุงการสอนของครู จึงเป็นการประเมินที่ ควรดำเนินการตลอดเวลา และควรมีลักษณะที่ครูสามารถประเมินพฤติกรรมระดับสูงของนักเรียนได้ เช่น การตรวจแบบฝึกหัด ผลงานภาคปฏิบัติ โครงการ/โครงงานต่างๆ เป็นต้น

4. การรายงานตนเอง เป็นการให้นักเรียนเขียนบรรยายหรือตอบคำถามสั้นๆ หรือ ตอบแบบสอบถามที่ครูสร้างขึ้น เพื่อสะท้อนถึงการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งความรู้ ความเข้าใจ วิธีคิด วิธีทำงานความพอใจในผลงาน ความต้องการพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น

5. การใช้บันทึกจากผู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นการรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับ ตัวนักเรียนผลงานนักเรียน โดยเฉพาะความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักเรียนจากแหล่งต่างๆ เช่น จากเพื่อนครูหรือผู้ปกครอง เป็นต้น

6. การใช้ข้อสอบแบบเน้นการปฏิบัติจริง คือ การใช้แบบทดสอบเพื่อวัดสิ่งที่นักเรียนได้ ปฏิบัติจริง ซึ่งข้อสอบนั้นจะต้องมีความหมายต่อนักเรียน เลียนแบบสภาพความเป็นจริง ครอบคลุม ความสามารถของนักเรียนและเนื้อหาตามหลักสูตร เน้นให้มีหลายคำตอบและหลายวิธีหาคำตอบ และมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน

7. การประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมงาน แฟ้มสะสมงานหมายถึง สิ่งที่ใช้สะสมงานของ นักเรียนอย่างมีจุดประสงค์ อาจเป็นแฟ้ม ก่อ่ง แผ่นดิสก์ หรืออัลบั้ม ก็ได้ แฟ้มสะสมผลงานนี้ จะเป็นหลักฐานสะท้อนให้เห็นถึงความพยายาม ความก้าวหน้า และผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

วิธีการประเมินตามสภาพจริงที่ได้กล่าวแล้วนั้น ถ้าจะให้ได้มาซึ่งผลการเรียนรู้ที่แท้จริง ของนักเรียนนั้น ครูควรจะใช้วิธีการเก็บข้อมูลหลายๆ วิธีรวมกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลาย และครอบคลุมพฤติกรรมทุกด้าน รวมถึงมีเกณฑ์การประเมินชัดเจน และมีจำนวนมากเพียงพอ ที่จะประเมินผลที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนอย่างมั่นใจจึงจะถือว่าเป็นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถนำไปอ้างอิงได้นั่นเอง

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีกระบวนการตามแนวทาง 3 ประการ คือ

1. วัดครบถ้วนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ได้จริง วัดความสามารถทางความรู้ ความคิดได้จริง (Cognitive Ability) วัดความสามารถในการปฏิบัติได้จริง (Performance/Practice Ability) และวัดคุณลักษณะทางจิตใจได้จริง (Affective Characteristics)

2. วัดได้ตรงความเป็นจริง คือ สิ่งที่วัดได้นั้นเป็นข้อมูล เป็นการแสดงพฤติกรรมที่สะท้อนความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน ทั้งความสามารถทางความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติ และคุณลักษณะทางจิตใจ มีความคลาดเคลื่อนผิดพลาดน้อยที่สุด ไม่เปิดโอกาสให้ผู้ด้อยความสามารถได้คะแนนสูง ตัดความผิดพลาดที่ผู้มีความสามารถสูงกลับได้คะแนนน้อย

3. เลือกสรร คิดค้นเครื่องมือและเทคนิคการวัดผลที่เป็นการวัดพฤติกรรมที่แท้จริงที่แสดงออกซึ่งความสามารถของนักเรียน (Ability to Do) ซึ่งอาจได้จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนสังเกตจากการปฏิบัติภาระงาน (Tasks) ที่จัดให้ปฏิบัติในสถานการณ์ที่ผู้สอนจะกำหนดสังเกตจากร่องรอยหลักฐานผลการปฏิบัติภาระงานของนักเรียน เป็นต้น

4. เครื่องมือในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทิวตัน มณีโชติ (2549 : 8 – 10) กล่าวว่า เครื่องมือในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องมือประเมินและตัดสินว่านักเรียนว่ามีความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะที่ต้องการเน้นมากน้อย ในระดับใด ควรตัดสินจากข้อมูลที่ผ่านวัดโดยใช้เครื่องมือและวิธีการที่หลากหลาย เพื่อให้มั่นใจว่าข้อมูลที่ได้จากการวัดนั้นมีความครอบคลุม และมีความยุติธรรมกับนักเรียนทุกคน เครื่องมือวัดมีหลากหลายขึ้นอยู่กับสิ่งที่ต้องการวัดและระดับอายุของผู้ถูกวัด สิ่งที่ต้องการวัดสิ่งเดียวอาจใช้เครื่องมือมากกว่า 1 รายการก็ได้ เครื่องมือวัดทางการศึกษา มีหลายชนิด เช่น

1. แบบวัดภาคปฏิบัติ (Performance Test) การวัดภาคปฏิบัติ เป็นการวัดความสามารถในการทำงานของบุคคลภายใต้สถานการณ์และเงื่อนไขที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด โดยจะวัดทั้งวิธีการ (Process) และผลงาน (Product) ที่ผู้ทดสอบแสดงการกระทำออกมา ในการวัดภาคปฏิบัติ ครูผู้สอนต้องกำหนดงาน (Tasks) ให้นักเรียนกระทำ หรือปฏิบัติและกำหนดเกณฑ์การประเมิน (Rubric)

2. แบบสังเกต (Observation) การสังเกตเป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่ผู้วิจัยเป็น “ผู้สังเกต” พฤติกรรม หรือการกระทำต่าง ๆ เพื่อศึกษาความเป็นไปและการเปลี่ยนแปลงของสิ่งที่ต้องการศึกษาอย่างใกล้ชิด ซึ่งจะได้ข้อมูลที่ตรงสภาพความเป็นจริงสูง (High Authentic)

3. แบบสัมภาษณ์ (Interview) การสัมภาษณ์ หมายถึง การสนทนาอย่างมีจุดมุ่งหมายในการค้นหาความจริง คือ ผู้สัมภาษณ์ได้เผชิญพูดคุยกัน ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะได้ข้อมูลที่เป็นความจริงเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้สัมภาษณ์

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement Test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดทางด้านความรู้ (Cognitive Domain) ได้แก่ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่า ลักษณะของแบบทดสอบจะมี 2 ประเภท คือ แบบปรนัย (ประกอบด้วยข้อสอบแบบถูกผิด จับคู่ เติมคำหรือแบบตอบสั้น และเลือกตอบ) และอัตนัย ในการออกข้อสอบผู้ออกข้อสอบจะสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยจุดประสงค์การเรียนรู้หรือเนื้อหาที่พฤติกรรมที่จะวัด โดยผู้ออกข้อสอบต้องวิเคราะห์ว่าในแต่ละจุดประสงค์การเรียนรู้หรือเนื้อหาต่าง ๆ นั้น จะวัดพฤติกรรมใดบ้าง พฤติกรรมละกี่ข้อ

จากการศึกษาแนวคิดและรูปแบบเครื่องมือในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าว ผู้วิจัยจึงศึกษาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเป็นเครื่องมือในการประเมินผลการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวข้อง ดังนี้

4.1 ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บุญชม ศรีสะอาดและคณะ (2552 : 62) ให้ความหมายไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement test) หมายถึง แบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพสมองด้านต่างๆ ที่นักเรียนรับการเรียนรู้มาแล้วมีอยู่เท่าใด

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 73) ได้ให้ความหมายว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพสมองด้านต่างๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้ว แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นกับแบบทดสอบมาตรฐาน

ศิริชัย กาญจนวาสี (2556 : 165) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีบทบาทสำคัญในการใช้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งสำหรับการวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทำให้ครูทราบว่า นักเรียนได้พัฒนาความรู้ ความสามารถถึงระดับมาตรฐานที่กำหนดไว้หรือยัง หรือมีความรู้ความสามารถถึงระดับใดหรือมีความรู้ความสามารถดีเพียงไร เมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกัน

สรุปได้ว่าความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบที่ใช้สำหรับวัดความรู้ ด้านเนื้อหา ทักษะและสมรรถภาพสมองด้านต่างๆ ที่นักเรียนได้รับประสบการณ์จากภายในโรงเรียน ที่ได้จัดการเรียนรู้ในระดับชั้นเรียนต่างๆ รวมทั้งความรู้ที่ได้จากภายนอกโรงเรียน เพื่อทดสอบว่านักเรียนบรรลุผลตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด

4.2 ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บุญชม ศรีสะอาด และคณะ (2552 : 62) ได้แบ่งประเภทของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-Made Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนเฉพาะกลุ่มที่ครูสอน เป็นแบบทดสอบที่ใช้กันทั่วไป ในโรงเรียนและในสถาบันการศึกษา
2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนทั่วไป แบบทดสอบชนิดนี้จะต้องผ่านการวิเคราะห์แล้วว่ามีคุณภาพดี มีมาตรฐาน คือมีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ และมาตรฐานในวิธีการแปลความหมายของคะแนน

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2552 : 442-443) แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มาตรฐาน สร้างขึ้นโดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการสร้างข้อทดสอบ ข้อทดสอบมีหลายชนิดขึ้นกับวัตถุประสงค์ของข้อทดสอบว่าต้องการวัดอะไร มักใช้ข้อทดสอบตามสิ่งที่ข้อสอบวัด การสร้างต้องวัดความตรงความเที่ยงของมาตรวัดต้องบ่งเวลาที่พิมพ์วิธีการทดสอบก็มีมาตรฐานด้วย

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้น ส่วนใหญ่ในเมืองไทยเป็นข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 73-97) ได้เสนอว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประเภทที่ครูสร้างมีหลายแบบ แต่ที่นิยมใช้มี 6 แบบดังนี้

1. ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay Test) ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถามแล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้และข้อคิดเห็นของแต่ละคน ซึ่งหลักในการสร้างแบบทดสอบมีดังนี้

1.1 เขียนคำชี้แจงเกี่ยวกับการตอบชัดเจน ระบุจำนวนข้อคำถาม เวลาที่ใช้สอบ และคะแนนเต็มของแต่ละข้อ

1.2 เนื่องจากข้อสอบแบบนี้มีเฉพาะคำถามและแต่ละข้อมักให้คะแนนมาก ดังนั้น ควรเขียนคำถามให้ชัดเจน เพื่อไม่ให้ไขว้เขวในการตอบ

1.3 ไม่ควรตั้งคำถามเฉพาะประเภทความรู้ความจำ หรือถามปัญหาที่มีคำตอบในหนังสือ แต่พยายามถามประเภทความเข้าใจมากกว่าความรู้ความจำ หรือให้ใช้ความคิด

ซึ่งมักขึ้นต้นด้วยคำว่า จงอธิบาย จงอธิบาย จงเปรียบเทียบ จงบรรยาย จงวิเคราะห์ ให้ประมาณค่า ให้บอกความสัมพันธ์ ให้วิจารณ์ วิเคราะห์ เป็นต้น

1.4 กำหนดเวลาในการตอบนานพอสมควร เพราะผู้ตอบต้องใช้เวลาในการรวบรวมความคิด จัดระบบความคิดและเขียนคำตอบด้วยถ้อยคำของตนเอง หากกำหนดเวลาน้อยไม่สามารถใช้พลังความคิดได้เต็มความสามารถ

1.5 เลือกเฉพาะจุดที่สำคัญของเรื่อง เพราะไม่สามารถถามได้ทุกๆ เนื้อหาที่เรียน

1.6 ไม่ควรให้มีการเลือกตอบเป็นบางข้อ เช่น 7 ให้เลือกทำ 6 ข้อ หรือ 4 ข้อ ให้เลือก 3 ข้อ

1.6.1 ไม่สามารถวัดเรื่องที่สำคัญได้ทุกเรื่อง

1.6.2 คำถามแต่ละข้อมีความยากไม่เท่ากัน จะมีปัญหา ในการจัดตำแหน่ง ผู้เข้าสอบว่า ใครเก่งกว่ากัน โดยเฉพาะการประเมินผลแบบอิงกลุ่ม

1.6.3 ไม่ยุติธรรมสำหรับผู้ที่สามารถตอบได้ทุกข้อ ซึ่งมีโอกาสได้คะแนนเท่ากับ ผู้ตอบได้เพียงบางข้อ

1.7 การตรวจให้คะแนนควรปฏิบัติ ดังนี้

1.7.1 เขียนแนวคำตอบไว้ก่อน และระบุคะแนนว่าประเด็นใด ตอนใดควรได้กี่คะแนน

1.7.2 ควรตรวจเฉพาะข้อเดียวจนครบทุกคน แล้วตรวจข้อต่อไป

1.7.3 ไม่ควรดูชื่อผู้สอบ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอคติในการให้คะแนน

2. ข้อสอบแบบกาถูก – ผิด (True-False-Test) ลักษณะทั่วไป ถือได้ว่าข้อสอบตรงกันข้าม เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ จริง-ไม่จริง เหมือนกัน-ต่างกัน เป็นต้น หลักในการสร้างแบบทดสอบมี ดังนี้

2.1 เขียนคำถามให้รัดกุมสั้นๆ แต่มีข้อมูลพอที่จะตัดสินใจได้ว่าถูกหรือผิด การที่เขียนสั้นเกินไป อาจจะตัดสินใจไม่ได้

2.2 ควรเขียนข้อความด้วยภาษาให้ชัดเจนตรงไปตรงมา ไม่ควรเขียนในรูปปฏิเสธซ้อน เพราะผู้ทำข้อสอบจะสับสนโดยใช่เหตุ (ส่วนรูปปฏิเสธธรรมดา หากจะใช้ควรพิมพ์ตัวหนา หรือขีดเส้นใต้คำปฏิเสธนั้น)

2.3 ไม่ควรใช้คำว่า เสมอๆ ไม่ค่อยจะ อาจจะ บางครั้ง บ่อยๆ ทั้งนี้ ฯลฯ เพราะคำเหล่านี้จะทำให้ผู้ตอบพิจารณาได้ง่ายกว่าถูกหรือผิด หรือบางครั้งตัดสินใจไม่ได้ว่าถูกหรือผิด

2.4 ควรออกข้อสอบให้มีข้อถูกข้อผิด จำนวนใกล้เคียงกัน เพื่อป้องกันการเดาและควรสลับข้อ ถูก-ผิด อย่างไม่มีระบบ (มิใช่ว่าข้อสอบ 10 ข้อ ถูก 5 ข้อแรก ผิด 5 หลัง หรือข้อถูกข้อผิดสลับกันอย่างเป็นระบบ)

2.5 หลักการให้คะแนนไม่ควรใช้วิธีการหักคะแนนหรือติดลบในข้อที่ทำผิด หรือคิดว่าตอบผิด เพราะจะเกิดปัญหาในการเปรียบเทียบคะแนนของแต่ละคนว่า ใครเก่งกว่า เช่น ข้อสอบกา ถูก-ผิด 30 ข้อ ปรากฏว่านายแดงทำข้อสอบอย่างระมัดระวัง จึงเลือกทำเพียง 15 ข้อ ผลตอบถูก 15 ข้อ จะได้คะแนน 15 คะแนน ส่วนนายดำเป็นคนกล้าเสี่ยง คือทำหมดทุกข้อ ผลตอบ ถูก 20 ข้อ ผิด 10 ข้อ จะได้ 10 คะแนน ดังนั้นสรุปว่านายดำเก่งกว่านายแดงไม่ได้ ต้องให้ทำทั้ง 30 ข้อ จะได้คะแนนและให้แปลว่าอย่างไร อันที่จริงข้อสอบกาถูก-ผิด ก็เป็นข้อสอบที่ให้ความยุติธรรม แก่ผู้เข้าสอบดีแล้ว คือเปิดโอกาสให้ทุกคนใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่และทุกคนมีสิทธิ์ ในการเดาเท่าเทียมกัน

3. ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion Test) ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่ประกอบด้วย ประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ แล้วทำให้ผู้ตอบเติมคำ หรือประโยคหรือข้อความ ลงในช่องว่างที่ เว้นไว้้นั้นเพื่อให้มีความเข้าใจความสมบูรณ์และถูกต้อง ซึ่งหลักการในการสร้างข้อสอบ มีดังนี้

3.1 ไม่ควรใช้ข้อความหรือประโยคจากหนังสือแล้วตัดคำบางคำ หรือบางข้อความ ออกมาใช้เป็นคำถาม เพราะการนำข้อความมาใช้เพียงบางส่วนอาจจะไม่กระชับความ จึงควรใช้ข้อความ ของผู้ออกข้อสอบเอง โดยเขียนประโยคหรือข้อความด้วยภาษาที่เขียนง่ายและชัดเจน

3.2 คำตอบที่ต้องการให้เติมหรือถูก จะต้องเป็นคำตอบที่เฉพาะเจาะจง ไม่ตีความได้หลายนัย

3.3 แต่ละข้อให้เติมแห่งเดียวตอนท้ายของประโยคหรือข้อความ แต่ถ้าจำเป็น อาจเว้นให้เติมส่วนอื่นและมากกว่าหนึ่งแห่งก็ได้

4. ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ (Short Answer Test) ลักษณะทั่วไปของข้อสอบประเภทนี้ คล้ายข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ เขียนเป็นประโยคคำถาม สมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบคำตอบที่ ต้องการจะสั้น และกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง หลักในการสร้างข้อสอบ มีดังนี้

4.1 คำตอบที่ต้องการมักสั้นเป็นคำเดียว หรือประโยคสั้นๆ ที่ได้ใจความครบ สมบูรณ์

4.2 คำตอบที่ได้ต้องเป็นประเภทตัวเลือกแน่นอน

4.3 มักเป็นคำถามที่เกี่ยวกับศัพท์ กฎ นิยาม ทฤษฎี สัจพจน์ หลักการหรือ ความคิดรวบยอด

5. ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching Test) ลักษณะทั่วไป เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่ง โดยมีคำหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ชุดแล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่าแต่ละข้อความ ในชุดหนึ่ง (ตัวยืน) จะคู่กับคำหรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้ซึ่งหลักในการสร้างข้อสอบ มีดังนี้

5.1 ตัวเลือกมีจำนวนมากกว่ตัวยืน 2 - 4 ข้อเช่น ถ้าตัวยืนมี 5 ข้อ ตัวเลือกควรมี 7 - 9 ข้อ ถ้าตัวยืน มี 8 ข้อ ตัวเลือกควรมี 10 - 12 ข้อ เป็นต้น ถ้าตัวเลือกกับตัวยืนมีจำนวนเท่ากันโอกาสในการเดาถูกข้อหลังจะสูงมาก และเฉพาะข้อสุดท้ายจับคู่ได้ทันทีโดยไม่ต้องคิดหา

5.2 ตัวยืนควรมีจำนวน 5-15 ข้อถ้าตัวยืนมีน้อยเกินไป เช่น 3 เช่น การจับคู่หาคำตอบจะง่ายมาก และถ้าตัวยืนมากเกินไป เช่น 20 -30 ข้อ ผู้สอบจะเกิดความสับสน การจับคู่หาคำตอบจะยากเกินไป เพราะจะต้องอ่านตัวยืนตัวเลือกหลายครั้ง และมักจะเป็นข้อสอบที่ไม่มีคุณภาพ

5.3 ข้อความในแต่ละชุดต้องเป็นเอกพันธ์ คือ เป็นเรื่องราวในลักษณะเดียวกัน ถ้าข้อความในชุดเดียวกันมีหลายเรื่องหลายลักษณะปนกัน จะกลายเป็นข้อสอบแบบจับคู่ ในแต่ละเรื่องที่มีตัวยืน 2-3 ตัวเท่านั้น ข้อสอบจะง่ายโดยใช้เหตุ กรณีที่มีหลายเรื่องหลายลักษณะเดียวกันอย่างน้อยตอนละ 5 ข้อ

5.4 ข้อสอบในชุดตัวยืนและตัวเลือกทุกข้อต้องอยู่ในหน้าเดียวกัน จะช่วยประหยัดเวลาและสะดวกในการทำข้อสอบ

5.5 ต้องระบุนความสัมพันธ์ของข้อความทั้งสองชุดให้ชัดเจน โดยเขียนคำชี้แจงว่าจะให้จับคู่โดยยึดความสัมพันธ์แบบใด ไม่ควรทิ้งให้เป็นภาระแก่ผู้เข้าสอบต้องตีความเอง

5.6 รูปแบบข้อสอบจับคู่ ส่วนใหญ่จะให้ผู้ตอบนำอักษรหน้าข้อความทางขวามือไปใส่ในวงเล็บหน้าข้อความทางซ้ายมือที่คิดว่าสัมพันธ์กัน ลักษณะเช่นนี้ผู้ทำข้อสอบจะไม่สะดวกเท่าที่ควร จึงควรเปลี่ยนรูปแบบใหม่

6. ข้อสอบแบบตัวเลือก (Multiple Choice Test) ลักษณะทั่วไปคำถามแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test) คำถามแบบเลือกตอบโดยทั่วไปจะประกอบไปด้วย 2 ตอนคือ ตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตัวเลือก (Choice) ในตอนเลือกนี้จะประกอบไปด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้นักเรียนพิจารณาแล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่นๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่ดี

กล่าวโดยสรุปแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มาตรฐาน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ครูสร้างขึ้น โดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มาตรฐานจะมีการทดลองใช้ก่อน มีการหาค่าความตรง ความเที่ยง ค่าอำนาจจำแนก มีการหาคุณภาพอย่างดี มีมาตรฐานในการดำเนินการสอบ มาตรฐานในการแปลความหมาย และมีความมุ่งหมายนำไปเปรียบเทียบความสามารถของแต่ละบุคคลหรือเปรียบเทียบระหว่างชั้นเรียนต่างๆ กับกลุ่มประชากรที่กว้างขึ้น งานวิจัยครั้งนี้ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มาตรฐาน และให้ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด 5 ท่านในการตรวจสอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในงานวิจัยในครั้งนี้

4.3 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อรนุช ศรีสะอาด และคณะ (2550 : 38-39) ได้เสนอถึงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบให้ชัดเจนว่าจะสอบใคร อยู่ระดับชั้นใดเพื่ออะไร
2. วิเคราะห์หลักสูตรและทำตารางวิเคราะห์หลักสูตร
3. กำหนดชนิดของแบบทดสอบและศึกษาวิธีเขียน
4. เขียนข้อสอบตามชนิดของแบบทดสอบ โดยให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและตาราง

วิเคราะห์หลักสูตร

5. ตรวจสอบข้อสอบโดยพิจารณาถึงความถูกต้องตามหลักวิชา มุ่งวัดเนื้อหาและพฤติกรรมตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือไม่ ภาษาที่ใช้ชัดเจนถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ซึ่งอาจตรวจสอบข้อสอบโดยผู้ออกข้อสอบเองกรณีนี้ผู้ออกข้อสอบควรจะได้พักสมองระยะหนึ่ง เพื่อไม่ให้หมกมุ่นหรือให้มีจิตใจและสมองปลอดโปร่งและการตรวจสอบอีกกรณีหนึ่งคือโดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไข

6. ทดลองใช้และวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อพัฒนาข้อสอบให้มีคุณภาพ
7. พิมพ์แบบทดสอบ ควรเรียงข้อสอบจากง่ายไปหายากหรือเรียงตามเนื้อหาก็ได้

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 56-58) ได้กล่าวถึง การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. วิเคราะห์จุดประสงค์เนื้อหาวิชา และทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบขั้นแรกสุด ต้องทำการวิเคราะห์ว่าวิชา หรือหัวข้อที่สร้างข้อสอบวัดผลนี้มีจุดประสงค์ของการเรียนรู้ หรือจุดประสงค์การเรียนรู้อะไรบ้าง ทำการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาว่ามีโครงสร้างอย่างไร จัดเขียนหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยทุกหัวข้อพิจารณาความเกี่ยวโยงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาเหล่านั้น จากนั้นก็จัดทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบหรือที่เรียกว่าตารางวิเคราะห์หลักสูตรตารางนี้มี 2 มิติคือ ด้านเนื้อหา กับ สมรรถภาพที่ต้องการวัดเขียนหัวข้อเนื้อหาที่เป็นหัวข้อเรื่องใหญ่ๆ ตามหลักสูตรวิชานั้นลงไปในแต่ละแถวของตารางตามลำดับ ส่วนด้านบนจะเป็นสมรรถภาพซึ่งได้จากการวิเคราะห์จุดประสงค์และใน

การทำตารางกำหนดลักษณะของข้อสอบนั้น ขั้นแรกสุดพิจารณาว่าจะออกข้อสอบทั้งหมดกี่ข้อ เขียนจำนวนข้อลงในช่องรวมช่องสุดท้าย จากนั้นพิจารณาว่าหัวข้อเรื่องใดสำคัญมากน้อยเขียนลำดับความสำคัญ ลงไปแล้วกำหนดจำนวนข้อสอบที่จะวัดในแต่ละหัวข้อตามอันดับความสำคัญ จากนั้นกำหนดจำนวนข้อในแต่ละช่องจำนวนข้อสอบที่จะวัดในแต่ละช่องขึ้นอยู่กับว่าเรื่องนั้นต้องการให้เกิดสมรรถภาพในด้านใดมากน้อยต่างกัน การวิเคราะห์จุดประสงค์ในการสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แนวความคิดในการวัดที่นิยมกัน ได้แก่ การเขียนข้อสอบวัดตามการจัดประเภทจุดประสงค์ทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) ซึ่งจำแนกจุดประสงค์ทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัยออกเป็น 6 ประเภทได้แก่ วัดด้านความรู้ความจำ (Knowledge) วัดด้านความเข้าใจ (Comprehension) วัดด้านการนำไปใช้ (Application) วัดด้านการวิเคราะห์ (Analysis) วัดด้านสังเคราะห์ (Synthesis) และด้านประเมินค่า (Evaluation)

2. กำหนดแบบของข้อคำถามและศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบ ทำการพิจารณาและตัดสินใจว่าจะใช้ข้อคำถามรูปแบบใดศึกษาวิธีการ เขียนข้อสอบ ศึกษาวิธีการเขียนข้อสอบ หลักการเขียนคำถามสมรรถภาพต่างๆ ศึกษาเทคโนโลยีในการเขียนข้อสอบ เพื่อนำมาใช้เป็นหลักในการเขียนข้อสอบ

3. เขียนข้อสอบโดยใช้ตารางกำหนดลักษณะของข้อสอบที่จัดทำไว้ชั้นที่ 1 เป็นกรอบ ซึ่งจะทำให้สามารถออกข้อสอบวัดได้ครอบคลุมทุกหัวข้อเนื้อหาและทุกสมรรถภาพ ส่วนรูปแบบและเทคนิคในการเขียนข้อสอบยึดตามที่ศึกษาในชั้นที่ 2

4. ตรวจสอบข้อสอบนำข้อสอบที่ได้เขียนไว้ในชั้นที่ 3 มาพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง โดยพิจารณาความถูกต้องตามตาราง กำหนดลักษณะข้อสอบหรือไม่ ภาษาที่ใช้เขียนมีความชัดเจน เข้าใจง่ายเหมาะสมดีแล้วหรือไม่ ตัวถูกตัวลวงเหมาะสมกับเข้ากับหลักเกณฑ์หรือไม่ หลังพิจารณาข้อบกพร่องแล้ว นำเอาข้อวิจารณ์นั้นมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

5. พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลองนำข้อสอบทั้งหมดมาพิมพ์เป็นแบบทดสอบ โดยพิมพ์คำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีการทำแบบทดสอบไว้ที่ปกของแบบทดสอบอย่างละเอียดและชัดเจนการจัดพิมพ์รูปแบบให้เหมาะสม

6. ทดลองใช้ วิเคราะห์คุณภาพและปรับปรุง นำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มที่คล้ายกันกับกลุ่มตัวอย่างที่จะสอบจริง ซึ่งได้เรียนในวิชาเนื้อหาที่จะสอบแล้วนำผลการสอบมาตรวจให้คะแนน ทำการวิเคราะห์คุณภาพคัดเลือกเอาข้อที่มีคุณภาพเข้าเกณฑ์ตามจำนวนที่ต้องการ ถ้าข้อที่เข้าเกณฑ์มีจำนวนมากกว่าที่ต้องการก็ตัดข้อที่มีเนื้อหามากกว่าที่ต้องการ ซึ่งเป็นข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกต่ำสุดออกตามลำดับ นำเอาผลการสอบที่คิดเฉพาะข้อสอบเข้าเกณฑ์เหล่านั้นมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น

7. พิมพ์แบบทดสอบฉบับจริงนำข้อสอบที่มีอำนาจจำแนกและระดับความยากเข้าเกณฑ์ตามจำนวนที่ต้องการในขั้นตอนที่ 6 มาพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับที่จะใช้จริงซึ่งจะต้องมีค่าชี้แจงวิธีทำด้วย และในการพิมพ์นอกจากใช้รูปแบบที่เหมาะสมแล้ว ควรคำนึงถึงความประณีตความถูกต้องซึ่งจะต้องตรวจทานให้ดี

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 97) ได้กล่าวสรุปถึงการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า

1. ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจข้อสอบแต่ละชนิดและทุกครั้งที่จะออกข้อสอบชนิดใดควรคำนึงถึงหลักการออกข้อสอบชนิดนั้นๆ ด้วย

2. ข้อสอบชนิดใดก็ตามหากมีคุณสมบัติเป็นไปตามคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดีหลายประการก็เป็นข้อสอบที่ดีมากเท่านั้น

3. ปัจจุบันนักเรียนมีจำนวนมากการพิมพ์และการตรวจข้อสอบสามารถใช้เครื่องจักรกลแทนการตรวจด้วยคนจึงควรใช้ข้อสอบแบบเลือกตอบ

4. โดยทั่วไปในการสอบแต่ละครั้งน่าจะใช้ข้อสอบเพียง 2 ชนิดที่มีประสิทธิภาพเพียงพอแล้วได้แก่ข้อสอบอัตนัยหรือความเรียงกับข้อสอบแบบเลือกตอบส่วนข้อสอบชนิดอื่นๆ น่าจะใช้เป็นเพียงแบบฝึกหัดหรืออาจจะใช้งานทดสอบย่อยเพื่อยั่วยุงใจให้นักเรียนสนใจในวิชาที่กำลังสอนและสามารถพัฒนาให้เป็นข้อสอบ 2 ชนิดนี้กล่าวคือ

4.1 ถ้าเป็นข้อสอบแบบกาถูก – กามิตรควรพัฒนาให้เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ

4.2 ถ้าเป็นข้อสอบแบบจับคู่ควรพัฒนาให้เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบชนิดตัวเลือกคงที่

4.3 ถ้าเป็นข้อสอบเติมคำหรือตอบสั้นๆควรพัฒนาให้เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ

(ถ้าให้ตอบสั้นๆ) หรือแบบอัตนัย (ถ้าให้ตอบยาวๆ)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แบบทดสอบเป็นเครื่องมือวัดผลที่สำคัญ เพราะเป็นสิ่งที่ให้ข้อสนเทศแก่ครูและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาว่าการสอนบรรลุเป้าหมายของการจัดการศึกษามากน้อยเพียงใด และสะท้อนถึงการจัดการเรียนการสอนว่ามีคุณภาพ ประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด และต้องปรับปรุงแก้ไข หรือไม่อย่างไร เพราะฉะนั้นแบบทดสอบที่ใช้จะต้องมีคุณภาพในทุกๆ ด้าน จึงจะสามารถใช้ผลการสอบเพื่อการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ

4.4 ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 67-71) กล่าวว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นนับเป็นเครื่องมือวัดผลที่มีคุณค่าและสำคัญที่สุด แต่ทั้งนี้แบบทดสอบที่จะนำไปใช้ต้องมีคุณภาพ นั่นคือแบบทดสอบต้องมีลักษณะที่สำคัญ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณภาพของแบบทดสอบที่สามารถวัดได้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการหรือวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ลักษณะของแบบทดสอบที่ฉบับที่สามารถวัดได้คงที่คงวา ไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะทำการสอบใหม่กี่ครั้งก็ตาม

3. ความยุติธรรม (Fair) หมายถึง ลักษณะของแบบทดสอบที่ไม่เปิดโอกาสให้มีการได้เปรียบเสียเปรียบในกลุ่มผู้เข้าสอบด้วยกัน ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนทำข้อสอบโดยการเดาไม่ให้นักเรียนที่ขี้เกียจหรือไม่สนใจในการเรียนทำข้อสอบได้ดี ผู้ที่ทำข้อสอบได้ควรจะเป็นนักเรียนที่เรียนเก่งและขยันเท่านั้น

4. ความลึกของคำถาม (Searching) หมายถึง ข้อสอบแต่ละข้อนั้นจะไม่ถามอย่างผิวเผินหรือถามประเภทความรู้ความจำ แต่ต้องถามให้นักเรียนนำความรู้ความเข้าใจไปคิดดัดแปลงแก้ปัญหาแล้วจึงตอบได้

5. ความยั่วยุ (Exemplary) หมายถึง แบบทดสอบที่นักเรียนทำด้วยความสนุกเพลิดเพลิน ไม่ควรใช้คำถามซ้ำซาก ซึ่งน่าเบื่อหน่ายวิธีการที่จะทำให้แบบทดสอบมีความยั่วยุอยากตอบก็โดยเรียงจากข้อง่ายไปหาข้อยาก ใช้ข้อสอบรูปภาพบ้าง ถามข้อละปัญหาบ้าง รูปแบบของข้อสอบน่าสนใจ ถ้าเป็นข้อสอบแบบอัตนัยก็ให้บรรยายมีความยาวพอเหมาะและไม่ถามหลายประเด็นในข้อเดียวกัน

6. ความจำเพาะเจาะจง (Definition) หมายถึง ข้อสอบที่มีแนวทางหรือทิศทางคำถามการตอบชัดเจนไม่คลุมเครือ ไม่แฝงกลเม็ดให้นักเรียนง

7. ความเป็นปรนัย (Objective) หมายถึง ข้อสอบที่มีลักษณะ 3 ประการคือ

7.1 ตั้งคำถามให้ชัดเจนทำให้ผู้เข้าสอบทุกคนเข้าใจความหมายตรงกัน

7.2 ตรวจสอบให้คะแนนได้ตรงกันแม้ว่าจะตรวจหลายครั้งหรือหลายคนก็ตาม

7.3 แปลความหมายของคะแนนได้เหมือนกัน

8. ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง แบบทดสอบที่มีจำนวนข้อมากพอประมาณใช้เวลาสอบพอเหมาะ ประหยัดค่าใช้จ่าย จัดทำแบบทดสอบด้วยความประณีต ตรวจสอบให้คะแนนได้รวดเร็ว รวมถึงสถานการณ์ในการสอบที่ดี ได้แก่ สภาพห้องสอบเรียบร้อยไม่มีสิ่งรบกวน ผู้เข้าสอบกรรมการคุมสอบรัดกุม เป็นต้น

9. อำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึง ความสามารถของข้อสอบในการจำแนกผู้เข้าสอบที่มีคุณลักษณะหรือความสามารถแตกต่างกันออกจากกันได้ ข้อสอบที่ดีต้องมีอำนาจจำแนกสูงตามทฤษฎีการวัดผลแบบอิงกลุ่ม อำนาจจำแนกของข้อสอบหมายถึง ความสามารถของข้อสอบที่สามารถจำแนกผู้เข้าสอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อน ถ้าข้อสอบมีอำนาจจำแนกสูงแสดงว่ากลุ่มเก่งทำข้อสอบข้อนั้นถูกแต่กลุ่มอ่อนทำไม่ถูกส่วนทฤษฎีการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ หมายถึง ความสามารถของข้อสอบนั้นในการจำแนกผู้สอบออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มรอบรู้กับกลุ่มไม่รอบรู้ ถ้าข้อสอบมีอำนาจจำแนกสูง แสดงว่าคนกลุ่มรอบรู้ทำข้อสอบนั้นถูกแต่คนกลุ่มไม่รอบรู้ทำไม่ถูก

10. ความยาก (Difficulty) หมายถึง จำนวนคนตอบข้อสอบได้ถูกมาน้อยเพียงใดหรือ อัตราส่วนของจำนวนคนตอบถูกกับจำนวนคนทั้งหมดที่เข้าสอบตามทฤษฎีการวัดผลแบบอิงกลุ่ม ข้อสอบที่ดีคือข้อสอบที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไป เรียกว่ามีความยากพอเหมาะ สามารถจำแนกผู้เข้าสอบได้ว่าใครเก่งใครอ่อน ส่วนทฤษฎีการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ถือว่าข้อสอบที่ดีคือสามารถวัดว่านักเรียนได้บรรลุ จุดประสงค์หรือไม่ การที่ทุกคนทำข้อสอบได้ถูกแสดงว่าเขาบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนอกจากจะสร้างตามหลักการสร้าง และขั้นตอนการสร้างที่มีประสิทธิภาพแล้ว การวิเคราะห์ข้อสอบเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เพื่อ ตรวจสอบว่าข้อทดสอบนั้นมีคุณภาพ และหากมีคุณสมบัติเป็นไปตามคุณลักษณะของแบบทดสอบที่ดี 10 ประการที่กล่าวมาก็จะเป็นแบบทดสอบที่ดีมาก

ความพึงพอใจต่อการเรียนรู้

1. ความหมายของความพึงพอใจต่อการเรียนรู้

ได้มีผู้กล่าวถึงความหมายของความพึงพอใจต่อการเรียน ดังนี้

เดวิส (Davies, 1990 : 83) กล่าวว่า ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ความพึงพอใจหรือความไม่พอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ ซึ่งแสดงให้เห็นความสอดคล้องระหว่าง ความคาดหวังของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ซึ่งแสดงให้เห็นความสอดคล้องระหว่าง ความคาดหวังของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

ทัศนีย์ สิงห์เจริญ (2543 : 19) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจต่อการเรียนรู้หมายถึง ความรู้ที่เกิดจากการที่ได้รับการตอบสนองทั้งด้านร่างกายและจิตใจ อันเป็นผลสืบเนื่อง มาจาก ปัจจัยหรือองค์ประกอบต่างๆ ในการเรียน เช่น สภาพแวดล้อมในห้องเรียน เนื้อหาวิชาที่ได้รับจากการ เรียน รูปแบบการเรียน ซึ่งทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้จนประสบผลสำเร็จใน การเรียนได้

สุเทพ เมฆ (2531 : 8) ความพึงพอใจต่อบรรยากาศการเรียนหมายถึงความรู้สึกรู้สึกพอใจต่อ สภาพการจัดองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ซึ่งมีความสำคัญในการช่วยให้นักเรียน เกิดการเรียนรู้อย่างมีชีวิตชีวา มีความเจริญงอกงาม มีความกระตือรือร้น เพื่อจะเรียนให้เกิดประโยชน์ แก่ตนเอง

กล่าวโดยสรุปว่า ความพึงพอใจต่อการเรียน หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อ การจัดการเรียนรู้ในทางที่ดี เป็นความสุขของบุคคลที่ได้รับจากการเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ บุคคลนั้นเรียนรู้ได้ดี และบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

2. ความสำคัญของความพึงพอใจต่อการเรียน

ความพึงพอใจต่อการเรียน เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพดังที่ สมบูรณ์ พรธนาภพ (2550 : 416) กล่าวไว้ว่า การที่บุคคลจะเรียนรู้หรือมีการพัฒนาและความเจริญงอกงามนั้นบุคคลจะต้องอยู่ในสภาวะพึงพอใจสุขใจเป็นเบื้องต้น นั่นคือ บุคคลจะต้องได้รับการจูงใจทั้งในลักษณะนามธรรมและรูปธรรมซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ บราวน์และโฮลท์ซแมน (สุใจ ส่วนไพโรจน์. 2542 : 17) สรุปไว้ว่า นักเรียนที่มีสติปัญญาเท่ากัน ถ้ามีแรงจูงใจในการเรียนต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุดเมื่อนักเรียนได้รับการจูงใจ

บลูม (Bloom, 1976 : 72 - 74) มีความเห็นว่า ความพึงพอใจมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ ถ้าสามารถจัดให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมตามที่ต้องการ ก็น่าจะคาดหวังได้แน่นอนว่า นักเรียนทุกคนได้เตรียมใจสำหรับกิจกรรมที่ตนเองเลือกนั้นด้วยความกระตือรือร้น พร้อมทั้งความมั่นใจ เราสามารถสังเกตเห็นความแตกต่างของความพร้อมด้านจิตใจชัดเจนจากการปฏิบัติของนักเรียนต่องานที่เป็นวิชาบังคับกับวิชาเลือกหรือจากสิ่งนอกโรงเรียนที่นักเรียนอยากเรียน เช่น การช้รถยนต์ การเล่นเกม หรืออะไรบางอย่างที่นักเรียนอาสาสมัครและตัดสินใจได้โดยเสรีในการเรียน การมีความกระตือรือร้น มีความพึงพอใจและมีความสนใจ เมื่อเริ่มเรียนจะให้นักเรียนเรียนได้เร็วและประสบความสำเร็จสูง

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจต่อการเรียนมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนรู้อย่างยิ่ง เป็นเครื่องมือในการประเมินผลว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตรงตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพหรือไม่

3. วิธีการวัดความพึงพอใจต่อการเรียน

ความพึงพอใจเป็นทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน การจะวัดว่านักเรียนมีความรู้สึกพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างเครื่องมือที่ช่วยในการวัดทัศนคตินั้น

ถวิล ธาราโกชน และศรีณย์ ดำริสุข (2547 : 141) ได้กล่าวถึงการวัดความพึงพอใจไว้ว่า ในการวัดความรู้สึกหรือการวัดทัศนคตินั้น จะวัดออกมาในลักษณะของทิศทาง (Direction) ซึ่งมีอยู่ 2 ทิศทาง คือ ทางบวก หรือทางลบ ทางบวก หมายถึง การประเมินค่าความรู้สึกไปในทางที่ดี ชอบ หรือพอใจ ส่วนทางลบ จะเป็นการประเมินค่าความรู้สึกไปในทางที่ไม่ดี ไม่ชอบ หรือ ไม่พอใจ และการวัดในลักษณะปริมาณ (Magnitude) ซึ่งเป็นความเข้มข้น ความรุนแรง หรือระดับทัศนคติไปในทิศทางที่พึงประสงค์ หรือไม่พึงประสงค์นั่นเอง ซึ่งวิธีการวัดนั้นมีอยู่หลายวิธี เช่น วิธีการสังเกต วิธีการสัมภาษณ์ วิธีการใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. วิธีการสังเกต เป็นวิธีการใช้ตรวจสอบบุคคลอื่นโดยการเฝ้ามองและจดบันทึกอย่างมีแบบแผน วิธีนี้เป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่ และยังเป็นที่ยอมรับใช้อย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน แต่ก็เหมาะสมกับการศึกษาเป็นรายกรณีเท่านั้น

2. วิธีการสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยจะต้องออกไปสอบถามโดยการพูดคุยกับบุคคลนั้นๆ โดยมีการเตรียมแผนงานล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

3. วิธีการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) วิธีการนี้จะเป็นการใช้แบบสอบถามที่มีข้อความอธิบายไว้อย่างเรียบร้อย เพื่อให้ผู้ตอบทุกคนตอบมาเป็นแบบแผนเดียวกัน มักใช้กรณีที่ต้องการข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากๆ วิธีนี้นับเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการวัดทัศนคติ รูปแบบของแบบสอบถามจะใช้มาตราวัดทัศนคติ ซึ่งที่นิยมใช้ในปัจจุบันวิธีหนึ่ง คือ มาตราส่วนแบบลิเคิร์ต (Likert Scales) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วมีคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 คำตอบ เช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ปริญญา จเรรัชต์ และคณะ (2546, หน้า5) กล่าวว่า มาตรวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธีได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระคำถามดังกล่าว อาจถามความพึงพอใจในด้านต่างๆ เช่น การบริการการบริหารและเงื่อนไขต่างๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่งซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดีที่จะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกตเป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดหรือการทำทางวิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจเป็นการตรวจสอบทัศนคติหรือความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถใช้เครื่องมือวัดได้หลายแบบ เช่น แบบสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม เป็นต้น และในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยวัดความพึงพอใจโดยใช้แบบสอบถาม

4. เครื่องมือวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 74 – 84) ได้เสนอเครื่องมือที่ใช้วัดความพึงพอใจต่อการเรียน เช่น แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยชุดข้อความที่ต้องการให้กลุ่มตัวอย่างตอบ โดยกาเครื่องหมายหรือเขียนตอบ หรือกรณีในกลุ่มตัวอย่างหนังสือไม่ได้หรืออ่านยาก อาจใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถาม นิยามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง ความคิดเห็นของบุคคล มีรายละเอียด ดังนี้

1. โครงสร้างแบบสอบถาม มีส่วนประกอบโครงสร้างแบบสอบถาม 3 ส่วน คือ
 - 1.1 คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม เป็นส่วนแรกของการสอบถาม โดยระบุจุดมุ่งหมายและความสำคัญที่ให้ตอบแบบสอบถาม คำอธิบายลักษณะของแบบสอบถามและวิธีตอบพร้อมยกตัวอย่างประกอบ และตอนสุดท้ายจะกล่าวขอบคุณล่วงหน้า แล้วระบุชื่อเจ้าของแบบสอบถาม
 - 1.2 สถานภาพทั่วไป เป็นรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบสอบถาม เช่น อายุ เพศ การศึกษา
 - 1.3 ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่จะวัด ซึ่งอาจแยกเป็นพฤติกรรมย่อยๆ แล้วสร้างข้อคำถามวัดพฤติกรรมย่อยๆ นั้น
2. รูปแบบของแบบสอบถาม ข้อคำถามในแบบสอบถามอาจมีลักษณะเป็นปลายเปิดหรือแบบปลายปิด แบบสอบถามฉบับหนึ่งอาจเป็นแบบปลายเปิดทั้งหมดหรือแบบผสมก็ได้ ดังนี้
 - 2.1 ข้อคำถามแบบปลายเปิด (Open – Ended Form or Unstructured Questionnaire) เป็นคำถามที่ไม่ได้กำหนดคำตอบไว้เลือกตอบ แต่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบ โดยใช้คำพูดของตนเอง
 - 2.2 ข้อคำถามปลายปิด (Closed Form or Unstructured Questionnaire) เป็นคำถามที่มีคำตอบให้ผู้เขียนเขียนเครื่องหมาย ลงหน้าข้อความ หรือตรงกับช่องที่เป็นความจริงหรือความเห็นของตนมีหลายแบบ ได้แก่
 - 1) แบบให้เลือกตอบคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนเพียงคำตอบเดียว จาก 2 คำตอบ
 - 2) แบบให้เลือกตอบคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนเพียงคำตอบเดียว จากหลายคำตอบ
 - 3) แบบให้เลือกตอบคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงหรือความคิดเห็นของตนได้หลายคำตอบ
 - 4) แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยให้ผู้ตอบตามระดับความคิดเห็นของตน อาจจัดในรูปของตาราง
 - 5) แบบผสม หมายถึง มีหลายแบบอยู่ด้วยกัน
 - 6) แบบให้เรียงลำดับความสำคัญ โดยเขียนเรียงลำดับความชอบต่อสิ่งนั้น
 - 7) แบบเติมคำสั้นๆ ลงในช่องว่าง สิ่งที่เติมมีความเฉพาะเจาะจง
3. หลักเกณฑ์การสร้างแบบสอบถาม มีดังนี้
 - 3.1 กำหนดจุดมุ่งหมายให้แน่นอนว่าต้องการถามอะไร
 - 3.2 สร้างคำถามให้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้
 - 3.3 เรียงข้อคำถามตามลำดับให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันตรงหัวข้อที่ได้วางโครงสร้าง

3.4 ไม่ควรให้ผู้ตอบตอบมากเกินไป เพราะจะทำให้เบื่อหน่าย ไม่ให้ความร่วมมือหรือตอบโดยไม่ตั้งใจ

3.5 ให้ผู้ตอบแบบสอบถามมีความลำบากน้อยที่สุดในการตอบ ดังนั้น ควรใช้ข้อความคำถามแบบปลายปิด ผู้ตอบแบบสอบถามเพียงแต่กาตอบในแบบสอบถาม

3.6 สร้างข้อความให้มีลักษณะที่ดี คือ มีลักษณะ ดังนี้

- 1) ใช้ภาษาที่ชัดเจนเข้าใจง่ายไม่กำกวม ไม่มีความซับซ้อน
- 2) ใช้ข้อความที่สั้นกะทัดรัด ไม่มีส่วนฟุ่มเฟือย
- 3) เป็นข้อความที่เหมาะสมกับผู้ตอบ โดยคำนึงถึงสติปัญญา ระดับการศึกษา ความสนใจของผู้ตอบ
- 4) แต่ละข้อควรถามเพียงปัญหาเดียว
- 5) หลีกเลี่ยงคำถามที่จะตอบได้หลายทาง
- 6) หลีกเลี่ยงคำถามที่จะทำให้ผู้ตอบเบื่อหน่าย ไม่รู้เรื่อง หรือไม่สามารถตอบได้
- 7) หลีกเลี่ยงคำที่ผู้ตอบตีความแตกต่างกัน เช่น บ่อยๆ เสมอๆ รวย โง่ ฉลาด
- 8) ไม่ใช่คำถามที่เป็นคำถามนำผู้ตอบให้ผู้ตอบตามแนวหนึ่งแนวใด
- 9) ไม่เป็นคำถามที่จะทำให้ผู้ตอบเกิดความลำบากใจหรืออึดอัดใจที่จะตอบ
- 10) ไม่ถามในสิ่งที่รู้แล้ว หรือวัดด้วยวิธีอื่นได้ดีกว่า
- 11) ไม่ถามเรื่องที่เป็นความลับ
- 12) คำตอบที่ให้เลือกในข้อความควรมีให้ครอบคลุมกลุ่มตัวอย่างทุกคน สามารถเลือกตอบได้ ตรงกับความจริงตามความเห็นของเขา

4. การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้

นักการศึกษากล่าวถึงการสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ระพีพันธ์ โปธิศรี (2549 : 39 - 43) กล่าวถึง การสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ การแปลความหมายการวัดความพอใจต่อการเรียนรู้ มีดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดเนื้อหาความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ คือ ให้เขียนนิยามซึ่งสามารถกระทำโดย

1. การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง และกำหนดนิยาม
2. สัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง อย่างน้อย 5 คน

ขั้นที่ 2 เลือกประเด็นที่วัดความพอใจต่อการเรียนรู้ และกำหนดวิธีการวัด

1. ประเด็นที่วัดความพอใจต่อการเรียนรู้ให้เลือกมาจากกรอบเนื้อหาที่กำหนด

ไว้ใน ขั้นที่ 1

2. วิธีวัดความพอใจต่อการเรียนรู้ โดยทั่วไปนิยมใช้วิธีจัดอันดับคุณภาพ 5 ระดับ และประเด็นวัดความพอใจเป็นทางบวก คือ พอใจอย่างยิ่ง พอใจมาก พอใจสมควร พอใจน้อย หรือค่อนข้างไม่พอใจ พอใจน้อยเป็นอย่างยิ่งหรือไม่พอใจค่อนข้างมาก ถ้าความพอใจทางลบ คะแนนระดับความพอใจ จะเป็นตรงข้ามกับที่กำหนดไว้

ขั้นที่ 3 จัดทำแบบวัดความพอใจต่อการเรียนรู้ฉบับร่าง

ขั้นที่ 4 ทดลองกลุ่มย่อยประมาณ 3 - 5 คน เพื่อตรวจสอบความมั่นคงเฉพาะหน้า

ขั้นที่ 5 ให้ผู้เชี่ยวชาญประมาณ 3 - 5 ท่าน ตรวจสอบความแม่นยำตรงเฉพาะหน้า

และความแม่นยำเชิงเนื้อหา

ขั้นที่ 6 ทดลองภาคสนาม เพื่อการวิเคราะห์ปรับปรุงคุณภาพแบบวัดความพอใจต่อการเรียนรู้ โดยการหาค่าอำนาจจำแนก (r_{cc}) และความเชื่อมั่น (R_{tt}) ด้วยวิธีการของคอนบราค (Cronbach)

ขั้นที่ 7 นำไปใช้จริง

การแปลความหมายการวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ กรณีความพึงพอใจด้วยการจัดอันดับคุณภาพ 5 อันดับ สามารถแปลความหมายได้ดังนี้

1	-	1.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด
1.51	-	2.25	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
2.26	-	2.50	หมายถึง	ค่อนข้างพึงพอใจ
2.51	-	3.50	หมายถึง	พึงพอใจพอสมควร
3.51	-	3.75	หมายถึง	พึงพอใจค่อนข้างมาก
3.76	-	4.50	หมายถึง	พึงพอใจมาก
4.51	-	5.00	หมายถึง	พึงพอใจ เป็นอย่างยิ่ง/มากที่สุด

การปรับปรุงแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ มีดังนี้

1. พยายามให้มีข้อคำถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ให้มากพอสมควร

อยู่ระหว่าง 10 - 20 ข้อ

2. ควรตัดข้อคำถามที่มีค่า $r_{cc} < 0$ ออกไป

3. ปรับปรุงข้อคำถามที่ $r_{cc} < 0.20$ แต่ไม่เท่ากับศูนย์หรือติดลบ

4. ควรสร้างแบบความพึงพอใจต่อการเรียนให้มีคำถามเผื่อไว้ เพื่อตัดข้อคำถามที่ไม่ดีออกไป เพื่อให้แบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้มีคุณภาพถึงระดับที่ต้องการ

สมนึก ภัททิยธนี (2551 : 37-43) กล่าวถึง การสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนมีดังนี้

1. คำชี้แจง ระบุถึงจุดประสงค์และวิธีการตอบแบบสอบถาม พร้อมตัวอย่าง
2. ข้อคำถามส่วนตัวผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น ชื่อ-สกุล เพศ ระดับการศึกษา

อาชีพ ฯลฯ

3. ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริง และความคิดเห็น เป็นส่วนสำคัญที่สุดที่จะช่วยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการศึกษา เพื่อให้แบบสอบถามมีคุณภาพสูง

กล่าวโดยสรุป การสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้มีขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดเนื้อหาในการสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้
2. เลือกประเด็นในการวัดและกำหนดวิธีที่จะใช้ในการวัดความพึงพอใจ

ต่อการเรียนรู้

3. สร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้

4. นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้มาหาค่าความเชื่อมั่นของ

แบบสอบถามทั้งฉบับ

6. นำแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ ไปใช้จริงและแปลผล

5. มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) เป็นมาตรวัดชนิดหนึ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือประเภทแบบสอบถาม แบบวัดด้านจิตพิสัย เช่น เจตคติ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีลักษณะสำคัญ 4 ประการ ดังนี้

5.1 มีระดับความเข้มข้นให้ผู้ตอบเลือกตอบตามความคิดเห็น เหตุผล สภาพความเป็นจริง ตั้งแต่ 3 ระดับ ขึ้นไป

5.2 ระดับที่เลือกอาจเป็นชนิดที่มีด้านบวกและด้านลบในข้อเดียวกันหรือมีเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง โดยที่อีกด้านหนึ่งจะเป็นศูนย์หรือระดับน้อยมาก

5.3 บางข้อมีลักษณะเชิงนิมิต (Positive Scale) บางข้อมีลักษณะเชิงนิเสธ (Negative Scale)

5.4 สามารถแปลงผลตอบเป็นคะแนนได้ จึงสามารถวัดความคิดเห็นคุณลักษณะด้านจิตพิสัยออกมาในเชิงปริมาณได้ โดยใช้เกณฑ์ ดังปรากฏตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียน

ข้อความที่กล่าวเชิงนิมิต	ข้อความที่กล่าวเชิงนิเสธ
มากที่สุด 5 คะแนน	มากที่สุด 1 คะแนน
มาก 4 คะแนน	มาก 2 คะแนน
ปานกลาง 3 คะแนน	ปานกลาง 3 คะแนน
น้อย 2 คะแนน	น้อย 4 คะแนน
น้อยที่สุด 1 คะแนน	น้อยที่สุด 5 คะแนน

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ชนิดปลายปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ เพื่อวัดความรู้สึกชื่นชอบ พอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ โดยคำนึงโครงสร้างหลักในการสร้างรูปแบบและลักษณะของแบบสอบถามที่ดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ต่อไปนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

ขจรชัย พิมพ์สิงห์ (2552 : 46-61) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร โดยใช้กลวิธี Skimming และ Scanning โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กลวิธี Skimming และ Scanning กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต 1 เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสอบถามความคิดเห็น และแบบทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เป็นการศึกษาเชิงทดลอง ผลการศึกษาปรากฏว่ามีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 93.75 ของจำนวนทั้งหมดซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้สึกชอบและสนุกกับการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

สุภรัตน์ สท้านพล (2554 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การใช้แผนภูมิความหมาย เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการใช้แผนภูมิความหมายเพื่อพัฒนาความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา 38 กลุ่ม ตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษอ่านเขียน จำนวน 34 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัด ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนและหลังทดลอง และแบบสอบถาม ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนการใช้แผนภูมิความหมายเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนน ทดสอบก่อนสอบและหลังสอบโดยใช้ Paired t-test และหาค่าเฉลี่ย Mean, Standard Deviation ของเกณฑ์การให้คะแนนจากแบบสอบถามความคิดเห็น จากผลการศึกษา พบว่า ความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อเข้าใจสูงขึ้นหลังจากได้รับการเรียนโดยใช้แผนภูมิความหมายเพื่อพัฒนา ความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางที่ระดับ .01 ซึ่งนักเรียนมีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการเรียน การสอนโดยใช้แผนภูมิความหมายช่วยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องได้เข้าใจง่ายขึ้นซึ่งอยู่ในระดับเห็นด้วย อย่างยิ่งโดยคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ซึ่งมีความเหมาะสมที่นำมาใช้ใน การสอนอ่านภาษาอังกฤษ

ปิยาภรณ์ โคตรชมพู (2555) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาความสามารถ ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยกลวิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาเจตคติต่อการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยกลวิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA (Directed Reading Thinking Activity) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนถ่อนวิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2555 จำนวน 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน แบบทดสอบและแบบวัดเจตคติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียน มีเจตคติต่อการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยกลวิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA อยู่ในระดับ ค่อนข้างดี ข้อเสนอแนะ ในการวิจัยครั้งต่อไป คือ ควรศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยกลวิธีการสอน อ่านแบบ DR-TA ในเนื้อหาอื่นและระดับชั้นอื่นๆ ด้วย เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่กว้างขวางขึ้น

นวลฉวี อึ้งพรหมบัณฑิต (2555 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีการแก้ปัญหาแบบ IDEAL ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กลวิธีการแก้ปัญหาแบบ IDEAL ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาเจตคติต่อการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีการแก้ปัญหาแบบ IDEAL ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุตรพิทยานุกูล จำนวน 45 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และแบบวัดเจตคติต่อการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 49.19 และหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 76.00 ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีการแก้ปัญหาแบบ IDEAL หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนมีเจตคติต่อการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กลวิธีการแก้ปัญหาแบบ IDEAL อยู่ในระดับค่อนข้างดี

ณัฐธิดา กลางประชา (2555 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่านแบบ Directed Reading – Thinking Activity (DR-TA) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่านแบบ Directed Reading – Thinking Activity (DR-TA) โดยนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ค่าเฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไป 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ต่อการสอนอ่านแบบ Directed Reading – Thinking Activity (DR-TA) กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียน 5/4 โรงเรียนเชียงใหม่พิทยาคม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 40 คน ดำเนินการวิจัยโดยใช้หลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ประกอบด้วยเครื่องมือวิจัยดังนี้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนอ่านแบบ Directed Reading – Thinking Activity จำนวน 12 แผน 2) แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู 3) แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน 4) แบบทดสอบทำางจร 5) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และ 6) แบบสอบถาม ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการสอนอ่านแบบ Directed Reading – Thinking Activity (DR-TA) การวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA ตามกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการทำให้นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 78 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 87.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้ 2) ในด้าน

ความพึงพอใจหลังจากได้พัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจโดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA แล้ว พบว่านักเรียนมีคะแนนความพึงพอใจเฉลี่ย เท่ากับ 4.79 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

กฤษฎา โพธิ์ชัยรัตน์ (2555) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน 2) ศึกษาความก้าวหน้าของทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางและ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2555 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนอ่านแบบกว้างขวาง แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ แบบปรนัยและแบบวัดความพึงพอใจ ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันทุกกลุ่มมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) ความก้าวหน้าของทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันที่เรียน โดยกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางต่างก็มีความก้าวหน้าด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ทั้งนี้ นักเรียนทั้งสามกลุ่มมีค่าร้อยละของความก้าวหน้าจากมากไปหาน้อย ได้แก่ กลุ่มอ่อน กลุ่มปานกลาง และกลุ่มเก่ง ตามลำดับ 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันที่มีต่อกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวาง มีความพึงพอใจกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวางในระดับมาก

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

สยามรัฐ ลอยพิมาย (2557) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา กรุงเทพฯ จำนวนนักเรียน 40 คน ซึ่งใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่มด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลากห้องเรียนมา 1 ห้องเรียน และได้ห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/6 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 8 ชุด แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน และ

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.89 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่า t-test แบบ Dependent Samples ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.25 / 91.50 และผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุทธินันท์ ศิริไทย (2551 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างชุดฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสมเด็จพระญาณสังวร จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยชุดฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.75/82.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ 75/75 และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยชุดฝึกทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กนิษฐา สมานชาติ (2553 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้แผนที่ความคิด โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) พัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แผนที่ความคิด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แผนที่ความคิด 3) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แผนที่ความคิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แผนที่ความคิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/5 โรงเรียนนางรอง อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์ ปีการศึกษา 2552 จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แผนที่ความคิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 82.52/79.89 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้แผนที่ความคิดมีพัฒนาการสูงขึ้นร้อยละ 73

อรุณ มุลบุญ (2557) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนตามแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนโคกล่ามพิทยาคม อำเภอจตุรพักตรพิมาน จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ

- 1) แผนการจัดการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมือสำหรับการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจำนวน 5 แผน
- 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจแบบเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมือในการฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมีค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ/ ผลลัพธ์ (E1/E2) เท่ากับ 82.70/88.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด 2) นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์การเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมต่อการจัดการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมืออยู่ในระดับมากที่สุด

1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้เทคนิค KWL-Plus

ช่อเอื้อง รัตนวงศ์ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการจัดการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค KWL-Plus โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ พัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค KWL-Plus ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมือที่ได้พัฒนาขึ้น ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค KWL-Plus ที่สร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 79.13/77.94 และดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้อิงรูปแบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ เทคนิค KWL-Plus มีค่าเท่ากับ 0.5508 ซึ่งหมายถึงนักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นจากความรู้เดิมร้อยละ 55.08

เฉลิมศรี นีรงค์บุตร (2559 : 96-99) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ KWL-Plus เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเอื้อต่อการเสริมสร้างทักษะทางภาษาด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจการเขียน และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R และแผนการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R และการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus วิชาภาษาอังกฤษ และ 3) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจการเขียน และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R และการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเขวาไร่ศึกษา อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2558 จำนวน 2 ห้องๆ ละ 38 คน และ 35 คน ผลการวิจัย พบว่า 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R และแผนการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 74.00/72.03 และ 75.00/72.00 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้แบบ SQ4R และการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.4658 และ 0.5569 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 46.58 และ 55.69 ตามลำดับ

จารุณี ปล่องบรรจง. (2555 : 132-142) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม KWL-Plus เรื่อง “Around Your Life” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม KWL-Plus เรื่อง “Around Your Life” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสุราษฎร์พิทยา 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยการหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์กำหนดและการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและ หลังเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบ Cluster Random Sampling จากทั้งหมด 5 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม KWL-Plus เรื่อง “Around Your Life” แผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม KWL-Plus เรื่อง “Around Your Life” มีประสิทธิภาพ 83.94/84.08 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 80/80 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม KWL-Plus เรื่อง “Around Your Life” อยู่ในระดับมาก

ฉลาด สิทธิคุณ (2552 : 38-62) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปี ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอน KWL - Plus A โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ ศึกษาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอน KWL - Plus A และเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยวิธีสอน KWL - Plus A ก่อนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปี เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษโดยวิธีสอน KWL-Plus A แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ และแบบวัดความคิดเห็นของนักเรียน ผลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด

เพียงพิศ เล็กน้อย (2556 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้านการอ่าน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านโดยเทคนิค KWL-Plus รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) ศึกษาดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการอ่านโดยเทคนิค KWL-Plus รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านโดยเทคนิค KWL-Plus รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านโดยเทคนิค KWL-Plus รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี 1 (ดอนสักผดุงวิทย) จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2556 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ 1) ชุดฝึกทักษะการอ่านโดยเทคนิค KWL-Plus รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 เล่ม 2) แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ และ 4) แบบวัดความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน สถิติที่ใช้ ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วย t - test (Dependent Sample) ผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่าน รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.98 / 86.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ 2) ชุดฝึกทักษะการอ่าน รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1

มีดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.7368 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ คิดเป็น ร้อยละ 73.68 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ที่เรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน อยู่ในระดับมากที่สุด มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 4.85

วงศ์เดือน คุณพิภาค (2561 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะ ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL -Plus ที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนสกลนครพัฒนศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 36 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ ในการวิจัยคือ 1) ชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL -Plus ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 2) แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ 3) แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อวิชา ภาษาอังกฤษ 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 5) แบบสอบถามความสุขในการเรียน สถิติที่ใช้ใน การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I.) สถิติทดสอบค่าที (t – test for Dependent Sample) การวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุคูณแบบทางเดียว (MANCOVA) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมแบบทางเดียว (ANCOVA) ผลการวิจัยสรุป ได้ว่า 1) ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL-Plus ที่มีต่อ ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีค่าเท่ากับ 0.62 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิด เป็นร้อยละ 62 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ 2) ทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL-Plus หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL-Plus หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL- Plus หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 5) นักเรียนมีความสุขใ จในการเรียนด้วยฝึกทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL -Plus ที่ส่งผลต่อทักษะการอ่าน เพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังได้รับการสอนที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะ มากกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องดังที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ KWL- Plus มีผลต่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยจะเห็นได้จากผลการวิจัย ที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่สนับสนุนว่าเทคนิคนี้มีส่วนสำคัญที่ทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการอ่าน และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น

2. งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้การอ่านที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกับเทคนิค KWL- Plus ที่ผู้วิจัยศึกษามี ดังนี้

คาร์ และ โอเกิล (Carr and Ogle, 1987 : 626-631) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การพัฒนาการสอนอ่านด้วยเทคนิค KWL-Plus ทำการทดลองกับนักเรียนเกรด 9 ที่เรียนทักษะการอ่านจากการสังเกตแบบไม่เป็นทางการและจากการพูดคุยกับนักเรียนปรากฏว่า นักเรียนสามารถถ่ายโอนทักษะการอ่านด้วยเทคนิค KWL -Plus ไปสู่สถานการณ์อื่นๆ ได้ และนักเรียนสามารถย่อความและมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้น ต่อมาในปี ค.ศ. 1994 วินเซนต์ (Vincent, 1994 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิธีในการช่วยสอนให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน ผลปรากฏว่า การสอนด้วยเทคนิค KWL Plus เป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการทดลองของแมรี่และคณะ (Mary and others, 1994 : บทคัดย่อ) : ซึ่งนำเอาเทคนิค KWL -Plus , SQ4R และ Schema Mapping เพื่อช่วยช่วยความบกพร่องในการอ่านของนักศึกษาระดับวิทยาลัย ผลปรากฏว่าวิธีเหล่านี้สามารถช่วยให้นักศึกษา มีความเข้าใจการอ่านดีขึ้น ในปี ค.ศ. 1997 คิวโอโช (Quiocho, 1997 : 450-454) ได้ศึกษากลวิธีการพัฒนาในการเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาประเภทวิชาการของนักเรียนเกรด 6 และเกรด 8 โรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 90 คน ผลปรากฏว่าการสอนอ่านด้วยเทคนิค KWL -Plus สามารถพัฒนาความเข้าใจการอ่านของนักเรียนได้ดีขึ้น

Arief Setiawan & Ikhsanudin (2013) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ผลของการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิคKWL- Plus โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ หาประสิทธิภาพของกลวิธี KWL- Plus ต่อความเข้าใจในการอ่านบทอ่าน เนื่องจาก นักเรียนไม่สามารถระบุมุมความคิดหลักของข้อมูลรายละเอียดและการตีความบทอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบทความเชิงบรรยาย เพื่อแก้ปัญหาของนักเรียนผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคKWL- Plus ในการเรียนการสอนอ่าน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาของ SMP Swasta Mujahidin Pontianak ในปีการศึกษา 2013 ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า เทคนิค KWL- Plus มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้การอ่านจับใจความและการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 58.5 ค่าเฉลี่ยคะแนนการทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 80.5 แสดงให้เห็นว่าเทคนิค KWL-Plus ทำให้นักเรียน

มีผลการหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน และวิธีการสอนแบบ KWL-Plus มีประสิทธิภาพตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะเป็นรูปแบบการสอนที่จะช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจมากขึ้น ตลอดจนชุดฝึกทักษะยังช่วยเร้าความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนสนใจและเกิดความต้องการฝึกบ่อยๆ ดังนั้น ชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจจึงเป็นสื่อการสอนอย่างหนึ่งที่ช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนให้สูงขึ้น และยังส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนของผู้สอนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น จึงควรตระหนักและให้ความสำคัญของการนำชุดฝึกทักษะการอ่านมาใช้พัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน โดยคัดเลือกกลวิธีและสื่อที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านให้เหมาะสมกับระดับความรู้ สื่อการสอนการอ่านที่น่าสนใจจะนำมาซึ่งการพัฒนาเป็นชุดฝึกที่ดี เพราะตรงกับ ความสนใจและความต้องการ ของนักเรียน และการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL- Plus เป็นเทคนิค วิธีที่พัฒนาทักษะการอ่าน มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านเพื่อใช้ความคิดของนักเรียน ทั้งก่อนอ่าน ระหว่างอ่าน หลังอ่าน มีการจัดระบบความคิดโดยใช้แผนภูมิรูปภาพความคิด และสรุปเรื่องจากการอ่านส่งเสริมการเรียนรู้โดยการระดมพลังสมอง การเรียนรู้แบบร่วมมือกัน และการสอนอภิปราย ซึ่งสอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 โดยยึดหลักการจัดการเรียนรู้เน้นนักเรียนสำคัญที่สุด จัดเนื้อหากิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับ ความสนใจและความถนัดของนักเรียน ฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการคิดการจัดการ เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจการแก้ปัญหาจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดฝึกทักษะ และวิธีการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus พบว่า ชุดฝึกทักษะและวิธีการจัดการเรียนรู้นี้ดังกล่าว สามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาแก้ปัญหาทักษะการอ่านของนักเรียนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลักษณะของกระบวนการวิจัยตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ
4. วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 ห้องเรียน ประกอบด้วย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 28 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 30 คน รวมทั้งสิ้น 77 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา อำเภอกอกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 25

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา อำเภอกอกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 25 จำนวน 29 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1) เขียนสลากรายชื่อห้องเรียนจำนวน 3 ชั้น คือ ม.5/1 ม.5/2 และ ม.5/3
- 2) สุ่มเลือกสลากจำนวน 1 ชั้น ได้สลาก ม.5/1

ดังนั้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. ชุดฝึกทักษะอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมา จำนวน 7 เล่ม ดังนี้

- เล่มที่ 1 Piranhas
- เล่มที่ 2 Lycian Cruise
- เล่มที่ 3 Grazing Food
- เล่มที่ 4 Believe It or Not
- เล่มที่ 5 First Aid
- เล่มที่ 6 MI-The Theory
- เล่มที่ 7 Miles to Go Before I Sleep

2. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 แผนๆ ละ 2 ชั่วโมง

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

4. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

- 1.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร หลักจิตวิทยา วิธีการสร้างชุดฝึกทักษะ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 ศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด

สาระการเรียนรู้ กำหนดวัตถุประสงค์ ของชุดฝึกทักษะ คัดเลือกเนื้อเรื่องให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา

- 1.3 นำโครงสร้างคำอธิบายรายวิชา มาตรฐานการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้

มากำหนดสาระการเรียนรู้และหน่วยการเรียนรู้ สำหรับการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ได้กำหนดเวลาเรียน 14 ชั่วโมง

1.4 คัดเลือกเนื้อหาที่จะนำมาสร้างชุดฝึกทักษะ จากเอกสาร วารสาร และแหล่งเรียนรู้ทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น โดยให้วงคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

1.5 การสร้างและพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และออกแบบชุดฝึกทักษะ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่าน เช่น การให้ความหมายของคำศัพท์ การเติมคำ การตอบคำถาม การเรียงลำดับเรื่อง และการสรุปความ เป็นต้น ได้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 7 เล่ม ดังนี้

- เล่มที่ 1 Piranhas
- เล่มที่ 2 Lycian Cruise
- เล่มที่ 3 Grazing Food
- เล่มที่ 4 Believe It or Not
- เล่มที่ 5 First Aid
- เล่มที่ 6 MI – The Theory
- เล่มที่ 7 Miles to Go Before I Sleep

ในการสร้างและพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ผสมผสานรูปแบบตามทัศนะของนักวิชาการหลาย ๆ ท่าน และผู้วิจัยได้ปรับให้เหมาะสมกับสภาพบริบทของนักเรียนที่สอน ตามขั้นตอนดังนี้

การจัดรูปเล่ม ซึ่งมีส่วนประกอบดังนี้

- 1) ปกหน้า ประกอบด้วย
 - ชื่อเรื่อง
 - ภาพประกอบ
- 2) คำนำ
- 3) สารบัญ
- 4) คำชี้แจง
- 5) สารสำคัญ และจุดประสงค์การเรียนรู้
- 6) คำแนะนำการใช้ชุดฝึกทักษะ
- 7) แบบทดสอบก่อนเรียน
- 8) เนื้อหาบทอ่าน
- 9) ใบงาน (Worksheet)
- 10) แบบทดสอบหลังเรียน
- 11) บรรณานุกรม

- 12) เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และเฉลยใบงาน
- 13) เกณฑ์การประเมิน
- 14) กระดาษคำตอบ
- 15) แบบบันทึกคะแนน
- 16) ผู้จัดทำ

1.6 นำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ที่สร้างขึ้น เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ เนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้ และประเมินผลโดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ดังนี้

- 1) นางพรพิรุณ แจ่มใจ ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา จังหวัดขอนแก่น
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
- 2) นายธนาวุฒิ ชินฮาด ตำแหน่งครู โรงเรียนนนทรีวิทยา จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการให้คำปรึกษา
- 3) นางสาวราตรี ศรีนา ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ โรงเรียนบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษา เขต 25 ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและประเมินผล
- 4) นางนงลักษณ์ ศรีนาง ตำแหน่งครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) โรงเรียนชนบทศึกษา จังหวัดขอนแก่น
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ
- 5) นางปณีสันท์ กิติชัยเดชอนันต์ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดขอนแก่น
ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

พิจารณาถึงความเห็นและให้คะแนนดังนี้ (สุวิมล ติรกันันท์, 2548: 148)

ให้คะแนนเป็น +1 เมื่อเห็นว่าองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะสอดคล้อง

ให้คะแนนเป็น 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะสอดคล้อง

ให้คะแนนเป็น -1 เมื่อแน่ใจว่าองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะไม่สอดคล้อง

แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item – Objective
Congruence : IOC) ได้ค่าดัชนี ความสอดคล้องหรือค่า (IOC) เท่ากับ 1.00 แสดงไว้ในตารางที่ 9
(ภาคผนวก ค)

1.7. นำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองใช้ ดังนี้

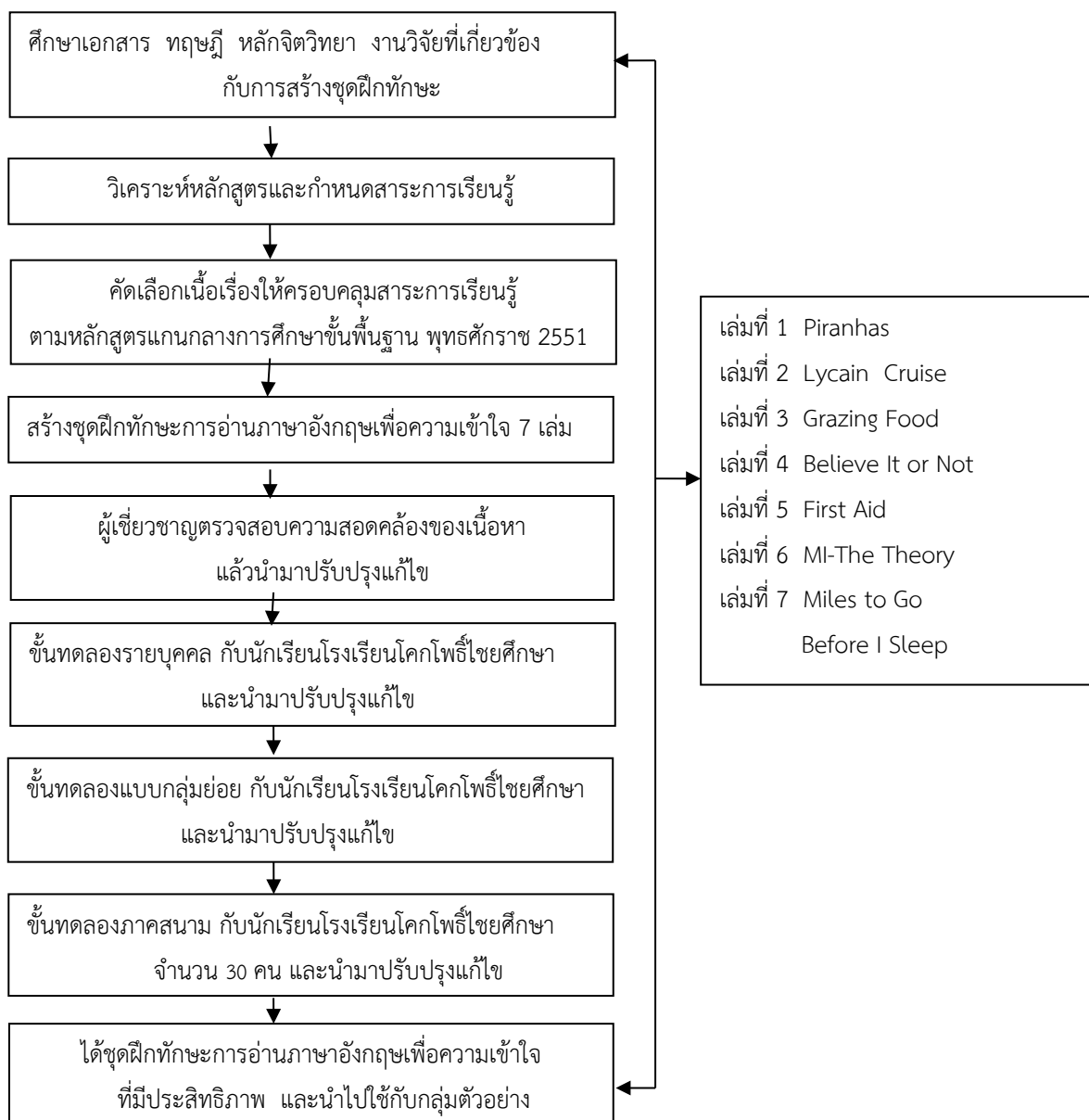
1) ขั้นตอนที่ 1 แบบหนึ่งต่อหนึ่ง (One by One Testing) โดยผู้วิจัยได้นำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 เล่ม นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษาที่กำลังเรียนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 28 คน โดยคัดเลือกจากนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบการสื่อความหมายของภาษาที่ใช้ในชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยสังเกตว่านักเรียนมีพฤติกรรมตอบสนองต่อการเรียนในด้านการใช้เวลาทำกิจกรรมการเรียนรู้สำนวนภาษาที่ใช้ ความยากง่ายของเนื้อหา ลำดับขั้นตอนของเนื้อหาในชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ความชัดเจนของคำสั่ง และความน่าสนใจของชุดฝึกทักษะ ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนทำกิจกรรมไม่ทันเวลา เพราะเนื้อหาและชุดฝึกทักษะค่อนข้างยาก ในการหาคำตอบนักเรียนหาคำตอบไม่ถูกต้อง จึงได้ปรับแก้ไขเนื้อหาให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน

2) ขั้นตอนทดลองแบบกลุ่มย่อย (Small Group Testing) ผู้วิจัยได้นำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 เล่ม นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษาที่กำลังเรียนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โดยคัดเลือกจากนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน จำนวน 9 คน จากนักเรียนจำนวน 25 คน ในการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนใช้เวลาในการทำชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL- Plus เกินเวลาที่กำหนด จึงได้แก้ไข เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน และการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบได้ทันกำหนดเวลา

3) ขั้นตอนทดลองภาคสนาม (Field Testing) ผู้วิจัยได้นำชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 เล่ม นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา ที่กำลังเรียนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 30 คน นำผลที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ พบว่า ชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ ทั้ง 7 เล่ม มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ $83.19/82.25$ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ $80/80$ ที่กำหนดไว้ และมีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7219 ดังแสดงไว้ในตารางที่ 15 และตารางที่ 18 (ภาคผนวก ค)

4) จัดพิมพ์ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 เล่ม เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

สรุปขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

ภาพประกอบที่ 5 ขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
ด้วยเทคนิค KWL-Plus

2. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 7 แผน ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน แนวการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิเคราะห์หลักสูตร คู่มือการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ

2.2 ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่าน โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL-Plus

2.3 กำหนดแนวทางในการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษด้วยเทคนิค KWL-Plus

2.4 วิเคราะห์คัดเลือกเนื้อหา บทอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกบทอ่านดังนี้

2.4.1 เนื้อหาในบทอ่านสอดคล้องกับตัวชี้วัดในแผนการจัดการเรียนรู้

2.4.2 มีความเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ วัย ความสามารถ และพัฒนาการของนักเรียน

2.4.3 เป็นบทอ่านที่มีความยากง่ายและเหมาะสมกับระดับของนักเรียน

2.4.4 เป็นบทอ่านที่เป็นเรื่องใหม่ที่ทันสมัย

2.4.5 เป็นบทอ่านที่สั้นๆ ที่ประกอบด้วยคำศัพท์ใหม่ที่นักเรียนไม่ทราบความหมาย และเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนคุ้นเคยผสมกันอยู่ในบทอ่าน

2.4.6 เป็นบทอ่านที่สร้างความคิดรวบยอดหรือบทอ่านเพื่อฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ

2.5 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งมีทั้งสิ้น 7 แผนๆ ละ 2 ชั่วโมง ซึ่งแต่ละแผนประกอบด้วย

1. หัวแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย ชื่อเรื่อง จำนวนชั่วโมง เป็นต้น
2. สาระสำคัญ
3. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด
4. จุดประสงค์การเรียนรู้
5. สมรรถนะสำคัญของนักเรียน
6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

7. สัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
8. สาระการเรียนรู้
9. กระบวนการเรียนรู้
10. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ในการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ จัดกระบวนการเรียนรู้ ดังนี้ Pre-Reading, While-Reading และ Post-Reading และมี 4 ชั้น สำหรับแผนการจัดการเรียนรู้ ดำเนินการดังนี้

- 1) ชั้น K (What You Know) Pre-Reading เป็นขั้นเตรียมความรู้พื้นฐานก่อนอ่าน โดยครูกระตุ้นความรู้เดิมของนักเรียน โดยให้นักเรียนอภิปรายหัวข้อเรื่องที่จะอ่าน ว่านักเรียนมีความรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง แล้วนักเรียนจดบันทึกใน ช่อง K หลังจากนั้นจัดประเภทข้อมูล ครูอธิบายคำศัพท์และไวยากรณ์ในเรื่อง
- 2) ชั้น W (What You Want to Know) While-Reading นักเรียนตั้งคำถามถึงสิ่งที่ต้องการรู้จากเรื่องที่อ่าน แล้วเขียนคำถามเหล่านั้นลงในช่อง W หลังจากนั้นครูนำเนื้อเรื่องให้นักเรียนอ่านระหว่างที่อ่านนักเรียนสามารถตั้งคำถามเพิ่มเติมได้
- 3) ชั้น L (What You Have Learned) Post-Reading หลังอ่านจบเรื่องแล้วนักเรียนเขียนตอบบันทึกความรู้ใหม่ที่ได้จากการอ่านลงในช่อง L
- 4) ชั้น Plus นักเรียนเขียนสรุปความเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นแผนที่ความคิด (Mind Map) ซึ่งมีขั้นตอนย่อยคือ ครูกระตุ้น ให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นในการวางคำสำคัญ หรือชื่อเรื่อง ตรงใจกลางแผนผัง แล้วเรียงลำดับข้อมูลหลักและรองที่ได้จากเรื่องที่อ่านในช่อง L โยงเส้นความสัมพันธ์ ข้อมูลเหล่านั้น วาดภาพหรือสร้างสัญลักษณ์เพื่อเน้นความชัดเจนของข้อมูล หลังจากนั้นนักเรียนอาจจะบายสีที่แตกต่างกันแผนผัง

11. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้
12. การวัดและประเมินผล
13. กิจกรรมเสนอแนะ
14. ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชา
15. บันทึกหลังสอน

2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 5 คน ตรวจสอบประเมินความเหมาะสม ความสอดคล้อง พิจารณาให้ข้อเสนอแนะทางด้านเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล พิจารณาให้เห็นและลงคะแนน ดังนี้ (สุวิมล ติรกานันท์, 2548: 148)

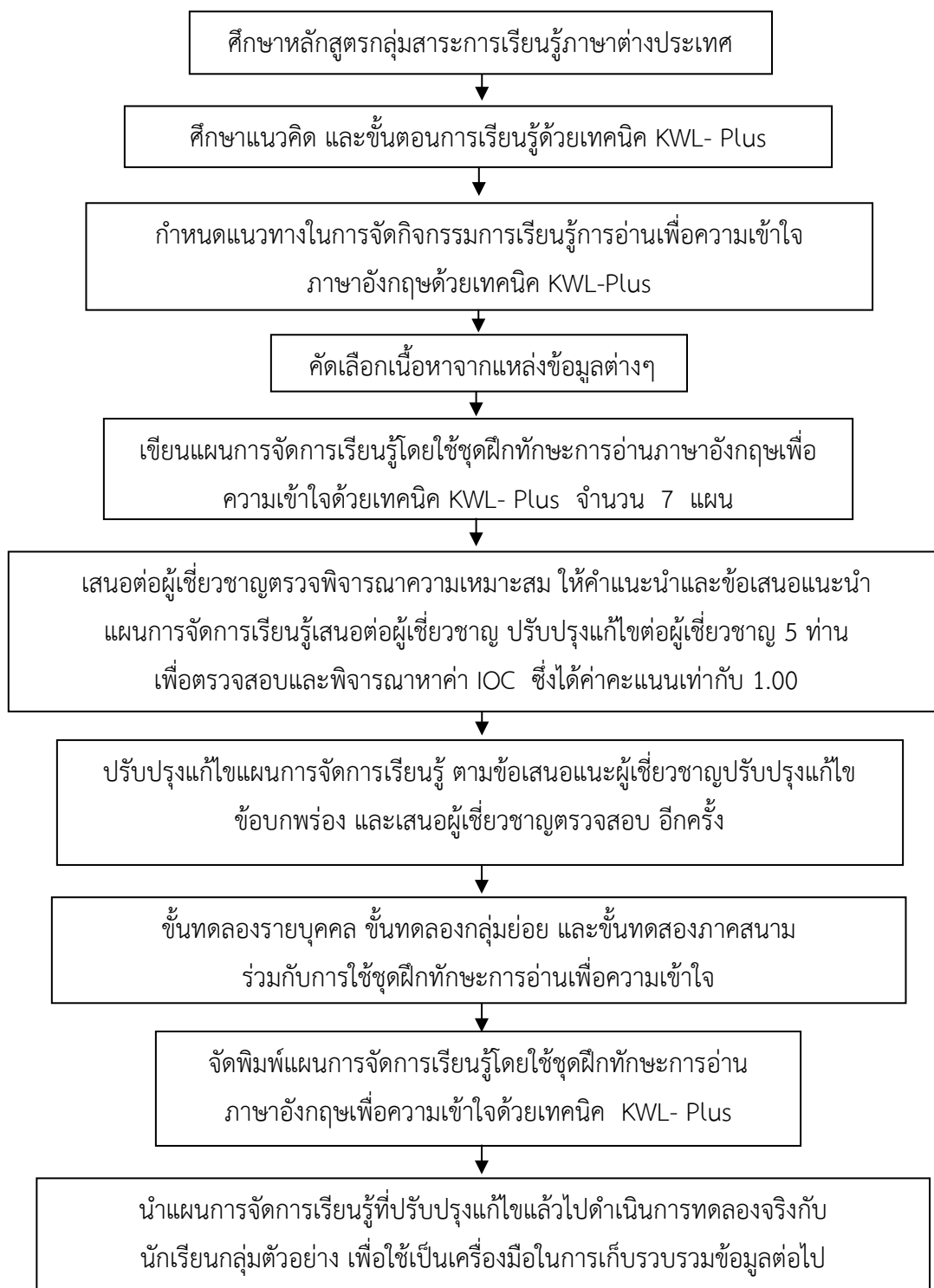
ให้คะแนนเป็น +1 เมื่อเห็นว่าองค์ประกอบของแผนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 ให้คะแนนเป็น 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าองค์ประกอบของแผนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
 ให้คะแนนเป็น -1 เมื่อแน่ใจว่าองค์ประกอบของแผนไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ให้นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item–Objective
 Congruence : IOC) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องหรือค่า (IOC) เท่ากับ 1.00 ดังแสดงในตารางที่ 10
 (ภาคผนวก ค)

2.7 แก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เรื่องความสอดคล้องตามองค์ประกอบ
 ของแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วนำไปทดลองใช้ร่วมกับชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

2.8 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความ
 เข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

สรุปขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus

ภาพประกอบที่ 6 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
เพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ผู้วิจัยได้จัดทำแบบทดสอบอิงเกณฑ์ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตร คู่มือการวัดและประเมินผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เทคนิคการเขียนข้อสอบ การสร้างแบบทดสอบและวิธีการสร้างแบบทดสอบแบบปรนัย (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 และสมนึก ภัททิยธนี, 2551)

2. ศึกษาแนวทางการวัดผลทางการศึกษา เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

3. วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 1 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยเลือกตอบ (Multiple Choices) 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ ต้องการใช้จริง 40 ข้อ

4. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC : Index of Item Objective Congruence) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้อง

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้อง

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้อง

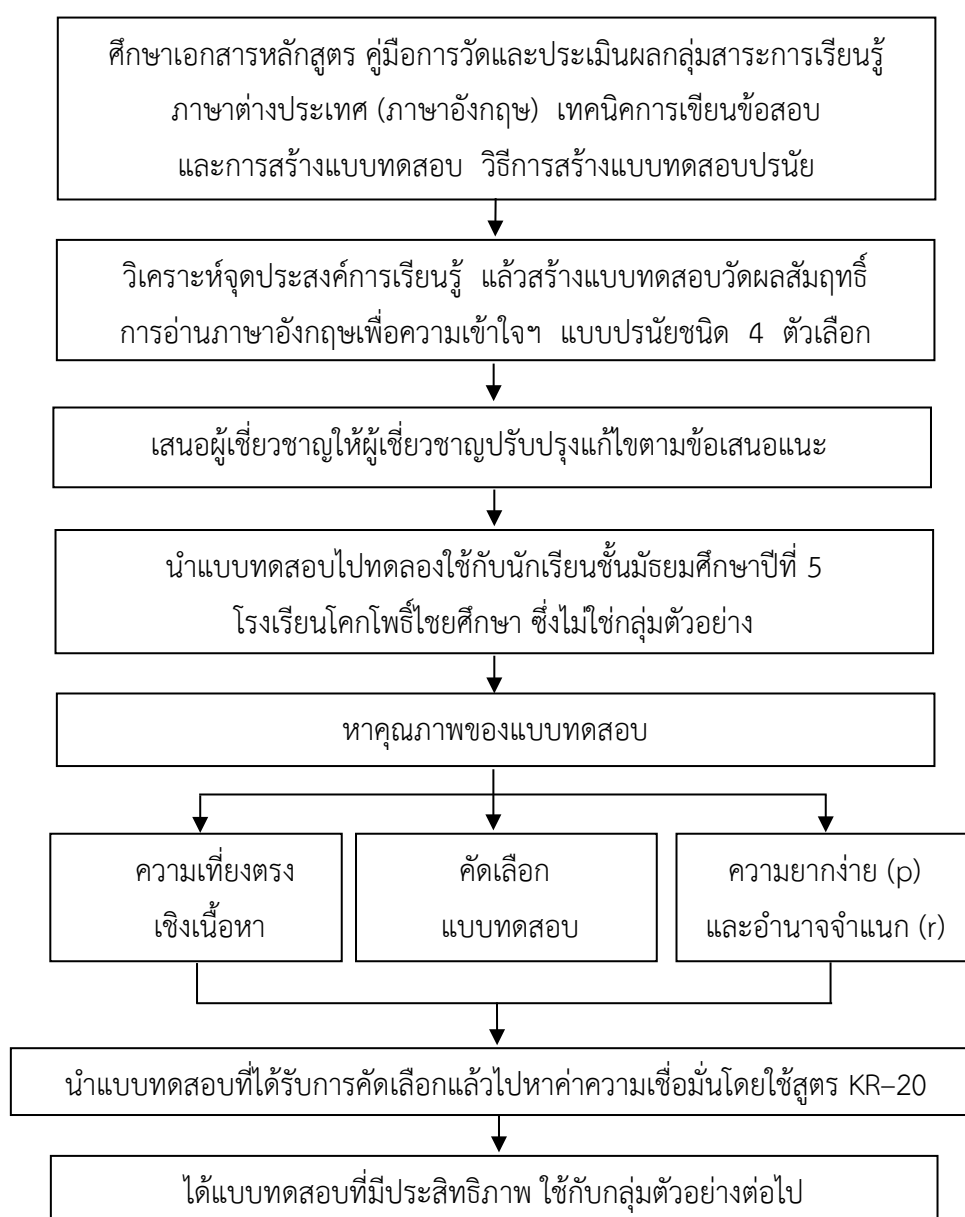
5. เลือกข้อสอบที่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ได้จำนวน 40 ข้อ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ดังแสดงในตารางที่ 11 (ภาคผนวก ค)

6. นำผลจากการพิจารณาตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus แล้วไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 30 คน โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษาที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่เคยเรียนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจมาแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 81-85) และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus โดยใช้ค่านวนจากสูตร KR-20 (Kuder Richardson) ซึ่งมีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ 0.20 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จึงจะเป็นแบบทดสอบที่สามารถ

นำไปใช้ได้ พบว่า ข้อสอบที่คัดไว้จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.33–0.73 และมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.20-0.53 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.91 ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 19 (ภาคผนวก ค)

7. จัดพิมพ์แบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว จำนวน 40 ข้อ เพื่อไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL - Plus

ภาพประกอบที่ 7 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

4. แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือประเภทแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน (ธีรฤทธิ เอกะกุล, 2542, 57)

2. สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียน เป็นแบบมาตราประเมินค่าตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 20 ข้อ ซึ่งเป็นข้อความที่แสดงความพึงพอใจที่นักเรียนแสดงถึงความรู้สึกหรือการกระทำที่ตรงกับตนเองมากที่สุดต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยมีตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ ดังตัวอย่าง

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้และกลยุทธ์ที่ใช้ในการทำความเข้าใจบทอ่าน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลความหมายของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus

ระดับความคิดเห็น	ความหมาย
5	ระดับความพึงพอใจมากที่สุด
4	ระดับความพึงพอใจมาก
3	ระดับความพึงพอใจปานกลาง
4	ระดับความพึงพอใจน้อย
1	ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

จากข้อความที่สอบถามความพึงพอใจ คิดเป็นคะแนนตามเกณฑ์เฉลี่ยรายข้อ ดังนี้

- เกณฑ์ค่าเฉลี่ย	4.50 – 5.00	แปลความว่า	มากที่สุด
- เกณฑ์ค่าเฉลี่ย	3.50 – 4.49	แปลความว่า	มาก
- เกณฑ์ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.49	แปลความว่า	ปานกลาง
- เกณฑ์ค่าเฉลี่ย	1.50 – 2.49	แปลความว่า	น้อย
- เกณฑ์ค่าเฉลี่ย	0.50 – 1.49	แปลความว่า	น้อยที่สุด

3. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน เพื่อพิจารณาในด้านความสอดคล้องกับแนวคิดความถูกต้องและความชัดเจนทางภาษา แล้วนำมาปรับปรุงให้ถูกต้องโดยผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่านพิจารณาความเห็น ดังนี้ (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2543)

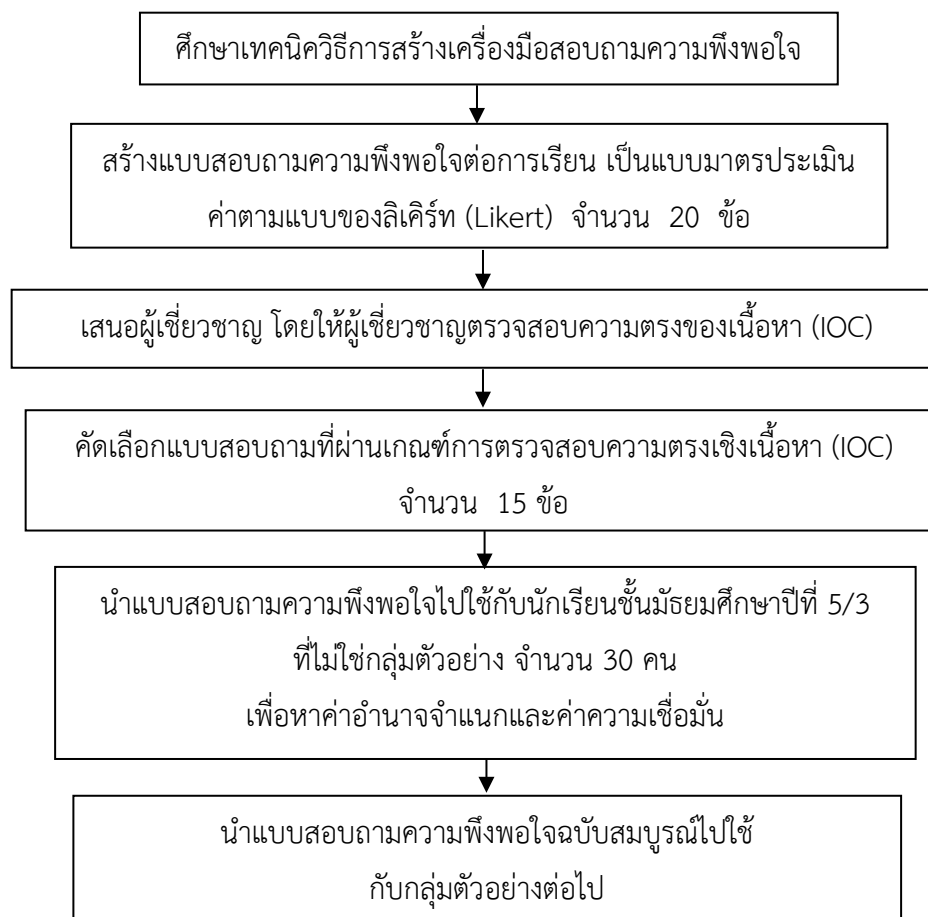
ให้คะแนนเป็น	+1	เมื่อเห็นว่าเหมาะสมและสอดคล้อง
ให้คะแนนเป็น	0	เมื่อไม่แน่ใจว่าเหมาะสมและสอดคล้อง
ให้คะแนนเป็น	-1	เมื่อแน่ใจว่าไม่เหมาะสมและสอดคล้อง

แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อ (Index of Item Objective Congruence) หรือ IOC ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องของที่เหมาะสมมีค่าระหว่าง 0.60 – 1.00 แล้วคัดเลือกข้อคำถามไว้ จำนวน 15 ข้อ พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้องของทุกข้อ เป็น 1.00 ดังแสดงไว้ในตารางที่ 12 (ภาคผนวก ค)

4. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียน ไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) ซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนก 0.40 – 1.00 และหาค่าความเชื่อมั่น (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา) ของ Cronbach ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น 0.75 ดังแสดงในตารางที่ 20 (ภาคผนวก ค)

5. นำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียน ฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยต่อไป

สรุปขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน
ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5

ภาพประกอบที่ 8 ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะ
การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียน

วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. วิธีดำเนินการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบกึ่งทดลอง โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบกลุ่มเดียว
ที่มีการวัดผลก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้แผนการวิจัยแบบ One Group Pre-Test – Post-Test
Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543 : 53) ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แบบแผนการวิจัย (One Group Pre-Test – Post-Test Design)

กลุ่ม	Pre-Test	Treatment	Post-Test
กลุ่มทดลอง	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

- T₁ แทน การสอบก่อนการสอนด้วยเทคนิค KWL- Plus (Pre-Test)
 X แทน การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
 ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (Treatment)
 T₂ แทน การสอบหลังการสอนด้วยเทคนิค KWL- Plus (Post-Test)

และได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอน ดังนี้

1. ปฐมนิเทศนักเรียนก่อนที่จะดำเนินการสอน ใช้เวลาประมาณ 20 นาที
2. ทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ นักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559
 จำนวนนักเรียน 29 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ด้วย
 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 40 ข้อ ใช้เวลา 60 นาที
 ตรวจให้คะแนน ข้อที่ตอบถูกได้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด ข้อที่ไม่ตอบ หรือข้อที่ตอบมากกว่าหนึ่ง
 ตัวเลือกได้ 0 คะแนน

3. ทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
 เพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 แผน ในภาคเรียนที่ 1
 ปีการศึกษา 2559 ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ.2559 ถึงวันที่ 14 กันยายน พ.ศ.2559 ดังนี้

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการอ่าน
 ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ได้ดำเนินการดังนี้

ขั้นตอนการสอน

Pre-Reading

1) ขั้นสิ่งที่นักเรียนรู้ (What I Know) แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ กลยุทธ์ในการทำความเข้าใจบทอ่าน และบอกเกณฑ์การประเมินผล
 แผนภูมิ KWL -Plus ให้กับนักเรียน และอธิบายแผนภูมิในแต่ละช่องให้นักเรียนทราบ นักเรียนจัดเรียง
 ข้อมูลจากการอภิปรายและระดมสมองเป็นหมวดหมู่ และให้นักเรียนเขียนข้อมูลที่ได้ลงในช่องสิ่งที่
 นักเรียนรู้ (What I Know)

While -Reading

2) ขั้นสิ่งที่นักเรียนต้องการจะรู้ (What I Want to Know) นักเรียนตั้งคำถามสิ่งที่
 นักเรียนอยากรู้เกี่ยวกับชื่อเรื่องของเรื่องี่อ่านและเขียนคำถามนั้นลงในช่องสิ่งที่นักเรียนต้องการจะรู้
 (What I Want to Know)

Post - Reading

3) ชั้นสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ (What I Have Learned) ให้นักเรียนจับคู่ และอภิปราย แลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันจากการอภิปรายและระดมสมองจากชั้นสิ่งที่นักเรียนรู้ (What I know) และชั้นสิ่งที่นักเรียนต้องการจะรู้ (What I Want to Know) บทอ่านลงในช่องสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ (What I Have Learned)

4) หลังจากที่นักเรียนอ่านแล้ว เขียนสรุปและนำเสนอในรูปแบบของแผนผังข้อมูลจากสิ่งที่นักเรียนรู้และสิ่งที่นักเรียนต้องการจะรู้ ตรงกับข้อมูลที่นักเรียนคาดเดาหรือไม่ และนักเรียนเขียนข้อมูลที่น่าสนใจจากสิ่งที่เรียนได้รู้จากเรื่องที่อ่านเพิ่มเติม

ตารางที่ 4 จำนวนชั่วโมง ช่วงเวลา และเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

ชั่วโมง	แผนการจัดการเรียนรู้	วัน เดือน ปี	เรื่อง	จำนวน ชั่วโมง
-	-	1 สิงหาคม 2559	Pre- Test	1
1-2	1	2 สิงหาคม 2559	Piranhas	2
3-4	2	9 สิงหาคม 2559	Lycian Cruise	2
5-6	3	16 สิงหาคม 2559	Grazing Food	2
7-8	4	23 สิงหาคม 2559	Believe It or Not	2
9-10	5	30 สิงหาคม 2559	First Aid	2
11-12	6	6 กันยายน 2559	MI-The Theory	2
13-14	7	13 กันยายน 2559	Miles to Go Before I Sleep	2
-	-	14 กันยายน 2559	Post- Test	1

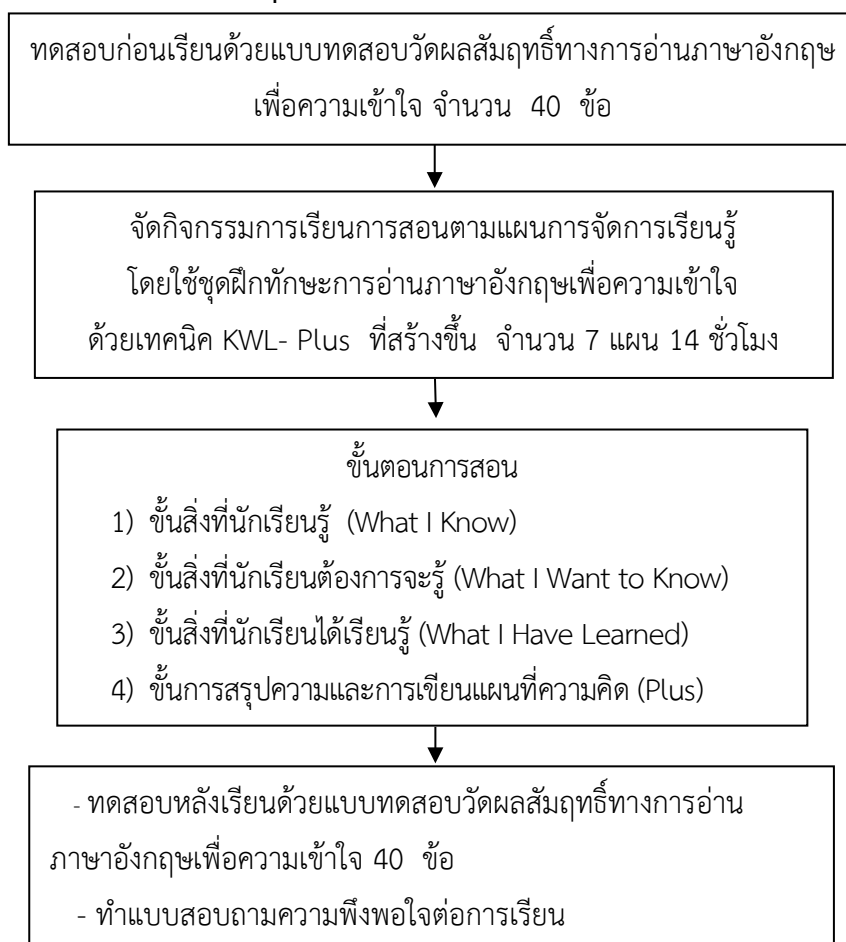
4. หลังจากทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ครบ 7 เล่ม เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำการทดสอบหลังเรียน (Post-Test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จำนวน 40 ข้อ ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน ใช้เวลา 60 นาที ตรวจให้คะแนน ข้อที่ตอบถูกได้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด ข้อที่ไม่ตอบ หรือข้อที่ตอบมากกว่าหนึ่งตัวเลือก ได้ 0 คะแนน

จากนั้นให้นักเรียนทำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียน จำนวน 15 ข้อ ตรวจสอบให้คะแนน ดังนี้

พึงพอใจมากที่สุด	ได้	5 คะแนน
พึงพอใจมาก	ได้	4 คะแนน
พึงพอใจปานกลาง	ได้	3 คะแนน
พึงพอใจน้อย	ได้	2 คะแนน
พึงพอใจน้อยที่สุด	ได้	1 คะแนน

5. นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียน มาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติและแปลผล

สรุปขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

ภาพประกอบที่ 9 ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษาที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 29 คน ดังนี้

2.1 เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบท้ายชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ทั้ง 7 เล่ม (E_1) และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียน (Post-Test) (E_2) และเพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ (E_1/E_2)

2.2 เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อนำมาเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผล (E.I) และการทดสอบสมมุติฐานโดยใช้ค่า t-test (Dependent Sample)

2.3 เก็บข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus เพื่อนำมาวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 ตามเกณฑ์ 80/80
2. วิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผล (E.I) ของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยการทดสอบค่า t-test (Dependent Sample)
4. วิเคราะห์ผลการสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจตามค่าเฉลี่ยที่เปรียบเทียบกับมาตรฐานประมาณค่า ของบุญชม ศรีสะอาด (2553 : 69- 70)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติในการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ร้อยละ (Percentage) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 122)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 124)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 126)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัว

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาค่าคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียน โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2551 : 166-167)

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของชุดฝึกทักษะ
	ΣR	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.2 ค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 97)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบแต่ละข้อ
	R	แทน	จำนวนผู้ตอบถูกทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

2.3 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 106)

$$r = \frac{Ru - Rl}{f}$$

เมื่อ	p	แทน	ความยากง่ายของข้อสอบ
	r	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	Ru	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
	Rl	แทน	จำนวนคนที่ตอบถูกในกลุ่มต่ำ
	f	แทน	จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือต่ำซึ่งมีจำนวนเท่ากัน

2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus โดยใช้สูตร KR.20 (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 85) ดังนี้

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right)$$

เมื่อ	r_{tt}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	k	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อหนึ่ง ๆ
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ 1 - p
	S^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบฉบับนั้น

2.5 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 102)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{XY}	แทน	อำนาจจำแนก
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของการตอบแบบสอบถามของผู้ตอบแต่ละคน
	$\sum Y$	แทน	คะแนนรวมในแต่ละข้อกระทงของผู้ตอบแบบสอบถาม
	N	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

2.6 ค่าความเชื่อมั่น (สัมประสิทธิ์แอลฟา) ของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยวิธีของ Cronbach ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553 : 99-100)

$$\alpha = \frac{k}{(k-1)} \left(1 - \frac{\sum S_t^2}{S^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน	สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
	k	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	$\sum S_t^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของแต่ละข้อ
	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวม

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยหลังเรียนและก่อนเรียน โดยใช้การทดสอบค่าที่แบบสองกลุ่มไม่อิสระ (t-test for Dependent) ค่า t-test (Dependent Sample) ใช้สูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543 : 104)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}, \text{ df} = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าทดสอบ t - test
	D	แทน	ผลต่างของคะแนนสอบหลังเรียนกับก่อนเรียน ของนักเรียนแต่ละคนรวมกัน
	n	แทน	จำนวนนักเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลต่างของคะแนนสอบหลังเรียนกับก่อนเรียน ของนักเรียนแต่ละคนยกกำลังสองแล้วรวมกัน
	$(\sum D)^2$	แทน	ผลต่างของคะแนนสอบหลังเรียนกับก่อนเรียน ของนักเรียนแต่ละคนรวมกันแล้วยกกำลังสอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 ชุด ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ ตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกันในการสื่อความหมายข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอ ดังนี้

N	แทน	จำนวนข้อมูล
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1/E_2	แทน	ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ
E_1	แทน	ประสิทธิภาพด้านกระบวนการของการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพด้านผลลัพธ์ของการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ
E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะ
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา

ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายตามลำดับชั้น ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL - Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL - Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL - Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ E_1/E_2 เท่ากับ 80 /80 ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus จำนวน 7 เล่ม และคะแนนหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 5/1 จำนวน 29 คน

คนที่	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ของชุดฝึกทักษะ ทั้ง 7 เล่ม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน							รวม	Post-Test
	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่		
	1	2	3	4	5	6	7		
	10	10	10	10	10	10	10	70	40
1	8	8	7	8	9	8	9	57	33
2	7	8	7	8	7	8	9	54	32
3	8	8	8	8	9	9	10	60	34
4	7	7	8	8	9	9	9	57	32
5	7	8	8	8	8	9	9	57	32
6	7	8	8	8	9	8	8	56	30
7	8	8	8	7	9	8	9	57	32
8	8	8	8	7	9	9	9	58	34
9	8	8	7	8	8	9	9	57	32
10	8	8	7	9	8	9	8	57	34
11	8	8	8	8	9	9	9	59	32
12	8	8	8	9	8	9	10	60	35
13	7	8	7	7	8	9	9	55	32
14	8	8	7	8	9	8	9	57	32
15	7	8	8	7	8	9	9	56	30

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คนที่	คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของชุดฝึกทักษะ ทั้ง 7 เล่ม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน							รวม	Post test
	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่	เล่มที่		
	1	2	3	4	5	6	7		
	10	10	10	10	10	10	10	70	40
16	9	8	8	9	8	9	10	61	34
17	8	8	8	9	8	9	9	59	32
18	7	8	7	8	8	8	9	55	32
19	9	8	7	8	8	9	9	58	34
20	8	8	8	8	8	9	10	59	34
21	7	8	7	8	8	9	9	56	32
22	8	8	7	8	9	8	10	58	34
23	9	8	8	9	9	9	10	62	36
24	8	8	8	8	9	8	9	58	33
25	7	8	7	8	9	8	9	56	32
26	8	8	8	7	9	8	9	57	34
27	7	8	8	7	8	9	9	56	32
28	8	8	8	7	8	9	9	57	34
29	7	8	8	7	9	8	9	56	32
รวม	224	231	221	229	245	250	265	1,665	951
\bar{X}	7.72	7.97	7.62	7.90	8.45	8.62	9.14	57.41	32.79
S.D	0.65	0.19	0.49	0.67	0.57	0.56	0.82	1.82	1.37
ร้อยละ	77.24	79.66	76.21	78.97	84.48	86.21	86.21	82.02	81.98
ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ								82.02/81.98	

จากตารางที่ 5 คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนในชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ทั้ง 7 เล่ม รวม 1,665 คะแนน เฉลี่ยรวม 57.41 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.02 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.82 และคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียน รวม 951 คะแนน เฉลี่ยรวม 32.79 คะแนน และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.37 คิดเป็นร้อยละ 81.98

ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL – Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.02/81.98 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ E_1/E_2 เท่ากับ 80 /80

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน

คนที่ คะแนนเต็ม	คะแนน ก่อนเรียน (40)	คะแนน หลังเรียน (40)	คะแนนเพิ่ม	ดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)	ร้อยละ ที่เพิ่มขึ้น
1	12	33	21	0.7500	75.00
2	10	32	22	0.7333	73.33
3	17	34	17	0.7391	73.91
4	14	32	18	0.6923	69.23
5	17	32	15	0.6522	65.22
6	15	30	15	0.6000	60.00
7	16	32	16	0.6667	66.67
8	16	34	18	0.7500	75.00
9	15	32	17	0.6800	68.00
10	14	34	20	0.7692	76.92
11	15	32	17	0.6800	68.00
12	20	35	15	0.7500	75.00
13	17	32	15	0.6522	65.22
14	12	32	20	0.7143	71.43
15	10	30	20	0.6667	66.67

ตารางที่ 6 (ต่อ)

คนที่ คะแนนเต็ม	คะแนน ก่อนเรียน (40)	คะแนน หลังเรียน (40)	คะแนนเพิ่ม	ดัชนี ประสิทธิผล (E.I.)	ร้อยละ ที่เพิ่มขึ้น
16	18	34	16	0.7273	72.73
17	16	32	16	0.6667	66.67
18	14	32	18	0.6923	69.23
19	11	34	23	0.7931	79.31
20	19	34	15	0.7143	71.43
21	17	32	15	0.6522	65.22
22	17	34	17	0.7391	73.91
23	21	36	15	0.7895	78.95
24	17	33	16	0.6957	69.57
25	13	32	19	0.7037	70.37
26	18	34	16	0.7273	72.73
27	16	32	16	0.6667	66.67
28	19	34	15	0.7143	71.43
29	15	32	17	0.6800	68.00
รวม	451	951	500	0.7052	70.52
ดัชนีประสิทธิผล (E.I.)				0.7052	

จากตารางที่ 6 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียน มีคะแนนรวม 951 คะแนน และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียน มีคะแนนรวม 451 คะแนน มีคะแนนเพิ่มขึ้น 500 คะแนน

ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index : E.I.) ของชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .7052 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 70.52

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 คะแนนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน

นักเรียน คนที่	คะแนน ก่อนเรียน (40)	คะแนน หลังเรียน (40)	คะแนนผลต่าง D	D ²
1	12	33	21	441.00
2	10	32	22	484.00
3	17	34	17	289.00
4	14	32	18	324.00
5	17	32	15	225.00
6	15	30	15	225.00
7	16	32	16	256.00
8	16	34	18	324.00
9	15	32	17	289.00
10	14	34	20	400.00
11	15	32	17	289.00
12	20	35	15	225.00
13	17	32	15	225.00
14	12	32	20	400.00
15	10	30	20	400.00
16	18	34	16	256.00
17	16	32	16	256.00
18	14	32	18	324.00
19	11	34	23	529.00
20	19	34	15	225.00

ตารางที่ 7 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	คะแนน ก่อนเรียน (40)	คะแนน หลังเรียน (40)	คะแนนผลต่าง D	D ²
21	17	32	15	225.00
22	17	34	17	289.00
23	21	36	15	225.00
24	17	33	16	256.00
25	13	32	19	361.00
26	18	34	16	256.00
27	16	32	16	256.00
28	19	34	15	225.00
29	15	32	17	289.00
รวม	451	951	500	250000.00
\bar{X}	15.55	32.79	t = 40.44**	
S.D.	2.81	1.37		
ร้อยละ	38.88	81.98		

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 7 คะแนนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 พบว่า นักเรียนมีคะแนนรวมก่อนเรียน 451 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน 15.55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 38.88 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.81 และคะแนนรวมหลังเรียน 951 คะแนน และคะแนนเฉลี่ย หลังเรียน 32.79 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 81.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.37 และมีค่า t-test (Dependent Sample) เท่ากับ 40.44

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน สรุปได้ว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 29 คน

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
1	มีการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และกลยุทธ์ ที่ใช้ในการทำความเข้าใจท้ออ่าน	4.83	0.38	มากที่สุด
2	การอภิปรายและระดมสมองเกี่ยวกับชื่อเรื่อง ที่อ่านเป็นการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ที่มีประสิทธิภาพ	4.72	0.45	มากที่สุด
3	แผนภูมิ KWL-Plus ทำให้นักเรียนกำหนด เป้าหมาย และจุดมุ่ง หมายของการอ่าน เพื่อความเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น	4.72	0.45	มากที่สุด
4	การจัดเรียงข้อมูลเป็นหมวดหมู่จากการระดม สมอง ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน	4.55	0.51	มากที่สุด
5	วิธีการตั้งคำถามก่อนการอ่านช่วยให้นักเรียน เข้าใจเรื่องที่อ่านมากขึ้น	4.69	0.47	มากที่สุด
6	กลยุทธ์ในการคาดเดาเนื้อเรื่องที่อ่านช่วย ให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น	4.62	0.49	มากที่สุด
7	การตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากสิ่งที่นักเรียนรู้ ข้อมูลจากสิ่งที่นักเรียนต้องการจะรู้ และข้อมูล จากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ เป็นกลยุทธ์การอ่านที่ มีประสิทธิภาพ	4.76	0.44	มากที่สุด
8	การให้นักเรียนวิเคราะห์เพื่อหาจุดมุ่งหมาย ของ ผู้เขียนเป็นขั้นตอนที่ท้าทายและช่วยให้เข้าใจเรื่อง ที่อ่านเพิ่มมากขึ้น	4.34	0.48	มาก

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
9	การให้นักเรียนวิเคราะห์เพื่อหาจุดมุ่งหมายของผู้เขียนช่วยส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และเป็นการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	4.59	0.50	มากที่สุด
10	กลยุทธ์ที่ใช้ในการอ่านทุกขั้นตอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจภาษาอังกฤษ	4.79	0.41	มากที่สุด
11	การสอนอ่านโดยใช้วิธีสอน KWL- Plus ช่วยส่งเสริมความเชื่อมั่นในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ	4.17	0.54	มาก
12	ทุกขั้นตอนของการสอนอ่านโดยใช้วิธีสอน KWL- Plus ส่งเสริมความมั่นใจในการอ่านและความกระตือรือร้นในการเรียน	4.66	0.48	มากที่สุด
13	การสอนอ่านโดยใช้วิธีสอน KWL- Plus ช่วยเพิ่มพูนความรู้ด้านคำศัพท์ เข้าใจข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง และส่งเสริมการวิเคราะห์ข้อมูล	4.69	0.47	มากที่สุด
14	ขั้นตอนกิจกรรมการสอนอ่านโดยใช้วิธีสอนแบบ KWL- Plus ไม่ทำให้นักเรียนสับสน	4.62	0.49	มากที่สุด
15	ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านโดยใช้วิธีสอนแบบ KWL- Plus ทุกขั้นตอนทำให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยความหมาย และมีความสุข	4.45	0.51	มาก
รวม		4.61	0.31	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.31 และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด 12 รายการ และรายการที่ 1 มีการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.38 รองลงมาอีก 2 อันดับ คือ กลยุทธ์ที่ใช้ในการทำความเข้าใจบทความ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41 และการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากสิ่งที่นักเรียนรู้ ข้อมูลจากสิ่งที่นักเรียนต้องการจะรู้

และข้อมูลจากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ เป็นกลยุทธ์การอ่านที่มีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 ตามลำดับ

สรุปความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยภาพรวมอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. สมมติฐานของการวิจัย
3. สรุปผลการวิจัย
4. การอภิปรายผล
5. ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

สรุปผลการวิจัย

1. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ต่อประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) หรือ E_1/E_2 เท่ากับ 82.02/81.98 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80

2. ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .7052 แสดงว่า หลังจากที่นักเรียนได้เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แล้ว นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 70.52

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผล

จากผลการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อภิปรายผลได้ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ต่อประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) หรือ (E_1/E_2) เท่ากับ 82.02/81.98 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80/80 ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยสร้างชุดฝึกทักษะขึ้นโดยพิจารณาความเหมาะสมของส่วนประกอบของชุดฝึกทักษะ ตามข้อพิจารณาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและโครงสร้างจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน พบว่า ชุดฝึกทักษะมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและโครงสร้าง ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้พัฒนาชุดฝึกทักษะที่เหมาะสมตามหลักการสอนของบรูเนอร์ (Bruner's Instruction Theory) ซึ่งกล่าวว่า โครงสร้างของความรู้ (Structure of Knowledge) มีการเสนอเนื้อหาให้กับเด็กในรูปแบบที่ง่ายเพียงพอที่นักเรียนสามารถเข้าใจได้ ใช้รูปภาพใช้สัญลักษณ์ มีการเสนอข้อมูลอย่างกระชับ วางลำดับขั้นของการเสนอเนื้อหา (Sequence) ในรูปแบบของการกระทำมากที่สุด เสนอเป็นแผนภูมิหรือรูปภาพต่างๆ เป็นสัญลักษณ์หรือคำพูด (สุคนธ์ สินธพานนท์. 2551 : 90-92) และนำมาประยุกต์ให้มีความสอดคล้องและเหมาะสมมากขึ้น โดยการสร้างชุดฝึกทักษะตามขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะของ บาร์เน็ตต์ และคนอื่นๆ (Barnett, J.A Geoffrey Brouhton and Thomas Green Wood, 1969:11) ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาของนักเรียนเพื่อการสร้างชุดฝึกทักษะที่มีความสอดคล้องกับ ปรากฏการณ์ เสี่ยงวงศ์ (2551: 47) ได้กล่าวว่า การศึกษาและวิเคราะห์ปัญหา

การเรียนรู้ของนักเรียน และตามลำดับขั้นตอนของการสร้างชุดฝึกทักษะ และผู้วิจัยได้สร้างชุดฝึกทักษะที่ดีตามหลักการของ ดวงเดือน แสงชัย (2531 : 89) ได้ชุดฝึกทักษะที่ดีมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ที่ 80/80 ซึ่งเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของ เผชิญู กิจระการ. (2544 : 49 - 51) และถ้าหากนวัตกรรมที่ได้มีประสิทธิภาพถึงระดับที่กำหนด แล้วมีคุณค่านำไปใช้ได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรัญ มุลบุญ (2557: บทคัดย่อ) พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ มีค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ/ผลลัพธ์ (E1/E2) เท่ากับ 82.70/88.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และสอดคล้องกับ เพียงพิศ เล็กน้อย (2556 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษด้านการอ่านโดยเทคนิค KWL-Plus รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 พบว่า ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่าน รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.98 / 86.88 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ และสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2531 : 173-175) กล่าวว่าชุดฝึกทักษะเป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในกลุ่มทักษะเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะชุดฝึกทักษะเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษาและยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น

2. ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ของชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus หลังจากที่นักเรียนได้เรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .7052 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นหลังจากเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ หรือคิดเป็นร้อยละ 70.52 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เฉลิมศรี นรินค์บุตร (2559 : 96-99) ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ KWL-Plus เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ เอื้อต่อการเสริมสร้างทักษะทางภาษาด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้แบบ KWL-Plus วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีค่าเท่ากับ 0.5569 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีนักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 55.69 และสอดคล้องกับ วงศ์เดือน คุณพิภาค (2561 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL -Plus ที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL-Plus ที่มีต่อทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจมีค่าเท่ากับ 0.62 แสดงว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 62 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้

ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยวิธีสอนแบบ KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีการนำเสนอเนื้อหาเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียน นักเรียนสามารถทำความเข้าใจกับเรื่องที่ย่านได้ไม่ยาก เนื้อหาบางเรื่องนักเรียนมีความรู้เดิมมาบ้างแล้ว เช่น Piranhas และ First Aid ซึ่งสอดคล้องกับเคนเน็ธ กูดแมน (Kenneth Goodman อ้างถึงในกรมวิชาการ, 2539 : 85) ที่กล่าวว่า ปัจจัยประการหนึ่งที่ทำให้การอ่านประสบความสำเร็จคือ ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่ย่าน (Schema) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่ย่านที่ผู้อ่านมีอยู่เดิม และสอดคล้องกับเอ็ดดี้ วิลเลียม (Eddie William อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2539: 84) ที่กล่าวว่า ผู้อ่านที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีความรอบรู้ (Knowledge of The World) เพราะจะได้นำความรอบรู้มาช่วยให้เข้าใจเรื่องที่ย่าน ด้วยเหตุที่กล่าวมาแล้วจึงทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความรู้เพิ่มขึ้น

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจาก

3.1 นักเรียนสามารถเก็บข้อมูลที่ได้จากการอ่านบทอ่านอย่างเป็นขั้นตอนและมีปฏิสัมพันธ์กับบทอ่านตลอดเวลา แสดงให้เห็นว่า ลำดับขั้นตอนของการสอนโดยใช้วิธีสอนแบบ KWL-Plus แต่ละขั้นตอนที่เริ่มจากสิ่งที่นักเรียนรู้ (What I Know) เพราะนักเรียนพยายามโยงความรู้เดิมของตนเองกับความรู้ใหม่ที่ได้และมีความรู้เดิมเป็นพื้นฐาน เพื่อสร้างความหมายจากความรู้ใหม่ที่ย่าน สิ่งที่นักเรียนต้องการรู้ (What I Want to Know) เป็นการให้นักเรียนคาดเดาข้อมูลที่คาดว่าน่าจะปรากฏขึ้นในเรื่องที่ย่าน ขั้นตอนนี้เป็น การช่วยให้นักเรียนมีเป้าหมายข้อมูลที่ต้องการ และข้อมูลจากการคาดเดาช่วยกำหนดแนวทาง ในการสร้างความเข้าใจ กับบทอ่านสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ (What I Have Learned) เป็นข้อมูลที่ได้จากการอ่านเป็นขั้นตอนที่นักเรียนใช้ข้อมูลจากสิ่งที่เรียน และสิ่งที่ต้องการรู้ จะทำความเข้าใจในบทอ่าน เพื่อวิเคราะห์หาคำความ ซึ่งขั้นตอนการสอนแบบนี้จะช่วยพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียน ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหา บทอ่านได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉลาด สิทธิคุณ (2552 : 38-62) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุฎมาวาปี ที่ได้รับการสอนโดยวิธี สอน KWL - Plus A ผลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และสอดคล้องกับ อรรถ มุลบุญ (2557) ได้พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ มีผลสัมฤทธิ์การเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับ วงศ์เดือน คุณพิภาค (2561 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL -Plus ที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL- Plus หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนอกจากนี้ในแนวคิดของ เลวีนและรีฟ (Levine and Reves, 1994 : 71- 84) ที่พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างความรู้ (Schemata) 3 แบบ คือ ภาษา (Language Skill) ความรู้กับเนื้อหา (Content Knowledge) และโครงสร้างสุนทรียศาสตร์ทางภาษา (Rhetorical Structure) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ทำความเข้าใจในการอ่านที่ระดับแตกต่างกัน

3.2 วิธีการสอนอ่านแบบ KWL- Plus ทำให้นักเรียนเรียนรู้การวิเคราะห์การตีความสรุปความอย่างเป็นขั้นเป็นตอน และช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจข้อมูลที่อ่านได้ดียิ่งขึ้นอย่างไม่รู้ตัว ขั้นตอนที่กำลังมานี้สอดคล้องกับขั้นการสอนอ่านของ สุวิทย์ มูลคำและอรทัย มูลคำ (2545:89-90) ขั้นกิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-Reading Activity) ประกอบด้วย ขั้น K (What You Know) ครูกระตุ้นความรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียน โดยให้นักเรียนระดมพลังสมอง และนักเรียนจัดประเภทของข้อมูลของตนเอง ขั้นกิจกรรมระหว่างอ่าน (During reading activity) มีขั้นตอนย่อยคือ ขั้น W (What You Want to Know) นักเรียนตั้งคำถามในสิ่งที่ตนรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้น ค้นหาคำตอบของคำถามที่นักเรียนตั้งไว้ ขั้น L (What You Have Learned) หลังจากที่นักเรียนอ่านข้อความแล้วให้นักเรียนเขียนคำตอบ รวมทั้งข้อมูลอื่นๆ ที่ศึกษาเพิ่มเติมได้ แต่ไม่ได้ตั้งคำถามไว้ ขั้นกิจกรรมหลังการอ่าน เป็นการใช้แผนผังความคิดประกอบการสรุปเรื่องที่อ่าน โดยการพูดหรือเขียนจากแผนที่เป็นกิจกรรมหลังอ่าน ช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะทางภาษาอื่นๆ ได้ นอกจากนี้การที่นักเรียนเขียนสรุปเรื่องในรูปแบบของแผนที่ความคิดที่แปลกใหม่น่าสนใจ นักเรียนก็จะได้พัฒนาทักษะการคิดสร้างสรรค์ไปด้วยในตัว ซึ่งการสอนแบบ KWL- Plus นี้ สามารถนำมาปรับใช้กับนักเรียนตามระดับวัยและความพร้อมได้ตามความเหมาะสมจากแนวคิดข้างต้นเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบ KWL- Plus จะเห็นว่าขั้นกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง และมีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนสรุปความอีกขั้นหนึ่ง คือ การเขียนแผนที่ความคิด (Mind Mapping)

3.3 ชุดฝึกทักษะเหมาะสมที่เป็นสื่อสำหรับฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus เพราะชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นได้ผ่านกระบวนการและขั้นตอนในการจัดทำอย่างมีระบบ และใช้วิธีการที่เหมาะสม โดยผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 คู่มือและแนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนานักเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ได้ยึดหลักการสร้างของนักการศึกษาหลายๆ ท่าน ที่ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะของชุดฝึกทักษะที่ดี เนื้อหาควรเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่นักเรียนมีประสบการณ์เดิม เหมาะสมกับวัยหรือความสามารถของนักเรียน ชุดฝึกทักษะสามารถกระตุ้นให้เด็กเกิดการตอบสนองสิ่งที่พึงปรารถนา นอกจากนี้ผู้ศึกษายังได้นำหลักจิตวิทยาการศึกษาใช้ในการสร้างชุดฝึกทักษะตามที่ธอร์นไดค์ (Thorndike อ้างถึงใน สุคนธ์ สิธพานนท์, วรรัตน์ วรรณเลิศลักษณ์, และพรณี สิธพานนท์, 2551 : 90-92) ได้กล่าวไว้ว่าสิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ยิ่งทำให้ผู้ฝึกคล่องแคล่ว สามารถทำได้ดี นอกจากนี้ในการสร้างชุดฝึกทักษะนี้ยังได้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจ ที่แตกต่างกัน การสร้างชุดฝึกทักษะจึงพิจารณาถึงความเหมาะสม ไม่ยากหรือง่ายเกินไป มีหลายแบบ และจูงใจนักเรียนโดยจัดชุดฝึกทักษะจากง่ายไปยาก เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนเป็นการกระตุ้นติดตาม การจัดทำชุดฝึกทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สอดคล้องกับแนวทางการปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ซึ่งกล่าวไว้ว่า ปัจจัยในการสนับสนุนการเรียนรู้คือ การจัดสาระการเรียนรู้ที่มีความสมดุลเหมาะสมกับวัย ความถนัด ความสนใจของนักเรียน จะสามารถช่วยพัฒนาศักยภาพของนักเรียนได้อย่างเต็มที่ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2531 : 22) ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ จึงเป็นสื่อที่ช่วยพัฒนาสติปัญญานักเรียนได้เป็นอย่างดี

4. การศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL-Plus โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.61 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.39 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉลาด สิทธิคุณ (2552:38-62) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปี ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอน KWL - Plus A ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด และ อรัญ มุลบุญ (2557) ได้พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ของธอร์นไดค์ (Thorndike. 1969 ; อ้างอิงใน สุปราณี สดาร์ตน์. 2548 : 97 – 98) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เกิดจากการสร้างความสัมพันธ์บางอย่าง ระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมตอบสนองที่นักเรียนได้ฝึกหัดหรือกระทำซ้ำๆ บ่อยๆ ย่อมทำให้เกิดความสมบูรณ์ถูกต้อง ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ นักเรียนสามารถใช้กระบวนการ

อ่านอย่างเป็นขั้นตอนโดยเริ่มจากกระตุนความรู้เดิม และการคาดคะเนข้อมูลที่จะพบในเนื้อเรื่อง การอ่านเนื้อเรื่องซึ่งกระบวนการสอนเหล่านั้นทำให้นักเรียนเกิดทักษะ และเข้าใจกลวิธีในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะกระตุนความรู้เดิมของนักเรียนต่อเรื่องที่อ่าน ซึ่งดูจากความคิดเห็นที่มีค่าสูงสุดคือ การอธิบายและการระดมสมองเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านเป็นการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ทุกขั้นตอนจากการสอนอ่านด้วยเทคนิค KWL- Plus ส่งเสริมความมั่นใจในการอ่านและความกระตือรือร้นในการเรียนของนักเรียน และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL- Plus ทุกขั้นตอนทำให้นักเรียนเรียนรู้ อย่างมีความหมาย และมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด พริตชาร์ด (Pritchard, 1990) ที่กล่าวว่า การสร้างความรู้เดิมด้านเนื้อหาได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตที่นำไปใช้ สื่อความหมายในการอ่าน ผู้อ่านจะใช้ความรู้เดิม บริบททางสถานการณ์ และสิ่งที่ชี้แนะที่ผู้เขียนกำหนดขึ้นเพื่อตีความหมายของข้อความ ดังนั้นข้อความที่มีหัวข้อทางวัฒนธรรมที่คุ้นเคย จะทำให้เข้าใจข้อความที่มีหัวข้อทางวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Arief Setiawan & Ikhsanudin (2013) พบว่า กลยุทธ์ KWL- Plus มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ การอ่านจับใจความและการอ่านเพื่อความเข้าใจ นักเรียนที่สามารถจำลักษณะโครงสร้างของข้อความได้ สามารถจำเนื้อเรื่องที่อ่านได้ดี และได้คะแนนการทําแบบทดสอบมาตรฐานเพื่อความเข้าใจในการอ่านได้ดี อีกทั้งกระบวนการจัดการเรียนรู้เน้นกระบวนการให้ทำงานกันด้วยกระบวนการกลุ่ม เรียนรู้ด้วยความผ่อนคลายไม่กังวลในด้านการทํากิจกรรม ซึ่งนักเรียนเป็นผู้ลงมือทํากิจกรรมปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเองเปิดโอกาสได้มีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อย นักเรียนได้ทํากิจกรรมอย่างมีความสุข ทำให้กระตือรือร้น ที่จะแสวงหาความรู้ในการเรียน จึงมีการพัฒนาทั้งทางด้านสังคมและอารมณ์เป็นอย่างมาก ส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด

ด้วยเหตุผลดังกล่าวเป็นการสนับสนุนว่า การเรียนรู้ด้วยชุดฝึกทักษะการอ่านช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน จดจำในสิ่งที่เรียนได้ดีและเป็นการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม ได้ทํากิจกรรมเป็นรายบุคคลและเป็นรายกลุ่ม ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง นักเรียนมีความสนใจ มีความกระตือรือร้น ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนๆ ภายในกลุ่ม และในห้องเรียน จึงทำให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ในทางที่ดี ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ที่ว่า “การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนนั้น จะส่งผลให้นักเรียนมีความตื่นตัวในการสร้างความรู้ได้ดีและเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายกับนักเรียน”

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีแนวคิดและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus และกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะและการวิจัยในครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL-Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ควรมีเนื้อหาที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน มีรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อดึงดูดความสนใจ ความรู้เดิม และเป็นการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาและกระบวนการเรียนรู้ให้เชี่ยวชาญมากขึ้น

1.2 กระบวนการเรียนรู้โดยชุดฝึกทักษะเป็นกระบวนการที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มีรูปแบบชัดเจน มีการเฉลยคำตอบเพื่อให้นักเรียนตรวจสอบความถูกต้อง ซึ่งผู้สอนต้องมีกระบวนการในการวางกฎระเบียบในการใช้แบบฝึกทักษะฯ อย่างเคร่งครัด เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสบผลสำเร็จในการเรียนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.3 ในขั้นการจัดการเรียนรู้สิ่งที่นักเรียนรู้ (What I Know) ผู้สอนควรให้นักเรียนมีเวลาในการระดมสมอง และมีกิจกรรมเพื่อกระตุ้นความรู้เดิมพอสมควร เพื่อให้นักเรียนสามารถกระตุ้น ความรู้เดิมและเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเนื้อเรื่องที่จะอ่าน

1.4 ในขั้นการสอนสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้ (What I Have Learned) เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ เข้าใจเนื้อหาบทอ่าน ครูผู้สอนควรกระตุ้นประเมินและตรวจสอบความรู้ของนักเรียนจนแน่ใจว่านักเรียนมีความเข้าใจในบทอ่าน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบ KWL- Plus แบบต่างๆ เช่น KWL- Plus A (Author's Purpose) คือการเพิ่มจุดมุ่งหมาย ของผู้เขียนเพื่อช่วยให้นักเรียนใช้กลยุทธ์ในการวิเคราะห์หรือตีความจากข้อความเรื่องที่อ่านเพื่อระบุจุดหมายของผู้อ่านได้

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ชุดฝึกทักษะและนวัตกรรมการเรียนรู้อื่น ๆ เช่น การพูด การเขียนสรุปความในรูปแบบอื่นๆ แรงจูงใจ ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

2.3 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้วยเทคนิค KWL- Plus ในรูปแบบเนื้อหาอื่น และระดับชั้นอื่นๆ กลุ่มสาระอื่นๆ ที่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกลวิธีการเรียนรู้แบบ KWL- Plus ได้

2.4 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิค KWL- Plus โดยร่วมกับนวัตกรรมสื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัย ที่สามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียน เช่น E-Book หรือ บทเรียนออนไลน์

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนิษฐา สมานชาติ. (2553). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้แผนที่ความคิด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.** ปริญญาโทปริญญาครูศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- กรมวิชาการ. (2539). **ยุทธศาสตร์ในการเรียนรู้.** กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุ.
- . (2540). **การประกันคุณภาพการศึกษา.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2543). **แนวทางการบริหารโรงเรียนปฏิรูปการเรียนรู้.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. (2546). **การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- . (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- . (2552). **คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ พ.ศ. 2551.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2559). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการศึกษา ภาคบังคับ พ.ศ. 2545 .** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- . (2549). **การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กฤษฎา โพธิ์ชัยรัตน์. (2555). **ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันโดยกิจกรรมการอ่านแบบกว้างขวาง.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2545). **การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กาญจนา จันทะดวง. (2542). **พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ.** สกลนคร: สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- กศยา แสงเดช. (2545). **ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา.** กรุงเทพฯ: แม็ค.

- ขจรชัย พิมพ์สิงห์. (2552). ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีบุญเรืองวิทยาคารโดยใช้กลวิธี Skimming และ
Scanning. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการ
การสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จารุณี ปล่องบรรจง. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้
กิจกรรม KWL-Plus เรื่อง “Around Your Life” สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 โรงเรียนสุราษฎร์พิทยา 2 จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- ฉลาด สิทธิคุณ. (2552). ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปี ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอน KWL-Plus.
การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2545). การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน Reading and reading
Promotion). กรุงเทพฯ: ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์
สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ฉวีวรรณ กীরติกร. (2537). เอกสารประกอบการอบรมพัฒนาการคิดคำนวณของนักเรียนระดับ
ประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เฉลิมศรี นีรงค์บุตร. (2559). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ
การเขียนและเจตคติต่อการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ SQ4R กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ
KWL- Plus. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ช่อเอื้อง รัตนวงศ์. (2548). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค KWL – Plus.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์และคณะ. (2551). ประมวลสาระชุดวิชาการพัฒนาหลักสูตรและสื่อการเรียน
การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ณัฐธิดา กลางประชา. (2555). การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนอ่านแบบ DR-TA.
การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาและการสอน
(มัธยมศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

- ดวงเดือน แสงชัย. (2531). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
- โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน อ่อนน่วมและคณะ. (2536). “โจทย์ปัญหา ปัญหาโจทย์”. วารสารคณิตศาสตร์.
- 37 (พฤศจิกายน - ธันวาคม 2536) : 10-17.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2554). คู่มือการเขียนตำรา และ หนังสือเรียน เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียน และ การพัฒนาผลงานทางวิชาการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา.
- กรุงเทพมหานคร: 21 เซ็นจูรี.
- ถวัลย์ มาศจรัสและคณะ . (2550). นวัตกรรมการศึกษา ชุดแบบฝึกหัด-แบบฝึกเสริมทักษะ.
- กรุงเทพมหานคร: เซ็นจูรี.
- ถวิล ธาราโกชน์ และศรัณย์ ดำริสุข. (2547). พฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน. พิมพ์ครั้งที่ 4.
- กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ์.
- ทองพูล บุญอึ้ง. (2535). เอกสารการประชุมเพื่อเสนอผลงานทางวิชาการของข้าราชการครู “ผลงานทางวิชาการประเภทบทเรียนสำเร็จรูป”. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- ทัศนีย์ สิงห์เจริญ. (2543). ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนวังไกล กังวล และโรงเรียนราชประชานุเคราะห์ในพระบรมราชูปถัมภ์ต่อวิธีการเรียนการสอน ทางไกลผ่านดาวเทียม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทิวตัน มณีโชติ. (2549). การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ทิตนา แคมมณี. (2551). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี ประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธงชัย พรหมปก. (2540). ศาสตร์และศิลป์แห่งการอ่าน. กรุงเทพฯ: โลกาวัดันการพิมพ์.
- ธัญญา ผลอนันต์. (2544). เทคนิคการคิดและจำอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพฯ: ด่านสุทธการพิมพ์.
- ธีรวุฒิ เอกะกุล. (2542). ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- นวลฉวี อึ้งพรหมบัณฑิต. (2555). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความ เข้าใจโดยใช้กลวิธีการแก้ปัญหาแบบ IDEAL ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.
- การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาและการสอน (มัธยมศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2552). **พื้นฐานการวิจัยการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กทม.: ประสานการพิมพ์.
- ประภาพรรณ เส็งวงศ์. (2551). **การพัฒนาวัตกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการวิจัยในชั้นเรียน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- ปริญญา จเรรัตน์และคณะ. (2546). **ความพึงพอใจของเกษตรกรผู้ผลิตและผู้ใช้เสปียงสัตว์จังหวัดสุพรรณบุรี กิจกรรมนาหญ้าและพัฒนาอาชีพผลิตเสปียงสัตว์เพื่อการจำหน่าย**. กรุงเทพฯ: กองอาหารสัตว์ กรมปศุสัตว์.
- ปิยาภรณ์ โคตรชมภู. (2555). **การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยกลวิธีการสอนอ่านแบบ DR-TA สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการศึกษาและการสอน (มัธยมศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- บุญณภา จงอนุถนนากร. (2553). **การพัฒนาชุดฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์จากเรื่องโคลงโลกนิติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย**. สารนิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ผจงกาญจน์ ภูวิภาดาวรรณ. (2543). **เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา**. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เผชัญ กิจระการ. (2544). **การหาค่าดัชนีประสิทธิผล**. มหาสารคาม: ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พฐู ทั้งแดง. (2534). **เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกและไม่ใช้แบบฝึก วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลย**. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2540). **ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพียงพิศ เล็กน้อย. (2556). **การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านโดยเทคนิค KWL-Plus รายวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐานชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุราษฎร์ธานี 1 (ดอนสักผดุงวิทย์)**. ปริญญานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและพัฒนาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- ภพ เลหาไฟบูลย์. (2537). **การสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ: เชียงใหม่ คอมเมอร์เชียล.
- เยาวรัตน์ การพานิช และคณะ. (2542). **รายงานการวิจัยความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ระพินทร์ โพธิ์ศรี. (2549). การสร้างและวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา. (2559). หลักสูตรสถานศึกษา ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2559) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. ขอนแก่น : โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วงศ์เดือน คุณพิภาค. (2561). การพัฒนาชุดฝึกทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค KWL -Plus ที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ปรินญาณิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยและพัฒนาศึกษา, สกสกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- วรรณิ โสสมประยูร. (2537). การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของเด็กประถมศึกษาประมวลสารชุด วิชาสัมมนาการประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: เลิฟ แอนด์เลิฟเพรส.
- วิชาการ, กลุ่มงาน. (2558). สรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประจำปีการศึกษา 2558. ขอนแก่น : โรงเรียนโคกโพธิ์ไชยศึกษา.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2550). นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ข้างทอง.
- วิสาข์ จิตวิตร. (2543). การสอนอ่านภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิดา เขี่ยมขันติถาวร. (2555). หน่วยที่ 1 หลักภาษาอังกฤษ ชุดวิชา 22762 สารัตถะและวิทยวิธีทางภาษาอังกฤษ. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2556). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมเดช สีแสง และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้สู่การพัฒนาวิชาชีพครูตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ สายครูผู้สอน . นครสวรรค์: หจก.ริมปิง การพิมพ์.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2551). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กทม: โรงพิมพ์ประสานการพิมพ์.

- สมบุรณ์ พรรณนาภพ. (2550). **หลักการเบื้องต้นของการบริหารโรงเรียน**. กรุงเทพฯ: บรรณากิจ.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2544). **การวัดและประเมินผลการเรียนรู้**. กรุงเทพฯ: บริษัทสำนักพิมพ์ วัฒนาพานิชจำกัด.
- สมุทร เซ็นเชาวนิช. (2545). **เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สยามรัฐ ลอยพิมาย. (2557). **ผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา กรุงเทพฯ**. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2531) **แนวทางการจัดทำผลงานทางวิชาการ สำหรับข้าราชการครู**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- _____. (2537). **รายงานการประเมินความสามารถทางภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี มุ่งประสบการณ์ภาษา และสภาพการดำเนินการ เรียนการสอนแบบมุ่ง ประสบการณ์ภาษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). **มาตรฐานการศึกษาของชาติ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสหายบล็อกและการพิมพ์.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: ชุมนมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สิทธิ์ สายหล้า. (2543). **ศาสตร์และศิลป์ การเป็นครู**. พิมพ์ครั้งที่ 2. นครราชสีมา: ศูนย์นิเทศ.
- สุคนธ์ สิธพานนท์. (2551). **นวัตกรรมการเรียนการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: เทคนิคพรินติ้ง.
- สุคนธ์ สิธพานนท์., วรรัตน์ วรรณเลิศลักษณ์, และพรรณณี สินธพานนท์. (2551). **พัฒนาทักษะ การคิด พิชิตการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เลียงเชียง.
- สุใจ ส่วนไพโรจน์. (2542). **รายงานวิจัยเรื่อง ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตาม แนวคิด พิจารณาความเป็นจริงที่มีต่อนิสัยและเจตคติในการเรียนของนักศึกษาวิชาเอก คณิตศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์**. สงขลา: ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- สุดใจ จันทร์คง. (2550). ผลของการฝึกกลวิธีอภิปัญญาที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางกะปิ. ปรินิพนธ์ ปรินิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุทินันท์ ศิริไทย. (2551). การสร้างชุดฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สุเทพ เมฆ. (2531). ความพึงพอใจในบรรยากาศการเรียนการสอนของนักเรียนและครูโรงเรียนอาชีวศึกษา ประเภทพาณิชยกรรมในเขตการศึกษา 12. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2544). การผลิตนวัตกรรมการเรียนการสอนการสร้างชุดฝึกทักษะ. ชัยนาท: ชมรมพัฒนาความรู้ด้านระเบียบกฎหมาย.
- สุปรานี สดาร์ตัน. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและกระบวนการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เรื่องโครงการภูมิปัญญาไทยทางวิทยาศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์กับการเรียนด้วยแบบฝึก. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สุภรัตน์ สท้านผล. (2554). การใช้แผนภูมิความหมายเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2552). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2551). ครบเครื่องเรื่องการคิด. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2545). 21 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุวิมล ตรีกันนัท. (2548). การประเมินโครงการ : แนวทางสู่การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อรนุช ศรีสะอาดและคณะ. (2550). **การวัดและประเมินผลการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กทม.: ประสานการพิมพ์.
- อรรชนีดา หวานคง. (2559). “การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21”. **วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร**. ปีที่ 7 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม 2559): 303-314.
- อรัญ มุลบุญ. (2557). **การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต หลักสูตรและการสอน (มัธยมศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). **แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). **หลักการสอน (ฉบับปรับปรุง)**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด. (2546). **การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษาตามมาตรฐานการศึกษา : กรณีศึกษา โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Anderson, R. C., Reynolds, R. E., Schallert, D. L. and Goetz. E.T. (1977). Framework for Comprehending Discourse. **American Educational Research Journal**, 14 (5), 367-382.
- Arief Setiawan & Ikhsanudin. (2013). **The Effectiveness of Teaching Reading Comprehension Descriptive Text Through KWL Strategy** [Online]. Available : <http://download.portalgaruda.org/article.php?KWL.html>
- Barnett, J.A Geoffrey Brouhton and Thomas Greenwood. (1969). **Teach’s Handbook 2 Success with English the Penguin Course**. Middles: Penguin Book Company.
- Bloom, B.S. (1976). **Human Characteristics and School Learning**. New York: McGraw-Hill.
- Buzan, Tony. & Buzan, Barry. (1997). **The Mind Map Books : Radiant Thinking**. London : BBC. Books.
- Callahan, Joseph F.,and Leonard H Clark. (1988). **Teaching in the middle and Secondary School: Planning for Competence**. New York: Macmillan Publishing Company.

- Carr, EG and Ogle D. (1987). KWL- Plus : A Strategy for Comprehension and Summarization. **Journal of Reading**, 30 (4), 262-263.
- Carrell, P.L. & Eisterhold, T.C. (1987). "The Absraction of Linguistic Ideas." **Cognitive Psychology**. 2 : 331-350.
- Coady, J. (1979). **A Psycholinguistic Model of the ESL Reader**. In Ronald Mackey, Gruoe Barkman, and R.K. Jordan, Lowley (Eds.) **Readind in Second language** . Mall: Newbury.
- Dallman, M. and. J. John De Boer. (1978). **The Teaching of Reading**. NewYork: Hoti, Rechard and Winson.
- Davies, E., et al. (1990). **Task Reading**. London: Cambridge University Press.
- Devine, Thomas G. (1986). **Teaching Reading Comprehension**. Massachusetts: Allyn and Bacon, Inc.
- Emerald, V.D. (1964). **Learning to Read Picture with Improving the Teaching and Reading**. New York: Prentice-Hall.
- Estes T. H. (1999). **Strategies for reading to learn**. Available at www.readingstrategies.com.
- Finocchiaro and Sako ,S. (1983). **Foreign Language Testing : A Practice Approach**. New York: Regent.
- Goodman, K. S. (1971). Behind the eye: What happens in reading. **Reading : Process and program**, 3-38.
- Grabe, W. (1988). **Interactive Approach to Second Language Reading**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Gunning, Thomson G. (1992). **Creating Reading Instruction For All Children**. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Gunter, M. et al. (1990). **Instruction: A Model Approach**. Massachusetts: Allyn and
- Harris, A. J., & Sipay, E. R. (1990). **How to increase reading ability: A guide to developmental and remedial methods** . New York: Longman.
- Harris, Larry A. and Carl B. Smith. (1976). **Reading Instruction Through Diagnostic Teaching In the classroom**. New York: Macmillan.
- Hughes, A. (1989). **Testing for Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University.
- Johnson, Keith, and Keith Morrow, eds. (1981). **Communication in the classroom**. Essex: Longman.

- Larsen-Freeman, Diane, ed. (1987). "Recent innovations in language teaching methodology". **The Annals of the American Society for Political and Social Science**, March.
- Levine and Reves, Thea. (1994). The Four Dimensional Model : Interaction of Schema in The Process of FL Reading Comprehension. **TESL Canada Journal**, (Spring), 71-84.
- Madsen, H.S. (1983). **Techniques in Testing**. New York: Oxford university.
- Manzo, A.V., and Manzo, U.C. (2001). **Content Area Literacy: Interactive Teaching for Active Learning**. New York: Wiley.
- Mary, Quinn and others. (1994). "Using Metacognitive Strategies of Enhance Achievement for At-Risk Liberal Arts College Students". **Journal of Reading**. 38(1): 32
- Nunan, David. (2001). **Designing Tasks for the Communicative Classroom**. 15th ed. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nuttal, C. (1996). **Teaching reading skill in a foreign language**. New York: Read Education & Professional Publishing.
- Pritchard, Robert. (1990). "The Effects of Culture Schemata on Reading Processing Strategies". **Reading Research Quarterly**, 25(4), 273-295.
- Quiocho, A. (March, 1997). "The quest to comprehend expository text : Applied Research". **Journal of Adolescent and Adult Literacy**. 40(6): 450-454
- Raygor, A.L. and Raygor, R.D. E. (1985). **Effective Teaching**. New York : Macgraw-Hill.
- River, Wilga M. (1968). **Teaching Foreign Language Skills**. Chicago: The University of Chicago Press.
- Roe, B.D. Stoodt, B.D. and Bums, P.C. (2001). **Secondary School Literacy Instruction : The Content Areas**. Boston: Houghton Mifflin.
- Rude, R. T. and W. J. Oehlkeyrs. (1984). **Helping Students with Reading Problems**. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.
- Rumalhart, David E. (1981). Schemata : **The Building Blocks of Cognition Comprehension and Reading Research Reviews**, John Culthrie (ed.) International Reading Association.

- Tierney, Robert J.; John E. Readence; & Ernet K. Dishner. (1995). **Reading Strategies and Practices**. 3rd ed. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Tudor, Ian and Tuffs, Richard (1991). Formal and Content Schemata Activation in L2 Reading Comprehension. **RELC Journal**, 22(2), 70-92.
- Vincent, M (1994). "An Inventory to Pique Student' Meta Cognitive Awareness Reading Strategies". **Journal of Reading**. 38(12) :2
- Wallace, C. (1992). **Reading**. Oxford: oxford University.
- Weir, C.J. (1990). **Communicative Language Testing**. New York: Prentice - Hall.
- Widdowson. (1979). **Teaching Language Communication**. Oxford University Press.